

အကြောင်းကောင်း စာပေကောင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

အကြည်စိုက်

ဝါရင့်အရောင်းထိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ဘော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)၊ ၃၈-လမ်း။

ဖုန်း - ၂၄၅၂၈၄၊ ၃၇၇၄၈၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အကြည်တော်၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၂၇)

စာအုပ်ပြုစုသူ	၅၀၀၀၅၀၀ ၂၀၇
စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ	၅၀၀ ၂၀၀၀၇၇

အုပ်စု	ကိုသန်း
အုပ်စု	ဦးလှိုင်သန်း (၂၅ - ၈၃၅၀၀)
အုပ်စု	ကလေး (၂၁)၊ ဂုဏ်သိမ်း ကျောက်တံတား
အုပ်စု	ဦးစီးကျော်လွန်း (၂၀၀၀/၂၀၀၇)
အုပ်စု	၈၀/၈၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း
အုပ်စု	ကိုဦးမင်း ညီမျှ
စာအုပ်အုပ်စု	ကြေးမုံလမ်း
ပုံနှိပ်ခြင်း	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
အုပ်စု	၅၀၀
စာအုပ်	၁၀၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

ပစ(ပွဲစား) လောကမှာဝကြီးကို မသိ
တဲ့လူမရှိဘူး။

အမည်ရင်းက မြင့်ဦးပါ။ ဒါပေမယ့်
လူကဝကြီးမို့ မြင့်ဦး နာမည်ပျောက်ပြီး ဝကြီး
အမည် ရောက်ခဲ့ရတာ။

ကဲ... မေးကြပါဦး။ ဝကြီးက ဘာပွဲစား
လဲ။

ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါမယ်။
ဝကြီးက ပွဲခရရင် ဘာမဆို ပွဲစားလုပ်
ပါတယ်။

တိုက်တာ ခြံမြေအပြင် ကား၊ ဆိုင်ကယ်၊

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စက်ဘီးက အစ စိန်ရွှေကျောက်သံပတ္တမြားအလယ် အိမ်ဖော်အဆုံး
ပွဲစားလုပ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ထူးခြားတာက ဝကြီးကို လိုက်တဲ့
အလုပ်ဟာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ ရောင်းသူဘက်ကလည်း
ကျေနပ်လောက်တဲ့ ဈေးရပြီး၊ ဝယ်သူဘက်ကလည်း ဈေးသက်သာ
နေတဲ့အပြင် ဝကြီးကလည်း သူများမရနိုင်တဲ့ ပွဲခံရသွားတာချည်း
ပါပဲ။

ဝယ်လက်ကို ဝယ်ချင်အောင် ပြောတတ်တဲ့အပြင် ရောင်းသူ
ကိုလည်း ရောင်းဖြစ်အောင်ပြောတတ်တဲ့နေရာမှာ ဝကြီးက နီးတူးပဲ။

အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ဝကြီးရဲ့အာဝဇ္ဇန်းနဲ့ ဖြတ်ထိုး
ညှဉ်းကို ဘယ်သူမှမိတ်ယံကို မရှိအောင် လူတိုင်းချီးမွမ်းရတယ်။
ကုန်ကုန်ပြောရရင် ပွဲစား အချင်းချင်းကို လေးစားရတယ်ဆိုပါတော့။

နောက်ပြီး သူ့ကိုတစ်ခုချီးမွမ်းရမှာက သူ့ရဲ့ ဗဟုသုတပဲ။
အိမ်မှာ ထိုင်နေရင်းနဲ့မှာတင် မျက်လုံးကလေး ဝင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့
ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသမှာ ဘာရောင်းဖို့ရှိတယ်။
ဘယ်သူဝယ်ရင် သင့်တော်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။
မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကိုဝေကြည့်လိုက်ရင် ဝယ်လက်ပါလာမယ်ဆိုတဲ့
လူမျိုး။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာအဆောက်အဦးသစ်တွေ ဆောက်နေပြီ။
ဒီလိုနေရာမျိုးကိုဘယ်လိုလူတွေ ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ သူ ချက်ချင်း
သိတယ်။ အဲဒီနေရာကိုလည်း ရောက်အောင်သွားတယ်။ သူ့ရောက်
သွားရင် အလုပ်ကဖြစ်ပြီ။

ဒါကြောင့် သူဌေးတော်တော်များများက သူ့ကို အားကိုး
ထားရတယ်။ တိုက်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကားကအစ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ
ရောင်းချင်ရင်လည်း ဝကြီးပဲ။ ဝကြီးရောင်းရင် အကုန်ရောင်းထွက်

တယ်။ ဝကြီးကို ရင်ရွှေဖြစ်ပြီ။ ဝကြီးပါးစပ် ဟလိုက်တာနဲ့ အကုန်ပါ
ပြီးသား။

အဲ... အဲသည်လောက်ထိစွမ်းတဲ့ ဝကြီး။ ဒါပေမယ့် ...
ဒါပေမယ့် ပေါ့လေ သူလည်းလောကီသားပေမို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
အရောင်းထိုင်းပစ္စည်း ကြီးတစ်ခုတော့ ရှိသေးသမေ။

အဲဒါကြောင့်လည်း ဝကြီးဂုဏ်သိန် ညှိုးချိုးနေရတာ။
ပစ္စည်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်အသေရရ အရှင်
ရရ မသေမရှင်ရရ တစ်ပိုင်းသေအောင်အရောင်းထွက်ချင်နေတယ်။
ဝကြီးဆိုတဲ့ ပြိုင်စံရှားပွဲစားကြီးကလည်း ခွေးစားစားကျိုးထိုးထိုးကို
ရတဲ့ဈေးနဲ့မရရင် အလကားပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် အလိုက်ပေး
ဆိုရင်လည်းပေးဦးမယ်။ ပစ္စည်းထွက်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး အတင်းစပ်
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းက ခိုးပေကပ်သပ်နဲ့အရောင်းကို မထွက်
ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ပစ္စည်းကတော့ သက်မဲ့ကုန်ပစ္စည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။
သက်ရှိ။

အဲဒါကတော့ ...
ဝကြီးခယ်ခ သရဲဗလ။

အကြောင်း

ဝကြီးမယ်မ သရဲဗလဟေ့ဆို ကျွန်တော်
တို့တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကလေးအစ ခွေးအဆုံး သိ
တယ်။

နာမည်ရင်းက လွန်းငွေးငွေး။

ဝကြီး သူမိန်းမသူတို့ ယူလိုက်တော့
ဒီခယ်မက အဆစ်ကပ်ပါလာတာ။ လွန်းငွေးငွေး
က သူ့လရဲ့ညီမ။

ဖြစ်ပုံကို ကြည့်မိဦး...

ရုပ်က ဆိုးလို့လား။ မဟုတ်ဘူး။

ရုပ်ဆိုးတဲ့အဆင့်ကိုမဟုတ်ဘူး။ ကြောက်
စရာကောင်းတာ။

ရုပ်ဆိုးတာက ကြည့်လို့ရသေးတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတာက ကြည့်လို့ကို မရဘူး။

ရုပ်ကွက်ထဲကလူတွေက ပြောကြတယ်။ လွန်းငွေးငွေးရဲ့
ပုံကို။

သရဲကို မီးဖုတ်ပြီး တုတ်ထိုးနေလွန်းထားတာကိုမှ ရေပြန်
တောက်ထားတဲ့ သရဲငုပ်ကောင်အတိုင်းပဲတဲ့။ မည်းမည်းပုပ်ပုပ်
ပွပွခွခွကြီး။

ဒါကြောင့်တစ်ရပ်ကွက်လုံးက တစ်ညီတစ်ညာတည်းနာမည်
ပေးထားကြတယ်။ သရဲဗလလို့။

သရဲအသားကတော့ မည်းမည်းမွဲမွဲနဲ့ ရွံရွံတွဲတွဲကြီးမှာမှ
ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့ စည်ပိုင်းလို့ဗလရုံတဲ့ သရဲဗလ။ သရဲဗလ။

အသားလားမည်းတယ်။ ရုပ်ရည်လားဆိုးတယ်။ ဘော်ဒီ
လား အင်း... ဆန်အိတ်ကမှသူ့ထက်ကိုယ်လုံးလှသေး...
ပြောရရင်ကတ္တရာပုံးတစ်ပုံးလို့ပဲ။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆို စည်ပင်သာယာက လမ်းပြင်တဲ့
နားတောင် ပေးမသွားရဘူး။ စည်ပင်သာယာက ကတ္တရာပုံးမှတ်ပြီး
မသွားမှာစိုးလို့။ မသွားမိရင်လည်း ပက်ပက်စက်စက် ဆဲပြီးပစ်ကန်
ချသွားမှာ မြင်ယောင်သေး။ ကတ္တရာကမှ ရောင်းစားလို့ရနိုင်သေး
တာကိုး။ ဒါကြီးက...။

ကိုယ်လုံးက ကတ္တရာပုံးနဲ့ တူနေတဲ့အပြင် ကိုယ်သင်းရနဲ့
ကလည်း ကတ္တရာမီးမြှိုက်ထားတဲ့အနံ့မျိုး။ စိမ်းရွှေရွှေကြီး ချိုင်းဖတ်
နဲ့ဆိုလားပါပဲ။

ရေမချိုးတဲ့ အကျိုးတွေလေး အကျိုးထူးကတော့နီးတူးပဲ။
သိလား နီးတူးဆိုတာ။ ရုပ်ရည်က နီး... အသားအရေက တူး။

ဝကြီးခမျာလည်း သူ့ခယ်မ အသားဖြူလန်း ဖြူလန်းဆိုပြီး အဲယားကွန်းနဲ့ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသားဖြူမလာတဲ့အပြင် နှုတ်ခမ်းထော်ထော်ကြီးပဲ ပြာပြာတက်လာတယ်။

သူ့ရဲ့ဆံပင်မွေးပေါက်ပုံ အိုင်းစတိုင်းနဲ့တစ်ထေရာတည်း။ အဲဒီအောက်ကမှ နဖူးက လီနင်ဂရက်လို မောက်နေတဲ့အပြင် ဦးနှောက်နေရာက ချွန်ချွန်သေးသေးလေး။ ပြီးတော့ နဖူးကြီးက အဖန်တရာတေ ဗွတ်ပေါက်နေတဲ့လှည်းလမ်းကြမ်းကြီးလို အတွန့် အတက်တွေ ပွထနေတယ်။ အဲဒီအတွန့်တွေကြားထဲမှာ ပြောင် သလင်းခါနေတဲ့ ကတုံးမျက်ခုံးကြီးက တစ်ဖက်သားကို ပြောင်နေ သလိုပဲ။ အင်း မျက်လုံးကတော့ လှသလားမလှသလားမဆုံးဖြတ် ထာတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြင်မှမမြင်ရတာကိုး။ မျက်ပေါက်က အဲဒီလောက်ကို ကျဉ်းနေပြန်ရော။ အောင်မာ မျက်ပေါက်သာ ကျဉ်း တာ-မျက်ကွင်းကြီးက တရုတ်ပေါက်စိလုံးကြီးလို အပြင်ကိုမဟား ဒရာ- ခေါထွက်နေပြန်ရောဗျ။ ဘုရားသခင်က ကြည်လဲ့ချွန်းစို မျက်ဝန်းညိုခွင့်မပြုလေတော့ မှောင်နောက်မှည်းပြောင်မျက်ကွင်းပင် ချောင်ရရှာတော့သကိုး။ အဲဒီအောက်က နှာခေါင်းကျမှ သေသေချာ ချာ ထင်ထင်ရှားဟန်ကျပန်ကျ ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ပြောလို့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို မြန်မာ့ရိုးရာဘီလူးနှာခေါင်းနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေလို့။ အဲဒီအောက်ကိုဆက်ကြည့်ဦး... မိန်းမအလှအင်္ဂါမှာ အမြဲတင်စားပါတယ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက မနုဉ်းကုလားမဲ ဒိတ် အောက်ကြီးလို မည်းမည်းရွဲ့ရွဲ့အက်အက်ကွဲကွဲကြီး။ အဲဒီ အောက်မှာ ဂျာမု ရယ်လိုက်ရင် ကုန်းပြီးတစ်ပြုလုံး ထွက်ထွက်လာတတ်တဲ့ သွား ဖုံးကြီး။ ထွက်လာတဲ့သွားဖုံးရောင်က ပါပယ်ပယ်နီနီ လို့ပြောရမှာပဲ ပီဘီခရမ်း ညိုရောင်မှိုင်းမှိုင်းကြီး။ အဲဒီအောက်ကိုဆက်ဆင်းကြည့်

ပြန်တော့ မညီညာတဲ့သွားစွယ်လေးက တပ်ဦးကထွက်ပြီးလဲနေတယ်။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းအနက် တစ်ချောင်းတည်း ကွက်ခေါနေတော့ အဲဒီ ကွက်ပြီးခေါနေတဲ့ သွားဘေးမှာ သွားတိုက်တံမဝင်နိုင်တဲ့ နှစ်ချို့ သွားချေးတုံးကြီးကလည်း ခုပဲဘာပဲ ဝင်စားခဲ့သလိုမျိုး။ အဲဒီအောက် ကိုဆင်းကြည့်လိုက်တော့ ငှက်ကြီးဝန်ပိုလို တွဲရွဲကျနေတဲ့ လည်စလုတ် မည်းမည်းကြီးကို ဝက်ခြံဟောင်းတွေက စပေါ့ထိုးထားသေးတယ်။ စိတ်ပျက်သွားပြီလား မိတ်ဆွေ... သည်းခံပါဦး။ အဲ... လည် စလုတ်မည်းမည်းကြီးနဲ့တွဲဆက်နေတဲ့ လည်ပင်းတိုတိုမှာ သားရေပို တွေက အတင်းတိုးပြီး အလှအယက် ကျပ်ခဲနေပြန်တော့ ပဒေါင်တို့ရဲ့ ကြေးကွင်းစွပ်လည်ပင်းကို ဆယ်ပေါင်တူနဲ့အတင်းထုသွင်းထားသလို မျိုး။ အဲဒီလိုလိပ်ထနေတဲ့ လည်တိုင်အလှကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရတယ်တော့လည်း မထင်ပါလေနဲ့ဦး... လည်ပင်းအရစ် အရစ် ပေါ်ချေးညှော်တွေလား။ အသားပိုမဲ့ခြောက်တွေလား တစ်ဖက်သား ကိုထင်မှတ်မှားစေမယ့် ကျပ်ဖုများကလည်း ခွေးမကြီးနို့ ခွေးကလေး များ လူစို့နေသလို အပြတ်လိုက်အခိုင်လိုက် သီးသီးထနေပုံကလည်း စီးပွားဖြစ် စပျစ်ခြံကြီးအတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီအောက်ကိုရော ကြည့် ဦးမလား တော် တော်စီတော့ဗျာ။ အတိုချုံးပြောရရင် ဒရက်ကူလွှာ နှစ်ပြန်သေကြီးမကျွတ်မလွတ်လို့ ဖုတ်တစ္ဆေအဖြစ်ဝင်စားပြီး စုန်း တောက်ကစား ပြနေသလိုမျိုး။ မျက်နှာတစ်ကွက်တည်းနဲ့တင် အင်မတန်လက်ရာမြောက်တဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုကြီး ဖတ်နေရ ရှာလို့ သည်းခြေကို ဒဲ့ခြိမ်းခြောက်နေတော့တာ။

အလှပါရမီ ခန်းခြောက်ပုံများပြောပါတယ်။

အဲ... အဲဒီလောက်ထိ ရုပ်တကြောက်စရာကောင်းတာ ထားဦး။ သည်းခံလို့ရသေးတယ်။

အလုပ်ကရော . . .

တကယ့်ဂယောင်။

မိတ်ဆွေတို့ဘဝမှာ ဂယောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတွေ့ဖူးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဂယောင်အားလုံး လွန်းငွေးငွေးနဲ့တွေ့ရင် အတည်အတန့်သမားကြီးတွေဖြစ်သွားစေရမယ်။ အလုပ်ကိုလည်း ဘယ်ဟာကိုမှ အသေအချာ လုပ်တယ်ရယ်မရှိဘူး။

အိမ်နောက်ဖေးမှာ ထမင်းအိုးတည်ရင်၊ အိမ်ရှေ့မှာပါ အဝတ်တွဲလျှော်တယ်။ ထမင်းအိုး ရေဆေးလိုက်၊ ပြီးရင်အဝတ်တလေး ရေပြေးစိမ်လိုက်၊ ပြီးရင် မီးဖိုထဲ မီးပြန်ထည့်လိုက်၊ လျှော်ဖို့ထားတဲ့အဝတ်ပေါ် ဆပ်ပြာမှုန့်လေး ပြေးပုံလိုက်၊ မီးဖိုပေါ်ထမင်းအိုးပြန်ပြေးတင်၊ အဝတ်ကလေး တစ်ချက်နှစ်ချက်ပြေးဆောင်း ထမင်းအိုးပြန်ဝင်မွှေ။ ဒီကြားထဲ အိမ်အလယ်မှာရှိတဲ့ ဝကြီးသီး သူတို့မကို . . .

“သမီးလေး ပူတူးတူးလေး၊ ကြီးကြီးအားရင် လာချီမယ်နော် အား ပလူးပလူး”

ဆိုပြီး လူကြားကောင်းအောင်က လုပ်သွားသေး။ သူထိန်းနေတယ်ပေါ့။ တကယ် ကလေးထိန်းခိုင်းရင် ခုတ်တော့မှထိန်းဘူး။ အလုပ်ရှိလို့၊ ဖင်နာလို့ခေါင်းနာလို့ဆိုပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြရှောင်နေတာ။ ဤလေးကို အသေအချာလည်းထိန်းမခိုင်းရဲဘူး။ သူဂယောင်ရိုက်ပုံ၊ ပြာဇာခတ်ပုံနဲ့ ကလေးခမျာ မတွေးရဲစရာတွေဖြစ်ကုန်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် ဘုန်းကြီးပျံယေဉ်ကျားနေတယ် ထင်ရလောက်အောင် လွန်းပျံ့ပြေးနေတာနဲ့တင် ထမင်းအိုးလည်း ပျက်၊ အဝတ်တွေလည်းကွက်၊ ကလေးလည်း သေးတွေ့ထွက်ပြီး

အားလုံး ပျက်စီးကုန်တော့တာပဲ။

အိမ်တွင်းမှာ မစွဲလို့ အိမ်ပြင်မှာရော ဟုတ်မယ်ထင်လို့လား။ တက်လိုက်တဲ့ သင်တန်း၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သင်တန်းအတက်နိုင်ဆုံး လူသားဖြစ်ပါဆို သူပဲရမှာ။

ဂီတ ဒီပလိုမာ၊ ကွန်ယူတာ ဒီပလိုမာ၊ LCCI၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ်စပ်တင်၊ ရှေးဟောင်း၊ မီးသတ်၊ ကြက်ခြေနီ၊ အိမ်တွင်းစက်မှု ဟင်းချက် အစုံအစုံဝါပဲဗျာ။ သူတက်တဲ့ သင်တန်းတွေချနေပြီရင် ဒီစာအုပ်ဆုံမှာမဟုတ်ဘူး။ သင်တန်းဟေ့ အသံကြားရင်ကို လွန်းငွေးငွေး တို့ကပ်ပါနေတာ။

ဒီလောက် သင်တန်းတွေဆင်းပြီး ဘာတတ်လဲမမေးနဲ့။ ဘာမှမတတ်ဘူး။ တစ်ခုဆင်းပြီး တစ်ခုတက်တာ အရင်ဟာတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မသိတော့ဘူး ဂယောင်ပါဆိုနော်။

ဝကြီးခမျာလည်း လူထူထူကြား ဆူခယ်မပါသွားရင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ မျက်စိမှောက်မှာပဲ အောက်မေ့ပြီး တက်ချင်သမျှ သင်တန်းအစုံ ပေးတက်တယ်။ ပိုက်ဆံလည်း စိုက်ပေးတယ်။ ငါ့လက်ကလွတ် အေးရောဆိုပြီး၊ ဒါပေမယ့် သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒမက သူ့ဘက်ပါဝင်မှု အားနည်းနေတာမို့ သူ့ခယ်မ ဘယ်မျှ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်ပါစေ၊ သူ့အကြံအောင်။ ဖူးစာရေးနတ်သားလေးကျူးပစ်က ပစ်ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားသလားမသိ၊ ထင်တာကတော့ နေ့စဉ်ကြည့်ပြီးကို မပစ်ရဲလို့ သူ့ရဲ့လေးနဲ့မြှောက်ဝှက်ထားပြီး လက်ရှောင်နေတာထင်ပါရဲ့။

ဒါကြောင့် ဝကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း အစုံ ထုတ်ချင်ဟိုကလည်းခမ်းဝမ်းတတ် သုံးလေးဝိုင်း သေချင်အောင် လိုချင်ဖြစ်နေတာတောင်မှ ဘာမှဖြစ်မလာတာ သူ့ကို ကူညီစောင့်မမယ့်

ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ကို သတိပေးတာပါ။ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ အနီးအနားမှာ မည်းမည်းဝဝ ရွဲရွဲပွပွမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ခုန့်ဆွဲ ခုန့်ဆွဲနဲ့ ဆတ်ဆလူးထနေတာမြင်ရင် စာခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ ဝကြီး ခယ်မ သရဲဗလပါပဲ။ ကြိုက်ရင်စာရင်းပေး ထောက်ပံ့ကြေးရမယ်။ ဒါပဲ။

ကျွန်းသို့ရောက်ရှိလာရန်

10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

ဘုရင့်နောင် ကားပွဲစားတန်းဘေး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ပွဲစား မျိုးမြင့်ထွန်းက

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်စိုး

ဝကြီးကို Lesson တွေ ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ... ခုနက ရိုးရိုးမြက်နဲ့ ထုပ်ပိုးပြီးရောင်းချတဲ့မြက်၊ တန်ဖိုးချင်းတူသေးလား။”

မျိုးမြင့်ထွန်း၏စကားကို ဝကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြီး...

“အခုဟာက ငါ့ခယ်မ လင်ပေးစားဖို့ ဆွေးနွေးနေတာလေ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် စက်နဲ့ကြိုက်၊ အလုံးလုပ်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ထုပ် တံဆိပ်ကပ်ရဦးမှာလဲ၊ မင်းဟာက တလွဲကွာ”

“တယ်လည်းဝေးတဲ့ ဝကြီးကွာ... ငါကလည်း မင်းခယ်မ ရုပ်ဆိုးမကြီးကို လင်မြန်မြန်ရသွားစေဖို့ ဥပမာနဲ့ ရှင်းပြနေတာ။ ဆိုလိုတာက မင်းခယ်မ ရုပ်ဆိုးမကြီးကို နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းတွေ ဆင် ရေလေးဘာလေး ချိုးခိုင်း၊ ချေးပါတွန်းခိုင်း၊ ဩော်... နောက် ကြတ်တုနွှေး ဆပ်ပြာသိလား။”

“သိတယ်လေ”

“ယိုးဒယားကလာတဲ့ ကြက်တုနွှေးဆပ်ပြာနော်”

“သိပါတယ် ဆိုနေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တောသစ်မြို့စာအုပ်တိုက်

မင်းခယ်မ
ရုပ်ဆိုးမကြီးကို
နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းတွေ
ဆင်ရေလေးဘာလေးချိုးခိုင်း

“အဲဒီဆပ်ပြာက ဝဲပျောက်တယ်တဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် ကြက်တု
နွှေးဆပ်ပြာလေး ဘာလေးတိုက်ခိုင်း။ ဒါမှ လှလှပပ မွှေးမွှေး
ကြိုင်ကြိုင်လေးဖြစ်ပြီး လူစိတ်ဝင်စားတော့မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။
ငါဆိုလိုတာက မြက်ကတော့ ဒီမြက်ပဲ၊ အရောင်းမြင့်တင်ရေး အနေ
နဲ့...”

မျိုးမြင့်ထွန်း စကားတောင် မဆုံးဘူး။ ဝကြီး ငုန်းခနဲထပြီး

“တော်ပြီကွာ၊ ခယ်မ လင်ပေးစားဖို့ကို အရောင်းမြင့်တင်
ရေးလုပ်ရဦးမယ်တဲ့၊ အရောင်းမြင့်တင်ရေးတော့မလုပ်ဘူး၊
ဒစ်စကောင့်ပဲချပစ်မယ်၊ သမဝါယမခေတ်တုန်းကလို ရောင်းမထွက်
တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောင်းသလို ရေနံဆီနဲ့တွဲရောင်းပစ်မယ်၊ အပ်ချည်
နှစ်လုံးနဲ့တွဲပေးမယ်၊ ငါ့ခယ်မယူတဲ့လူကို နေ့တွက် တစ်နေ့ခုနစ်ရာ
ငါ့ကိုယ်တိုင် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ရာသက်ပန်ထောက်ပံ့မယ်၊ ပွဲစား
ဝကြီးကွ၊ ငါ့မှာ ရောင်းမထွက်တာဆိုလို့ ဝကြီးခယ်မသဲရဲဗလပံ့ရှိ
တယ်”

ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့အထွက် မျိုးမြင့်ထွန်းထဲမှ...

“ဟ... ဟေ့ကောင်... လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ရှင်းသွားဦး
လေကွာ... အဟေ့”

ဆိုသည့် အသံကြားရ၏။

ဝကြီး လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့...

“အင်း... မျိုးမြင့်ထွန်းပြောသလို ကြက်တုနွှေး ဆပ်ပြာ
လေးဘာလေး ဝယ်သွားဦးမှပဲ”

ဟု စိတ်ကူးယဉ်လျက်။

တောသစ်မြို့စာအုပ်တိုက်

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အိမ်မှာ
ဘယ်သူမှရှိမနေပြန်။ သူမိန်းမ သူဇာလည်း
အမျိုးအိမ်အကြောင်းပြကာ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ပတ်
အတင်းတုတ်နေမှာသေချာ၏။ ဒါက မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့
ကိုဖြစ်လာတာ။

လက်ကြောမတင်း၊ အပျင်းလည်းဖက်၊
အရှက်မရှိ၊ သတိကင်းကွာ၊ အိမ်စုံရှာပြီး၊
လှည့်ကာလိမ့်ရှုပ်၊ အတင်းတုတ်သည်၊
ဘုတ်အီး ငပေါက် သားသားကြောက်၊
ဂေါက်မျိုးဂေါက်နွယ် ဝတ်ငါးသွယ်
တည်း။ ဆိုတဲ့ဝကြီးရဲ့ 'မိန်းမဝတ်' ကဗျာ
ထဲကအတိုင်း အစဉ်အလာမပျက်
စောင့်ထိန်းခဲ့တာ . . . ။

သူတို့အမျိုးကို ဝကြီးက . . .

“စောင့်လေမျိုးနွယ်” လို့ခေါ်တယ်။

ဝကြီး သူ့ဘဝကို သူပြန်စဉ်းစားမိ၏။ သူယူလိုက်တာ
မိန်းမတစ်ယောက်တည်း။ ဒါတောင် မတော်တဆ ညားထားတာ။
သူဇာက သူ့အိမ်အလည်လာပြီး ပြန်မဆင်းတော့ရာမှ ညားထားတာ။
ထားပါတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ မပြောသာပါဘူး။ ကိုယ်က
လည်း ဆက်ဆော့ထားလို့ ကလေးတောင် ရနေမှကိုး။

အဲ . . . ဆိုးတာက သူဝတုတ်မကြီးပါ ခေါ်တင်ထားခြင်း
ပင်။ ကျွေးတာကမကျွေးနိုင်လို့မဟုတ်။ ကျွေးနိုင်သည်။

ဒါပေသည့် မျက်စိနောက်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့။

အခုဟာက တစ်အိမ်လုံး ဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်းမသိ
အောင် ပျာယာခတ်နေတာ။ အလုပ်တွေလုပ်နေတာလား ဆိုတော့
လည်း မဟုတ်ပြန်။ မလုပ်ဘူးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ လုပ်
တော့လုပ်နေတယ်။ ဘာလုပ်နေမှန်းကို မသိ။ အိမ်ကြည့်တော့လည်း
တစ်အိမ်လုံး သူတို့အဝတ်တွေ အရှုပ်တွေ၊ အရှုပ်တွေ အရှုပ်ထုပ်တွေ
နှင့် ပွပြပလဲနေတယ်။ ပြောလိုက်ရင်လည်း . . .

“ဒီတစ်အိမ်လုံးငါတစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးလုပ်နေရတာ
. . . ဝါဗို့ လုပ်နိုင်တာ . . . နော် . . . နင်တို့အလုပ်သမားခေါ် လုပ်
ကြည့်ပါလား . . . ဟွင်း . . . လောကီတောင်တက်သွားဦးမယ်
. . .

ဆိုတာကပါသေး။ သူ့ကြောင့် လင်မယားရန်ဖြစ်ရတဲ့
အကြိမ်ပေါင်းလည်းမနည်း။ ဘာကြောင့်လဲဆို ဒီကောင်မကြီးက
ကတုံးကတိုက်ကလုပ်သေး။ ပြောလိုက်ရင်လည်း ဆပ်ဆပ်ထီမခံသေး
အငိုကလည်း ထူသေးဆိုတော့ကာ . . . ။

၃ အကြည်တော်

ထို့ကြောင့် ဝကြီးက ဒီကောင်မကြီး လင်မြန်မြန်ရမှ အေး
မယ်ဟုစဉ်းစားပြီး သူ့ခယ်မလင်အမြန်ရရန် နည်းလမ်းကောင်းများ
ထိုင်၍စိတ်ကူးယဉ်နေရခြင်းဖြစ်တယ်။ ပွဲစားသိက္ခာကျတာလည်းပါ
တာပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆို ဒါကြီး ရောင်းမထွက်ဘဲအိမ်ရှေ့ အငုတ်
တည့်နေတာကြာ . . . ကြာမှတိုး။

ဆိုကွားသမားအောင်ကြီးနဲ့ဆို သင့်တော်မလား၊ စပယ်ယာ
လိုက်နေတဲ့ အောင်သွေးရော၊ ရေထမ်းရောင်းတဲ့ ဝပုဆိုရင်မဆိုး၊
နောက် မိန်းမမှန်ရင် တွေ့မရှောင်ပစ်မှားတတ်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့

အ
ထုပ်
များ
သူ
များ

တော်ဝင်မြို့စားတော်

၅ ဝါဒဒါနကံ

ရော။ အို . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မကြီး ဘယ်သူနဲ့ရရအေးတာ
ပဲဟု တွေးရင်း . . .

ဟုတ်ပြီ အကြံရပြီ။ ဒီအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရ
မယ်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ။ မျက်နှာလည်း ချက်ချင်း
ပြုံးယောင်သန်းသွား၏။

၆

တော်ဝင်မြို့စားတော်

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီးမှာ
 ဝကြီး သူ့အိမ်ရှေ့ စားပွဲခုံတစ်ခုမှာ၊ ထိုင်ခုံ ခြောက်
 လုံးခင်းပြီး အေးဆေးသက်သာပုံစံနဲ့ ထိုင်နေတယ်။
 သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာတော့ အော့အန်
 ချမတတ် မျှော်လင့်ချက်တွေပြည့်လို့။
 သူ့အိမ်ရှေ့မှာကလည်း လမ်းမကြီး ဆို
 တော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူအားလုံး သူ့ကို မြင်နေ
 ရတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ရေခဲသေတ္တာနဲ့ မုန့်
 မျိုးစုံတင်ထားတယ်။ ဈေးသွား ဈေးပြန် မိန်းမ
 ကြီးတွေ ဝကြီးကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်သွား
 ကြတယ်။

ဝကြီးကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူလိုချင်တဲ့ လူတွေကိုမဲ
 ခပ်တည်တည်နဲ့ မျှော်နေလိုက်တယ်။
 သိပ်မကြာဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲ ရေလှည့်ပတ်ရောင်းနေတဲ့
 ဝပုဆိုတဲ့ကောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်လာတယ်။ ဝပုက
 နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း သူ့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး လမ်းထိပ်ကမ်းကြီး လက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကျ။
 ဝပု သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဝကြီးက ဝမ်းသာအားရပင်
 “ဟေ့... ကောင်လေး ဝပု ဘယ်တုန်းဟ”
 ဘယ်တုန်းကမှ အခေါ်အပြောမရှိတဲ့ ဝကြီးရဲ့ ပြုံးချင်တဲ့
 ခေါ်သံကြောင့် ဝပု အံ့အားသင့်သွားတယ်။
 ဒါကို ဝကြီးက ...
 “လမ်းထိပ် မိုးကြိုးဆိုင်ထင်တယ်။ လာပါဦးကွ ဒီကို
 ဆွေးနွေးစရာလေး ရှိလို့...”
 ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။
 ဒါကို ဝပုက ဘုမသိဘုမသိ ခေါင်းကုတ်ပြီး ...
 “နေဦးဗျ။ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုလည်း နောက်မှဆွေးနွေး။
 ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်လိုက်ဦးမယ်”
 ဝကြီးက ပြုံးပြီး ...
 “လက်ဖက်ရည် ငါတိုက်မှာပါကွ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း။ မုန့်တွေ
 လည်းအစုံဗျာ။ ဟောဒီမှာ ရွှေပုစွန်ကိတ်၊ ဟောဒါက နိုင်ငံခြားက
 လာတဲ့ ပူတင်း၊ မင်း မိုးကြိုးဆိုင်မှာ ဒါမိုးမရဘူးကွ။ နောက်ပြီး
 လက်ဖက်ရည်လည်းငါဖျော်ထားတယ်။ ချက်နို့ဆီ မဟုတ်ဘူးနော်။
 ရှယ်ဘူးနို့ဆီ။ လက်ဖက်ခြောက်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်က လက်ဖက်
 ခြောက် ဘာကောင်းသလဲမမေးနဲ့။ တစ်ခွက်သောက်ပြီး တစ်သက်

ကြောက်စေရမယ် . . . အဲလေ . . . တစ်သက်မမေ့စေရဘူး”

ဆိုတော့ ဝပုလည်း မငြင်းသာတော့ဘူး။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ သူ့စားပွဲရောက်လာတယ်။

“လာပါကွ ဒီမှာထိုင်။ တို့တွေက တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ အားနာစရာမလိုပါဘူး။ ဟဲဟဲ . . .”

ဝပုက ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လို့ကပ်တယ်။ သူထိုင်တဲ့ခုံကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ လမ်းမကို ကျောခိုင်းပြီး သူ့အိမ်ဘက် မျက်နှာ မူထားတဲ့ခုံ။ ဒါဝကြီးရဲ့ မိန်းမကပ် ဝကြီးရဲ့အစီအမံ။

“ကဲ . . . စားပါကွ။ ကြိုက်တာစား။ ဟောဒီမှာ လက်ဖက် ရည်မိုကြီး ဆိုင်မှာလို တစ်ခွက်မဟုတ်ဘူး။ အဝသောက် စိတ်ကြိုက် သောက်”

ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးတယ်။

ဝပုက စားပွဲပေါ်က မုန့်တွေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်ကာ . .

“ကျွန်တော်က ဒီလိုမုန့်တွေ မစားတတ်ဘူးဗျ။ မနက် လင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ထမင်းကြော်လေး နှစ်ပွဲလောက်စားရမှ တင်းတိမ် တာ”

ဝပုစကားကို ဝကြီးက မေ့လျော့သွားဟန်နဲ့ နဖူးကို သူ့လက် ဖနောင့်နဲ့ထုပြီး . . .

“ဟာ . . . အဲဒါကို မေ့နေတာ အဲဒါကိုမေ့နေတာ မင်းတို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတဲ့ လူတွေဆိုတော့ အစားများများစားရမှ ထင်းတိမ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား။ အခု ဒါလေးပဲ လွေးထားလိုက်။ မနက်ဖြန် ထမင်းကြော် ငါကြော်ထားပေးမယ်။ ရှယ်ကြော်မှာနော်”

“ဟင်”

ဝကြီးစကားကြောင့် ဝပု ကြောင်သွားတယ်။

နောက် တအံ့တသြနဲ့ . . .

“ဟင် . . . ခုနခင်ဗျားပြောတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ဆို၊ ဆွေးနွေးတာက နှစ်ရက်တောင်ကြာမှာလား . . . အဲဒီလောက် ဆိုရင်ဪ ကျွန်တော်မအားဘူးနော်”

ဝကြီးက သူမူပျက်နေတာ သတိရသွားပြီး ရှက်ကုံးရှက်ကန်း နဲ့ . . .

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ။ ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုတာက ဒီလို လေ . . . ငါ့အိမ်က ရေစက်က နည်းနည်းပျက်ချင်ချင်ဖြစ်နေလို့ကွ၊ အဲဒါ . . .”

“ဟ . . . ရေစက်ပျက်ရင် ရေစက်ပြင်ဆရာခေါ်ပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့လို ရေထမ်းရောင်းတဲ့သူက ဘယ်ပြင်တတ်မှာလဲ”

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့။ ရေစက်ပြင်ဆရာ ဘယ်သူခေါ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ မင်းနဲ့တိုင်ပင်ချင်တာ”

ဝကြီးစကားကို ဝပု မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး . .

“ခင်ဗျားဟာက သဘောရှိမဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော်။ ယတြာများ ခြေနေတာလား”

ဝကြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး . . .

“ယတြာချေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ စေတနာပါ။ စေပါ . . . စေစစ်စစ်တွေပါကွာ . . . ဝပု အပေါ်ထားတဲ့ ဝကြီးစေပါ ဟီးဟီး” ဆိုပြီး ရောချလိုက်ရတယ်။

အင်မတန် စကားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပွဲစား၊ ခယ်မ လင် ပေးစားဖို့ အရေးမှာတော့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတယ်။

ဝပုကတော့ သူ့ဖျော်ပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံငုံရင်း သူ့မျက်နှာကို မသက်သလို့ ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကံကောင်းချင်တော့ . . .

“ဟေ့ . . . တင်မောင်တည်း”

လမ်းပေါ်လျှောက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာ တင်မောင်တည်း ကိုမြင်တော့ ဝကြီးဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ကျောင်း ဆရာ တင်မောင်တည်းကလည်း ဝကြီးကိုမြင်တော့ ရွှင်ပြတဲ့မျက်နှာ နဲ့ . . .

“ဟ . . . ပစဝက(ပွဲစားဝကြီး)ပဲ၊ ဘယ်နှယ် အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ ဘာတွေ သောက်လို့၊ ဘာခွင်ကောင်း တွေ မိထားပြန်ပြီလဲ”

ဆိုပြီး ဝကြီးတို့ရှိရာ လှမ်းလာတယ်။

ဒါကို ဝကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရပဲ . . .

“လာလေဗျာ၊ လာ . . . ကြုံတုန်း လက်ဖက်ရည်လေး နို့လေး ဝင်လွေးသွားပါဦး။ မုန့်တွေကလည်းစုံသဗျ။ ကျုပ်ဒါနပြု တာပါ”

အား...ကန်တယ်၊
ကန်ဆွဲ(စ်)သံ၊
ပြတယ်၊ကန်တယ်၊
မျက်နှာရင်မုန့်တို့
မုန့်သေးရဲ့...ဟဟ

စားပါးဝနေတဲ့ ကျောင်းဆရာလည်း ဝပုနားဝင်ထိုင်ပြီး . .

“ဒါနပြုတယ်ဆိုရင်လည်း ပါရမီဖြည့်ရတာပေါ့၊ ကဲ . . . စား

ပြီဗျ”

ဆိုပြီး အကောင်းဆုံးမုန့်တစ်ခုကို တစ်လုပ်တည်း ဝွပ်ခနဲ ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

ဝကြီးကတော့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရင်း . . .

“ကျောင်းဆရာ လက်ဖက်ရည် ဘယ်လိုကြိုက်လဲ”

“ကျဆိမ့်ပါဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း နို့ဆီပိုထည့်”

ဝကြီးက ကျောင်းဆရာ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးတယ်။

“ရပြီဗျာ . . . ကျဆိမ့်လေး”

ကျောင်းဆရာက ဝကြီးဖျော်ပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ယူသောက်ရင်း . . .

“အား . . . ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဝွပ်တွေ(စ်)။ ခင်ဗျားသာ ပွဲစားမလုပ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဖျော်စားရင် မိုးကြိုးတို့ မွဲရချေသေး ရဲ့ . . . ဟဲဟဲ”

ကျောင်းဆရာက သူ့ဝသီအတိုင်း ရရင်ရသလောက် ဖော တယ်။ ဝကြီးက သဘောကျသလို ပြုံးလျက်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . .

“ဟေး . . . ကျောင်းဆရာတို့၊ ဝကြီးတို့၊ ဝပုတို့ပါလား။ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဆိုတဲ့ အော်သံကြားရတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လမ်းထိပ် အသံသွင်းစတူဒီယိုက အသံဖမ်းဆရာကိုကိုလွင်။ ထုံးစံအတိုင်း ဖောက်သည် အောင်ကြီးနင်းလာတဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာထိုင်လို့။

“ဟာ... ကိုကိုလွင်နဲ့ အောင်ကြီးတို့ပဲ။ လာကြ လာကြ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ကြပါဦး”

နှစ်ယောက်လုံးက တဟီးဟီးတဟားဟားနဲ့...

“အလကားရတာပဲ သောက်ပေးရတာပေါ့။ ဟီးဟီးဟီး”

ဆိုပြီး သွားဖြိုးကြီးတွေနဲ့ ဝကြီးတို့ဆီကို ဝင်လာကြတယ်။

ဝကြီးကတော့ ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရင်း...

“ရပါတယ်ဗျာ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းတွေပဲ။ ဒါနဲ့

ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ကိုလွင်က အောင်ကြီးဘက် မေးငေါ့ပြရင်း...

“ဟိုမှာလေ အောင်ကြီးက သူတို့အိမ်နားက မင်းသားပြုတ် မုဆိုးပြန်ရောက်လာပြီး သမင်သားပါလာလို့တဲ့။ အဲဒါ နည်းနည်း သွားဝယ်မလို့...”

တော်ဝင်မြို့ဟာအုပ်စိုက်

ဝကြီးကစကားရောဖောရောဖြင့်...

“ဘာလဲကွ... မင်းသားပြုတ်မုဆိုးဆိုတာ”

“ဪ... ဒီလို... မုဆိုးက... အရင်ဗီစီဒီတွေ ဗီဒီယို တွေရိုက်နေရာက မအောင်မြင်လို့ လင်းခေးပြန်ပြီး မုဆိုးလုပ်နေတဲ့ လူ... အခုသူ သမင်ရလာလို့တဲ့...”

ကိုလွင်စကားကို ဘယ်နေရာကရရ ဝင်ဖောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့ ကျောင်းဆရာက...

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သမင်သားက သိပ်နူးညံ့တာ။ ကျုပ်လည်း ကျောင်းဆရာမလုပ်ခင်က မုဆိုးလုပ်ခဲ့တာ။ သားကောင်တော့ အကုန်ပစ်ဖူးရဲ့”

သူ့စကားကို ဆိုကြားသမားအောင်ကြီးနဲ့ ကိုလွင်တို့က ခါသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝကြီးကတော့...

“ဟုတ်လား။ လုပ်စမ်းပါဦး။ ခစ်ဗျားရဲ့ တောတောင် အတွေ့အကြုံ”

ဆိုတော့ မြှောက်ဝေးသူရှိရင် ဘာတက်အောင် ကတယ် ဆိုလား။ အေး... အဲဒီလိုလူ ကျောင်းဆရာက...

“ကျား၊ ဆင်၊ သမင်၊ ပြောင်၊ ပစ်တာတွေကတော့ ပြော မနေပါနဲ့ဗျာ။ အဲ... တစ်ခါတော့ တောအခြောက်ခံရတာ။ တော်ရုံလူဆို သွေးပျက်လောက်တယ်။ ကျုပ်မို့လို့ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မို့ပေါ့။ ကျန်တဲ့သူဆို ရူးပြီ”

ကျောင်းဆရာက သူ့ရင်ဘတ်ပိန်ပိန်ကို တုဇုန်းဇုန်းထုရင်း ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွား ကြတယ်။

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ။ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ...”

မြို့ဟာအုပ်စိုက်

ကိုလွင်ရဲ့အမေး။ အောင်ကြီးနဲ့ ဝပုက သူ့ကို ငေးနေတယ်။

“တစ်ခါကဗျာ။ ကျုပ်လည်း တောတက်သွားပြီး ရေတံခွန် တစ်ခုရဲ့ဘေးမှာ သုတ်ကိုင်ထောင်ရင်း ဘာသားကောင်များ ရှိမလဲ ဆိုပြီး ချောင်းနေတုန်း ဖြုန်းဆို သမင်ဖိုကြီးတစ်ကောင်ပေါ်လာပါ ရောလား။ သမင်ဖိုကြီးကလည်း ကြီးသလားမမေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ရင်ညွန့် လောက်ရှိမယ်။ အဲဒီမယ် ကျုပ်လည်းအပိုင်ပဲဆိုပြီး သေနတ်ကိုငုံပြီး မောင်းအတင် လားလား... ခုနကသမင်ကြီးက ကျားကြီးဖြစ်သွား ပါရောလား။ ကျုပ်ကလည်းကျုပ်တို့ဗျ။ သူများမှမဟုတ်တာ ကျားဆို လည်း ပစ်တော့မဟုတ်လို့ သေနတ်ကို အချိန်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျားကြီး က မတ်တပ်ထအရပ်။ အောင်မလေးဗျာ... အဲဒီကျားကြီးကနေ အမွေးအမှင်တွေ ထူလပျစ်နဲ့ရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အကြီးကြီး ကောင်ကြီးဖြစ် သွားပြီး ကျုပ်ကိုအစွယ်ကြီးဖြုတ်ပြီး... ဟမ်း... ဆိုလုပ်ထည့်လိုက်တာ” ကျောင်းဆရာရဲ့အာဝဇ္ဇန်းနဲ့ အားလုံးနောက်လန်ပြီး လန် တုန်ကြတယ်။

သူ့စကားကို အားလုံး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေ ကြတယ်။

“အဲဒီမှာ အဲဒီသရဲလိုကောင်ကြီးက ကျုပ်ဆီ ခုန်အထ။ ခုန်... ခုန်... ဟင်”

ကျောင်းဆရာ စကားကို ထပ်မဆက်ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး စကြီး အိမ်ဘက်ကို ကြောက်လန့်တကြား ငေးကြည့်နေတယ်။ လက်ညှိုးလေးကလည်း ကွေးကွေးလေးထိုးလို့။

သူကြည့်နေရာကို အားလုံးကြောင်စိစိနဲ့လှည့်ကြည့်လိုက် တော့...

“ဟင်”

“အလို...”

“ဘာကြီးလဲဟ”

ဆိုပြီး အာမေဩတ်သံ ထွက်ကုန်တယ်။

ဝကြီး မသင်္ကာလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“အောင်မယ်လေးဗျ”

သူတောင် ယောင်ပြီး ခုန်ထသွားမိတယ်။

ဟုတ်တယ်။

အိမ်ပေါက်ဝမှာ သူ့ရဲ့ခယ်မသရဲဗလကြီး အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်ပြီး ထဘီရင်ခေါင်းစည်းကာ ဆံပင်ကြီးစုတ်ဖွားနဲ့ ပါးစပ်မှာ လည်း အဖြူဖိုတွေကပ်ပြီး မျက်ခေးတွေချွေးတွေထွက်ပြီး ဆောင့် ကြောင်ကြီးထိုင်နေတယ်။

ခုနက သရဲမကြောက်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ ကျောင်း ဆရာ တင်မောင်တည် ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက် ဂပ်ဂပ် ဂပ်ဂပ် မြည်အောင်တုန်နေတယ်။

အသံဖမ်း ကိုကိုလွင်ရဲ့ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာ ပြီး ဆို့တက်သွားတယ်။ ဆိုက္ကားသမားအောင်ကြီး မုန့်ထိုးထည့် တုန်းမို့ဖြစ်မယ်၊ ပါးစပ် ပြန်မပိတ်နိုင်သေးဘူး။ ဝပုမျက်နှာကြည့် တော့လည်း ငွသွေးဆုပ်ပြီး မျက်လုံးကြီးသေနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ခယ်မ အိမ်ပေါက်ဝက ဆတ်ခနဲအထ...

“အောင်မယ်လေးဗျာ ဆင်းလာပြီဗျ။ တောထဲကကောင်ကြီး လိုက်လာပြီဗျ”

“ဟ... ဟ... လုပ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး”

“ငါဆိုက္ကား ငါဆိုက္ကား...”

ဆိုပြီး တင်မောင်တည်ရယ်၊ ကိုလွင်ရယ်၊ အောင်ကြီးရယ်

သုတ်ခနဲ ထပြေးကြတယ်။ ဝပု ကတော့ ကြောင်တောင်တောင်
ထိုင်လျက်။

ဟိုကောင်မရဲ့ မျက်နှာကလည်းဗျာ။ ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးရင်
တောင် လူကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ အခုလိုအိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ မပြင်ရ
မဆင်ရသေးတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ မယ်ကုဝဏ်ဖဲရုံး
နေတုန်း သံပုရာသီးကိုကိမိတဲ့ရုပ်မျိုး။ မြင်ဖူးနေကျသူတောင် လန့်
တယ်။

ဝပုကတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး။ လွန်းငွေးငွေးကို
ကြောင်ငေးကြည့်နေတယ်။ ဘာပဲပြောပြော တစ်ယောက်ကျန်သေး
တယ်ဆိုတော့ ဝကြီးဝမ်းသာသွားတယ်။

ဒါကြောင့် အရင်ဆုံးရောက်လာတဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန်
သူတို့အတွက် အပြုံးတစ်ပွင့်နဲ့ ဖွင့်ခြွေလိုက်တယ်။

“အဟဲ့...”

ဝပုက သူ့ကို မကြည့်ဘူး။ လွန်းငွေးငွေးကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။
သေချာပြီ။ သေချာပြီ။ ဒီကောင် လွန်းငွေးငွေးကို မြင်မြင်ချင်းကြွေ
နေပြီ။ ဟိုက နံနက်အိပ်ရာနိုးကာစ ကပိုကယိအလှကို ဒီကောင်
စက်စက်ယိုပြီ။ မျက်လုံးကလည်း အရည်လည်လို့။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ...”

ဝကြီးက ထပ်ခေါ်တယ်။

ဝပု သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။ လွန်းငွေးငွေးကို ငေးလျက်။

ဝကြီး အပျော်လွန်ပြီး...

“ဒီမှာ ဝပု”

ဆိုပြီး ပုခုံးကို တို့လိုက်မှ ဝုန်းခနဲမြည်သံနဲ့ အတူ ဝပု နောက်
ပြန်ကြီး ဖုန်းဆို လဲကျသွားတယ်။

“ဟာ...”

အဲဒီတော့မှ ဝကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားတယ်။

ဝပု လွန်းငွေးငွေးကိုကြည့်နေတာ ကြွေလို့ကြည့်နေတာ
မဟုတ်ဘဲ၊ အကြောက်လွန်ပြီး ငုတ်တုတ်မေ့နေတာ။

ပျက်စီးနေတဲ့
နားကစ ကပိုကယိ
အလှကို ဒီကောင်
စက်စက်ယိုပြီ

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာလည်း ဝကြီး ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲခုံလေးခင်း ထိုင်ခုံတွေချပြီး ထမင်းပါကြော်ထားသေးတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီကနေ့တော့ မျက်စိ ယဉ် လောက်ကြပြီလေ။ မျက်စိယဉ်သွားရင်ရပြီ။ ကျန်တာ ဆူအလိုလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူတွေ နေတုန်းမှာပဲ မြင်လိုက်ရတာကတော့ လမ်းမဘက် ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် လျှောက်လာနေတဲ့ ဝပု။

“ဟေး... ဝပု”

သူ့ရဲ့ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်သံ။

သူ့အသံကြားတာနဲ့ ဝပု တွန့်ဝင်သွား

တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ဘက်ကြည့်လိုက်၊ သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး မျက်နှာမာကြီးနဲ့ ...

“ဘာလဲ” ဆိုပြီး သံပြတ်ကြီးနဲ့ ပြန်မေးတယ်။

ဒါကို ဝကြီးက လွန်စွာပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် ...

“ဒီမှာ မင်းကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ထမင်း ငါကြော်ထားတယ်၊ ကြက်ဥနဲ့ ဝက်သားနိုင်းချင်းပါကွာ။ ထမင်းကိုက ထောပတ်ကလေး နဲ့ကြော်ထားတာ အိနေတာပဲ။ လာပါကွ... ဟီးဟီး”

ထမင်းကြော်အသံကြားတော့ ဝပု စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ နောက်မှ သတိရသွားသလိုဟန်မျိုးနဲ့ ခြေလှမ်းကိုပြန်ပြင်လိုက်ပြီး...

“မစားပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားဟာစားရတာ နည်းနည်း။ ဟိုဟာ ကြီးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာကများများ”

“ဘယ်ဟာကြီးနဲ့ ခြောက်မိလို့လဲ”

“ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့။ အပုပ်ကောင် တုက်ထောင်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့ဟာကို။ ကဲ... ကျွန်တော်သွားမယ်၊ လမ်း တွေ့ရင်လည်း ကျုပ်ကိုမခေါ်နဲ့၊ ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ”

ဆိုတော့ ဝကြီးက ဝပုရှေ့ ပိတ်ရပ်ရင်း...

“နေ ... နေပါဦးကွာ၊ ငါပြောပါရစေဦး”

ဆိုပြီးကာထားတယ်။ ဒါကို ဝပုက သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး...

“ခင်ဗျား ဖယ်ရင်ဖယ်နော်။ မဖယ်ရင်ရဲတိုင်မယ်... ဟင်း”

ဝပုစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝပုက သူ့ကိုကျော်တက်ပြီး...

“ဟာ... ဟေ... ဟေ... ဝပု... ဝပု”

သူတားချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး။ ဝပုခမျာ နားနှစ်ဖက် ပိတ်ပြီး ခြေကုန်သုတ်တော့တာ။

• ဝကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်တစ်ယောက်ကိုထပ်တွေ့တယ်။
 “ဟေး... ကျောင်းဆရာ ကိုတင်မောင်တည်း”

သူ့ခေါ်သံလည်းကြားရော ကျောင်းဆရာတင်မောင်တည်း
 ပါလာတဲ့ သူ့လွယ်အိတ်ကို မျက်နှာကွယ်ပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြန်တာ
 ပါပဲ။

တောထဲမှာ ကျားတွေ ဆင်တွေ မကြောက်မရွံ့ပစ်ခဲ့တယ်
 ဆိုတဲ့ တင်မောင်တည်း ဘယ်လောက်ချောက်ချားစရာ ဝေ့ရလို့လဲ
 သိသေးလည်းကို မကြည့်တော့တာ။

“ဟေး... ကိုတင်မောင်တည်း... ကိုတင်မောင်တည်း”

သူတစ်ခါခါတိုင်း တင်မောင်တည်းခမျှာ တင်ပါးဆုံ တစ်ခါ
 တွေ့သွားပြီး ခြေလှမ်းအရှိန်မြှင့်သွားတာ ပြေးသွားသလားတောင်
 အောက်မေ့ရတယ်။ သူ့ခမျှာ ခြုံပေါ်နေရင်း တောခြောက်ခံထားရ
 တယ်နဲ့တူပါတယ်။

ဝကြီး သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ သူတက္ကနစ် မအောင်မြင်
 လို့လေ။ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ
 ကိုလွင်နဲ့အောင်ကြီး ဆိုကွားကြီးနဲ့...

“ဟေး... ကိုလွင်၊ ဟား... အောင်ကြီး”

သူ့ရဲ့ ဝမ်းသာအားရခေါ်သံ။ ဟိုနှစ်ယောက် ခေါင်းကို
 ဝှက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် နင်းပါဟ၊ မြန်မြန်နင်းပါ”

“ကျုပ်လည်း နင်းနေတာပဲဗျ၊ နင်းနေတာပဲ”

ဆိုပြီး ဆိုကွားကိုအံ့ပျံ့အမှတ်နဲ့ သွန်ချသွားတော့တယ်။ ဝကြီး
 သက်ပြင်းချရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ခမျှာ တည်ထား

တဲ့ ထမင်းကြော်အိုး ကြည့်လိုက်။ စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်ခွက်
 ကြည့်လိုက်နဲ့ ကြောင်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဟာ... ကိုဝကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ခုံတွေခင်းပြီး တွေတွေကြီး
 ရပ်လို့ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြည့်လိုက်တော့ စပါယ်ယာ အောင်သွေး။ သူ့အောက်
 မေးလေးထုတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးရောက်လာတယ်။

အောင်သွေးကိုလည်းမြင်ရော ဝကြီးဝမ်းသာသွားတယ်။
 ဟုတ်တယ် ဒီကောင်လေးက အရက်မူးလေတိုင်း ကောင်မလေး တွေနဲ့
 ပတ်သက်ရင် ဇ ရှိတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတယ်။ သူကလည်း ဒီလို
 ဇ ကောင်မျိုးမှတွေ့ချင်နေတာ။ ဒါကြောင့်...

“ဟာ... ညီလေး အောင်သွေး။ ဘယ်သွားမှာလဲ။ လာဦး
 လေကွာ”

ဆိုပြီး ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်တယ်။

အောင်သွေးက သူ့ရှိရာဝင်လာပြီး...

“ဘယ်ရမှာတုံးဗျ၊ စပါယ်ယာပဲ။ ကားဆီသွားမှာပေါ့။ နို့
 ... ဒါတွေက”

“အေး... အဲဒါပြောမလို့။ ကိုယ်ဒါနပြုနေတာလေ။ လာ...
 ထိုင်၊ ထမင်းကြော်စားသွားဦး”

ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထမင်းကြော်
 ခူးခပ်ထည့်ပေးပြီး...

“ကဲ... ညီလေးစားနော် အားမနာနဲ့ ကုန်ရင် အစ်ကိုထပ်
 ထည့်ပေးမယ်။ ဘော်ဘော်ချင်းတွေပဲတွာ စားသာစား အစ်ကို
 စိတ်မဆိုးဘူး”

ဆိုတော့ အောင်သွေး မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး . . .
“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား အလှူလုပ်နေတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ရပါဘူး ညီလေးရာ . . သိတယ်မဟုတ်လား အစ်ကို
က ပွဲစားဆိုတော့ တစ်ခါတစ်လေတော့ လိမ်လည်ပြီး ပြောရတာ
လည်းရှိတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကုသိုလ်ရေးလေးကလည်း အလှမ်းကနည်း
နည်းလေးလည်းဝေးနေတာနဲ့ ဒီနေ့တော့အစ်ကို မနေ့က ပွဲခမြိုးမြိုး
မြက်မြက်လေးရထားလို့ လာသမျှလူ ဒါနပြုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ဒါနလေးပြုနေတာပါကွာ။ စားစား . . ညီလေးအားမနာနဲ့”

သူက စားဆိုတာပြောရသေးတယ်။ အောင်သွေး စားထား
တာ တစ်ပန်းတန်ကုန်လှပြီ။

“တောင်တယ်ဗျာ။ ထမင်းကြော်ဆိုတာ ဒါမျိုး အိဆိမ်နေမှ။
သုပ်ပါဦးဗျ တောင်းလွန်းလို့”

ဆိုတာနဲ့ ဝကြီးက ကမန်းကတန်း ပန်းကန်သွားဆွဲပြီး ထည့်
ပြီးသား။

“စားသာစားပါ အောင်သွေးရာ။ အစ်ကိုက ကိုယ်တိုင် မစား
နိုင်လို့ အလိုစားနိုင်သူတွေရင် သိပ်အားကျတာ”

“မားဖိုကိစ္စကတော့ စိတ်သာချ။ ကျွန်တော်တို့ စပါယ်ယာ
ဆိုတာမျိုးက ပြေးရလွှားရနဲ့ နောက် ကားကခုန်တော့ ဗိုက်က
အလိုလိုချောင်ပြီးသား ဒါကြောင့် . . ဒါကြောင့် . . ဟင် . . ”

အောင်သွေး စကားကို ထပ်မဆက်ဘဲ ဇွန်းကြီးကိုက်ပြီးငြိမ်
သွားတယ်။

သူလှည့်ကြည့်နေတာက အခုမှအိပ်ရာက အိပ်မှုန့်စုံမွှား
နဲ့ထလာပြီး ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်နေတဲ့ လွန်းငွေးငွေးဆီကို။

လွန်းငွေးငွေးကအိမ်ပေါက်ဝမှာ ဆတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်တာ
မြင်မှလန့်ပြီး . . .

“ဘာ . . . ဘာကြီးလဲ . . ဘာကြီးလဲဟင်”
အောင်သွေးရဲ့ ကတုန်ကရင်အမေး။ ဝကြီး လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ . . .

“အောင်မလေးဗျ . . . အာ . . . လန့်လိုက်တာ”

သူမြင်ဖူးနေကျလူတောင် ဆတ်ခနဲလန့်သွားသေးတယ်။
လွန်းငွေးငွေးကတော့ ပုံမပြောင်းဘူး။ မနေ့ကအတိုင်းပဲ ထဘီ
ရင်ခေါင်းစည်းပြီး ပွယောင်းနေတဲ့ဆံပင်ကို ငုဏ္ဏတုတ်ထိုင်ပြီး သန်းဥ
ဆွဲနေပုံက ပုဗ္ဗားတောင်က မယ်ဝဏ္ဏ ခွေးဝဲစား သေးဝင်ပန်း
ထားတဲ့ပန်းကို ရှိုက်နမ်းမိသလို မအီမလည်ရုပ်ကြီးနဲ့။

အောင်သွေး ဇွန်းကြီးကိုက်၊ ပန်းကန်ကလေး မ၊ပြီး တုန်
နေတယ်။ ပြီးတော့ကတုန်ကရင်နဲ့ . . .

မနေ့ကအတိုင်းပဲ ထဘီ
ရင်ခေါင်းစည်းပြီး
ပွယောင်းနေတဲ့ဆံပင်ကို
ငုဏ္ဏတုတ်ထိုင်ပြီးသန်းဥ
ဆွဲနေပုံက

“အစ်ကို... အစ်ကို... အဲဒါဘာကြီးရဲဟင်”
 ပါးစပ်က ဇွန်းမဖြုတ်ရသေးတော့ စကားတောင်မပီဘူး။
 ဒါကို ဝကြီးကဟန်မပျက်ပြီးပြီး...
 “အဲဒါ ငါ့ခယ်မလေ ... သူ့အနေအထားနဲ့သူတော့
 မဆိုးပါဘူး”

ဆိုတော့ အောင်သွေးက မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နဲ့...
 “အင်း... ခင်ဗျားခယ်မဆိုတော့ လူပေါ်နော်”
 “အေးပေါ့ကွ... မလှဘူးလားဟင်”
 အောင်သွေး သက်ပြင်းချရင်း...
 “ခါတိုင်းဆို ခင်ဗျားကျွေးထားတာအားနာပြီး လှတယ်
 ပြောမိမှာပဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး။ လှတယ်ဆိုတာကို
 ထွန်တော်အာမိပြီး ငြင်းရတယ်။ ဟဲ... သွားပြီနော်... သွားပြီ
 ... အောင်မလေး ကြက်သီးထလိုက်တာ ... နော် ...”

ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ထားတဲ့ ထမင်းကြော်ဇွန်းတောင်
 ပြန်ထုတ်နိုင်ဘဲ ကုပ်ချီကုပ်ချီနဲ့ ထွက်သွားလေတော့တယ်။
 ဝကြီးခမျာမှာ သူ့အကြံအစည် မအောင်မှန်းသိတော့
 စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ...

တောက်... ဒီကောင်မရုပ်ကတော့ ငါတောင်လန့်တယ်
 ...ဟုရေရွတ်ရင်းသာ... တကယ်ပါ... အင်မတန် မျက်စိယဉ်
 နေတဲ့ဝကြီးတောင်မှ ဖျပ်ခနဲတွေ့ရင် လန့်လန့်သွားအောင်ကို သူ့ရုပ်
 ကြီးကကြောက်စရာကောင်း လွန်းတဲ့နေရာမှာ ပါရမီကောင်းလွန်း
 နေတယ်။ ဟောလီးဝှပ်လိုနေရာကို ရောက်သွားရင်တော့ တော်တော်
 ကို အလုပ်ဖြစ်မှာ... မကောင်းဆိုးဝါး သရဲတစ္ဆေကားတွေရိုက်ရင်
 မိတ်ကပ်တောင်လူးစရာမလိုတဲ့ရုပ်မျိုး။

သစ်ရွက်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်းကြွေနေသည်။
 ဆောင်းလေကလည်း အေးအေးလေးလေး။ ကိုယ့်အာခေါင်ထဲကအာငွေ
 ပြန်တွေ့ရသည်အထိ ချမ်းစီးလွန်းလှ၏။

နံနက်စောစောမို့...
 “ဟောဒီက... ပဲပြုတ်”

ဟူသောအသံများ နေရာအနှံ့ စိည့်နေ၏။
 ဒီအချိန်မျိုးမှာ ပွဲစားတန်းက ထုံးစံအတိုင်းလူရှင်းဆဲ။
 နေ့လယ်နေ့ခင်းနှစ်နာရီလောက်မှ အလုပ်ကဖြစ်ကြတာကိုး။
 ဒါပေမယ့် ဝီရိယကောင်းသူများက...
 “အဲဒါ မင်းတက္ကနစ်မှားတာ...”
 ပွဲစားချင်းအတူတူ ခယ်မကိစ္စနှင့် မြေပြင်ထွန်း၏ ဆရာလူ၏

မှုကို ဝကြီး ခံနေရသည်။ ခံရမယ်ဆိုလည်းခံချင်စရာ။ သူလုပ်သမျှ တစ်ခုမှမအောင်မြင်တာကိုး။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှကို မနက်အိပ်ရာထမှာကြည့်ရ မယ်ဆိုတာ အကောင်းပြောထားတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ တမင်ကျပ် ထားတာ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့တွေက ရုပ်အဆိုးဆုံးဖြစ်နေလို့ကို ပြောထားတာ။ မနက်လင်းလို့အိပ်ရာထချိန်မှာ ကြည့်လိုက်... မိန်းမအကော်များများဟာ ဘယ်တော့မှမလှဘူး”

“မင်းဟာ... အခုဟာက မင်းခယ်မ နဂိုထဲက သရဲရုပ် ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ အဲဒါမကြီးကို မနက်ခင်းသွားပြ တယ်ဆိုတော့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“အဲဒီတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲသာပြောပါကွာ...”

ဝကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကုတ်ရင်းပြောသည်။
“မိမြင့်ထွန်းပြောလည်းပြောစရာ။ သူ့ခယ်မပုံကိုက ...

ပျော်စရာ၊ ပျော်စရာထဲ။

ပျော်စရာထဲ၊ ပျော်စရာထဲ။

ပျော်စရာထဲ၊ ပျော်စရာထဲ။

ပျော်စရာထဲ၊ ပျော်စရာထဲ။

ပျော်စရာထဲ၊ ပျော်စရာထဲ။

ဆိုသလိုမျိုးဖြစ်နေတာကိုး။

မျိုးမြင့်ထွန်းက သူ့ခုံကို ဝကြီးနှင့်နီးရာ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်လိုက် ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဒီမှာ ငါပြောပြမယ်”

“ပြော...”

“ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အရက်မူးလာရင် ပိုရဲတင်း လာကြတယ်ကွ။ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့လည်း ပိုသွေးကောင်းကြတယ်”

“အခုဟာက မဟုတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါက သံဘောအဖြစ်ပြောတာ နောက်ပြီး ယောက်ျားသား များ အရက်မူးလာပြီဆို တော်ရုံမိန်းမက လှလှသာတတ်သွားမယ်ကွ။ မင်းလည်း ကြုံဖူးမှာပါ”

“အေး... မင်းပြောတာ ဟုတ်သလိုပဲ။ ချီလည်း မိန်းမရတာ အရက်မူးပြီးမှားလို့ရခဲ့တာကွ။ နောက်မို့ရင် ဒီမိန်းမ ငါ့မျက်စိထဲ ချောလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကို ပြောတာကွ၊ အဲဒါကို ပြောတာကွ”

မျိုးမြင့်ထွန်းက စားပွဲခုံကို အားရပါးရပုတ်ပြီး ထောက်ခံ သည်။ နောက် သူမှပင် ...

“ပြီးတော့ မိန်းမသဘာဝကလည်း ညဘက် မှောင်မှောင် စမ်းစမ်းမှာ မြင်ရရင်ပိုပြီးလှလာတတ်တယ်ကွ”

မျိုးမြင့်ထွန်းစကားကို ဝကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ...

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲကွ။ ငါလည်း ငါ့မိန်းမနဲ့ ညဘက်မို့ လို့ ညားတာကွ၊ နေ့ဘက်ဆို ငါအဲဒီစိတ်မျိုးပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဝကြီးစကားကို မျိုးမြင့်ထွန်းက အရှေ့ကခုံကို အားရပါးရ ပုတ်ပြန်တာ ...

“အဲဒါကို ပြောတာကွ၊ အဲဒါကိုပြောတာ။ မိန်းမတွေ လှ လာချိန်နဲ့ ယောက်ျားတွေအရက်မူးပြီး အမြင်မှောက်မှားချိန်ပေါင်း လိုက်ရင် ဒီကိစ္စပြတ်တရောနေမှာ”

“အေး... အဲဒါလည်း ဟုတ်သား ငါလည်း ငါ့မိန်းမသဘာဝ

ကြီးနဲ့ ညားတာအဲဒီအတိုင်းပဲကွ၊ ငါကလည်း အရက်မူးနေ သူက
လည်း ညဘက် အိမ်ပေါ်တက်အလာ အဲဒီမှာ မှားကုန်ကြတာပါပဲ။

ဝကြီးစကားကိုကြားတော့ မျိုးမြင့်ထွန်းက မြိန်မြိန်ကြီး
ပြုံးပြီး ...

“ကဲ... ဒါဆို မင်းလည်းအတွေ့အကြုံရှိနေတာပဲ။ အဲဒီ
နည်းကို အွန်(On) လိုက်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။”

မျိုးမြင့်ထွန်းရဲ့အပြော။ ဒါကို ဝကြီးကဝမ်းသာအားရဖြင့်

“အေး... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနည်းအတိုင်းသုံးရမယ်။ အဲ
ဒါပေမယ့် အဲဒီနည်းရဲ့ကုန်ကျစရိတ်က နည်းမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟာ... ဒါက ဒီလောက်တော့ အကုန်အကျခံရမှာပေါ့။
ရေခွည်ကိုတွက်လေ။ ဒါကြီး ထွက်သွားရင် မင်းဘယ်လောက်
သက်သာသွားလဲ”

ဒီအရက်မိုးတွေက မင်းခယ်မကြီး မင်းပိုက်ဆံ နဲ့ဝယ်ထား
တဲ့ ပုစွန်ခြောက်ပလောက်ပလောက်နဲ့ ကောက်ဝါးနေသလောက်
မန့်ပါဘူး”

မျိုးမြင့်ထွန်းပြောမှ ဝကြီး၏မျက်စိထဲ သူ့ကို စားစေချင်
လွန်းလို့ နယ်ကအမေပို့လိုက်တဲ့ ပုစွန်ခြောက်ကို သူ့ကိုတော့
စည်းကမ်းနဲ့စားမှပိုခံမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခန်းထဲထည့်
ပုလင်းသွတ်ပြီး ပလောက်ပလောက်နှင့် ပဲလှော်ဝါးသလို ဝါးနေသော
သူ့ခယ်မသရဲဗလုပ်ကြီးပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ...

“လုပ်မယ်ကွ။ ဒီကောင်မကြီး အိမ်ကထွက်ဖို့ဆို တစ်ရပ်
ကွက်လုံး အရက်တိုက်ပစ်မယ်”

ဟု ကြွေးကြော်ရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ အရက်မူးလျှင် တကယ်
မှားနိုင်ချေရှိသော လူစာရင်းကိုတွက်နေသည်။

ဒီလောက်တော့
အကုန်အကျခံရမှာပေါ့
ရေခွည်ကို တွက်လေ။
ဒါကြီး ထွက်သွားရင်
မင်းဘယ်လောက်
သက်သာသွားလဲ။

၈၃၇

အရပ်ရပ်ပြီး မိန်းမကိစ္စနှင့် မှားနိုင်ချေအရှိဆုံး
လူစာရင်း၊ အလုပ်အကိုင်နှင့်
မှားခဲ့သမျှ အမှုစာရင်း

ကိုဆန်း(ပန်းတို) အဲလေ (ပန်းပု)
(တိုတာနဲ့ပုတာ အတူတူပါလေ)

ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ဘယာကြော်
ကုလားမကို အရှက်မရှိ ရည်းစားစကားလိုက်
ပြောဖူးခြင်း၊ ငါးသည်တစ်ဦးနှင့် ညမောင်မောင်
ဈေးထောင့်တွင်ချိန်းတွေ့စဉ် ပိုးစိုးပက်စက်

အနေအထားနှင့်လူမိဖူးခြင်း၊ ကွမ်းယာသည်၊ ပြောင်းဖူးသည်များနှင့်
အခြားအမှုကြီးအမှုငယ် မှားစွာကျန်ရှိ။

ချက်ဖောင်း (စားပွဲထိုး)

သူတို့ဆိုင်မှ ဆိုင်သားများအား အပျော်ခရီးအဖြစ် ချောင်း
သာကိုပို့ရာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
“နင်ငါ့ကိုသိလား၊ ဝါနာမည် စိုးသက်ခိုင်”ဟု ထင်ရာမြင်ရာ
ကောင်းနိုးရာရာနာမည်များကို ပြော၍ပြောင်ဝင်လုံးခြင်း၊ ငါးလုပ်
နေသော ကောင်မလေးများထံ ပြိတိတိနှင့်သွားပြီး ငါးနီတူကျောခွဲ
နည်းကအစ သင်ယူ၍ အရှက်မရှိဝင်လုံးခြင်း၊ လမ်းထိပ်က
ဘိန်းမုန့်သည် ညဉ့်အချိန် အိမ်ပြန်ချိန်တွင် ကန်သင်းရိုးဘေး၌ ဝပ်၍
လက်ပြေးဆွဲခြင်း၊ အာဝါဟ၊ ဝိဝါဟကို တစ်ချိန်လုံးခေါင်းထဲထည့်
ထားပြီး သံဝါသကိစ္စများမှလွဲ၍ ဘာကိုမှမတွေးတတ်သူ၊ အခြား
ပြစ်မှုမျိုးစုံကျန်ရှိ။

ကောင်လေး (ပန်းရန်)

မည်သည့်မိန်းကလေးမဆို သူ့ကိုကြိုက်နေပါသည်ဟု အထင်
ရှိပြီး၊ မြင်မြင်သမျှကို ကလိတတ်ခြင်း၊ သူတို့လမ်းထဲက ကောင်မလေး
မည်သူ့ကိုမဆို စပ်ပေးပါက ဆင်ခြောက်ကောင် ဖိနပ်တစ်ရံဝယ်
ကန်တော့မည်ဟု တရားဝင်ကြေညာထားဖူးခြင်း၊ လမ်းထဲက
ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏အိမ်ကို ဖရဲသီးနှံစဉ်ပို့၍ ပိုးပန်းဖူးခြင်း၊
ဘုရားပွဲဈေး ညောင်ပင်အောက်တွင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို
ထိုင်ကန်တော့၍ ရည်းစားစကားပြောဖူးခြင်း၊ အခြား ပြစ်မှုများစွာ။

ထွန်းနိုင်... (၁၀၉၁၁၀)

တက္ကစိကားမောင်းသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ခပ်ပျက်ပျက် မိန်းကလေးများနှင့် တွဲခတ်ဖူးခြင်း။ ပြောစရာရှိသည်ဟု ခေါ်ပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြော၍ ပါးကို ဒေါက်ဖိနပ်နှင့်ခတ်ခံရဖူးခြင်း၊ ပွဲဈေးတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခလုတ်တိုက်ဟန်ဆောင်ပြီး မတော်တရော်နေရာအား ဆွဲမိ၍ ရပ်ကွက်ရုံးသို့သွားရောက်ဖြေရှင်းရဖူးခြင်း၊ အခြောက်ဟန်ဆောင်၍ ကောင်မလေးများ၏ လက်နှင့်အခြားအရာဝတ္ထုများ ရလျှင်ရသလို ထိကပါး ရိုက်ပါးလုပ်ဖူးခြင်း၊ အခြားပြစ်မှုများစွာ။

အောင်သွေး (စပါယ်ယာ)

အရက်မူးလာလျှင် တွေ့ကံရာမိန်းမများ၏ အိမ်ပေါ်တက်၍ ချစ်အပြေတောင်းတတ်ခြင်း၊ မိန်းမမည်လျှင် မည်သူ့ကိုမဆို လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်ပေးဖူးခြင်း၊ သဘောပင် ထဘီပတ်ထားလျှင် တောင် အမထင်၍ အဖုအထစ် ဝင်စမ်းတတ်ခြင်း၊ ကလေးမရှိပါဘဲ ကိုယ်ပိုင်ချိုလိမ် ဝယ်ယူသုံးစွဲခြင်းနှင့် အခြားပြစ်မှုများစွာ။

... စသည်ဖြင့်

ယခင်လူများထက် တဏှာအင်စား မလျော့သော
ခေါင်းခေါင်းပြေး ကိလေသာပိုင်ရှင်များ

ကိုလတ် (ဪပင်ကောက်)
အောင်ကြီး (ဝက်လက်)
မျိုးထူးထက် (ရန်ကုန်)
တင်မောင်တည် (ကျောင်းဆရာ)

စသည်ဖြင့် တဏှာရာဂပဒါန ကိလေသာထာဝရစရိယ
ကာမသံဝါဉာဏ မဟာဘလက္ကာယကြီးများစာရင်းကို ပြုစုရရှိ
လေသည်။

သောတာပန်အောင်မြင်ရန်အတွက်

စာရင်းစာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ဝကြီး သဘောတွေကျနေသည်။ ဒီလူအင်အားနှင့်ဆို တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ မျက်စိ မှောက်လောက်ပြီ။ ကံကောင်းလျှင်နှစ်ယောက် ပြီး သုံးယောက်ပြုတောင် ဖြစ်နိုင်သေး၏။

“ဒီကောင်တွေ ငါ့ခယ်မကြီးကို မူးမူး နဲ့လုပြီး ဓားထိုးမှုတွေဘာတွေတောင် ဖြစ်နေမှ အခက်” ဟုပင် တွေးပူမိသေးသည်။

အားလုံးကတော့ တဏှာရာကတွင် လက် မရွံ့ချည်းသာ။ ရွံ့မြေပျော့ပျော့ မြင်လျှင်ကောင် ခလုတ်တိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ချော်လဲရော

ထိုင် မှောက်အိပ်ချင်သည့်လူများ။ ဂဏန်းညှပ်မှ ထခုန်ချင်ကြသူများ သာ။

ဤလူများနှင့်မှမစွဲ မည်သူနှင့်စွဲတော့မည်နည်း။ ဝကြီးတွေးရင်း အပျော်ကြီးပျော်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ နောက်မှ ဒီလူတွေအားလုံး လိုက်ဖိတ်ဦးမှပဲဟု အကြံရပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း မြို့ထဲက ငိုက်ခိုက်ခိုက်ခိုက်နှင့် ပြန်လာသော ပန်းပုကိုဆန်းကို တွေ့ရသဖြင့် နိမိတ်ကောင်းပြီဟု ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ သူပထမဆုံး ရွေးချယ်ထား သူကလည်း ကိုဆန်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် . . .
“ဟေး . . . ကိုဆန်း အလုပ်က ပြန်လာတာလား”
ကိုဆန်းက ခြေလှမ်းရပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်ကာ . . .
“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို။ ဒီနေ့ အလုပ်အစောကြီးပြီးလို့ စောစောပဲ ပြန်ခဲ့တာ”

ကိုဆန်း၏အဖြေစကားကို နားထောင်ပြီး ဝကြီးက ကိုဆန်း ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာဖက်ကာ . . .

“ကိုဆန်းကို ပြောစရာရှိလို့”
“ပြော . . အစ်ကို ပန်းပုကိစ္စလား”
ကိုဆန်းက သူနဲ့ဆိုင်တာကိုပဲ တွေးပြီးပြောသည်။
ဒါကို ဝကြီးက ခပ်ဟဟရယ်ရင်း . . .

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဆန်းရာ၊ အခုဟာက ဒါလုပ်ဖို့”
ဟုဆို၍ လက်သီးဆုပ်ပြီး လက်မကလေးကို ကကျွတ်ခနဲ စုပ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်... အရက်တိုက်ဖို့ကိစ္စ ဟုတ်လား။ ဘယ်တော့လဲ အခုလား... ဂလူ...”

ကိုဆန်းက အရက်ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ယောက္ခမကို ငွေထုပ်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မြင်လိုက်သလို...

“ပိုက်ဆံအိတ်က ကျွန်တော့်အတွက်လား။ အဒေါ် ဘယ် တော့ပြန်မှာလဲ”

မေးသလို အငမ်းမရမေးသည်။ ဒါကို ဝကြီးက မူမူလေး ပြုံးပြီး...

“အခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီည”

“ဒီည ကြိုက်ပြီဗျာ။ ကိုယ်တော်ကိုယ်တိုင် ဆော်မဟေ့”

ကိုဆန်းက ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။

ဒါကို ဝကြီးကပင် ဆက်၍...

“ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက ကိုဆန်းတစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘူး။ အဖော်တွေနဲ့ဗျ”

“ဘယ်... ဘယ်သူတွေပါလဲ”

ကိုဆန်း၏ အငမ်းမရအမေး။

“ဘယ်သူတွေဆိုတာတော့...”

ဝကြီးက လူစာရင်းမပြောသေးဘဲ ကိုဆန်းကိုကြည့်သည်။

ကိုဆန်းက ငေးလျက်။

ကိုဆန်း ပိုပြီးသိချင်နေတဲ့ အချိန်ကျမှ ဝကြီးက ကိုဆန်း

ဝမ်းသာသွားအောင် လူစာရင်း ရေတွက်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်လေးရယ်။ ချက်ဖေါင်းရယ်”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး”

သူ့စကားပင်မဆုံး ကိုဆန်း ထတားလိုက်သဖြင့် ဝကြီး

အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် သိချင်ဇောနှင့်...

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ ဒီကောင်တွေက Generation နှာဘူးစစ် စစ်၊ ငယ်ဖြူနှာဘူး၊ ရာသက်ပန်နှာဘူးတွေ၊ ကျုပ်က Geneus အာဂန္တ နှာဘူး၊ ခဏတာနှာဘူးပဲရှိသေးတာ။ ဒီလိုနှာဘူးစစ်စစ်တွေနဲ့ တွဲမ သောက်ချင်ဘူး”

ကိုဆန်း စကားကြားတော့... ဝကြီး တစ်ဖက်လည်း ဝမ်း သာ တစ်ဖက်ကလည်း ဝမ်းနည်းသွားသည်။

ဝမ်းသာသွားရသည်က ငယ်ဖြူနှာဘူး၊ ထာဝရနှာဘူး စစ်စစ် တွေကို သိလိုက်ရလို့၊ ဝမ်းနည်းသွားသည်က အာဂန္တနှာဘူးက သူတို့ နှင့် မလိုက်ဘူး မသောက်ဘူးဆို၍။

နို့ပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား ပွဲစားဝကြီး။ ဝကြီးပွဲစားပဲ။ ဒီလောက်နှင့် အလျှော့ပေးရိုး ထုံးစံမရှိ။

ထို့ကြောင့် တစ်ဆင့်တက်ပြီး...

“လာခဲ့ပါကွာ၊ ငါက စေတနာနဲ့ တိုက်တာပါ”

“လာချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ၊ ဆိမ်းဘူး ဒူးသာဒူးလိုက်စမ်းပါ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုဆန်းတင်းသွားပြီး သူ့သေးကျဉ်းသော မျက်ပေါက်ကို မှေးစင်းစွေစောင်းကာ...

“ဘာလို့ ဒူးရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျား စမ်းကြည့်ချင်လို့လား”

“အဟဲ... ငါပြောတာက အင်္ဂလိပ်လို same bull do the do လိုက်လို့ ပြောတာပါ”

အမှန်တော့ အဓိပ္ပါယ်ကအားရောက်သွားမှန်းမသိ။ သူတို့ ချင်းတော့အဆင်ပြေနေသည်။

● အကြောင်း

“ဦးချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဦးလိုက်ပါကွာ”

“ဦးဘူးဆို”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်...”

ဝကြီးက အကြံကုန် ဝဠုန်ဆွေးချက်ပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ”

ကိုဆန်း အမေး...

“မင်းဦးမယ်ဆို ငါ့ကော့ပေးမယ်”

“ဘာဗျ ခင်ဗျားစကားက...”

“သဘောမို့နဲ့ ပြောတာပါ။ မင်းဦးသာဦးလိုက် ငါ့ကော့ပေးမယ်”

“ဟင်... ခင်ဗျားကြီး ပြောလေကလေပါလား။ ဒီလမ်းမှာ လက်သီးကြမ်းတယ်ဆိုတဲ့ လမ်းလက်သီး မောင်ဆန်းတဲ့ဗျနော်။

ခင်ဗျားစမ်းရဲစမ်းကြည့်။ လမ်းလက်သီးအကြောင်းသိသွားမယ်”

ကိုဆန်း လက်သီးထောင်ရင်းပြော၏။

ဒါကို ဝကြီးက ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“အဲ... တစ်မျိုးမထင်နဲ့။ ငါက ကော့ပေးမယ်ဆိုတာ ကော့တေးတိုက်မယ်လို့ပြောတာ... ကော့တေး”

“ကော့တေး”

ကိုဆန်း၏မျက်လုံးထဲ မီးရောင်စုံများ လင်းလက်သွားသည်။ လက်လည်းလက်ချင်စရာ၊ သူ့လို ပန်းပုဆရာတစ်ယောက် အနေနှင့် ကော့တေးကို ဘယ်သို့သောက်နိုင်အံ့နည်း။

ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော် ဦးမယ်ဆို ခင်ဗျားတကယ် ကော့ပေးမယ်နော်”

● အကြောင်း

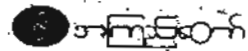
“ကော့ကို ကော့စေရမယ်”

“ဒါဆို ဦးပြီဗျာ”

ကိုဆန်း အဖြေလည်းရရော ဝကြီးဝမ်းသာအားရ လက်သီး နှစ်လုံးကို ခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ဆွဲချ၍ ကိုသွင်းကာထအော်သည်။

“ယာဇ်”

ခ

၈၆၃

ဘာဗျ

“တို့ဆန်းရယ်၊ ချက်ဖောင်းရယ်၊ ထွန်းနိုင်ရယ်၊ အောင်သွေးရယ်ပါမယ်”

“မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး၊ ဒီလူတွေပါရင် ကျုပ် မလိုက်ဘူး”

ကောင်လေး၏ မျက်ကလဲဆန်ပြာအော်သံ။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ၊ ဒီလူတွေက အရက်လေးများဝင်ရင်” မစိတ်ကတယ်မွန်ပြီး ဆတ်ဆလူးထကြ

တာကိုး၊ ကျုပ်တို့လို သမ္မာရင့်တွေ၊ ဣန္ဒြေခွဲဘူးတွေသိက္ခာကျတာပေါ့”
ကောင်လေးစကားကြောင့် ဝကြီး ပျော်လည်းပျော်၊ မပျော်လည်းမပျော် ဖြစ်သွားရ၏။ ပျော်သွားရခြင်းအကြောင်းရင်းက သူ့လူရွေးမှန်မှုကြောင့်။ ကြည့်လေ... ဒီလူတွေအားလုံး အချင်းချင်းပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြောက်ရလောက်သူများ မဟုတ်ပါလား။ မပျော်ရသည်က နှာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး (နှာဘူးနှစ်သိန်းအား) ဟု သမုတ်ခံနေရသောကောင်လေး မလိုက်နိုင်ပါဟု အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေ၍။

ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ ပွဲစားဝကြီးလေ။ စကားအရာမှာသေသွားမယ်။ မသေရင်တောင်လေလောက်တော့ ဖြတ်သွားမယ်။ သူလိုချင်တာကိုတော့ မရရအောင်တော့ပြောရမှာပေါ့။

“လုပ်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားမူမလိုက်ရင် ကျုပ်တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေပေါ့ စိတ်မကောင်းလည်း လဲသေပေါ့”

ကောင်လေးက မေးရိုးကားကြီးနှင့် လမိုင်းမကပ်သော ဂိုက်တင်နှင့် တစ်ဖက်လှည့်မှုနေ၏။ ဒါကို ဝကြီးက ခေါင်းကုတ် အကြံထုတ်ပြီး...

“ဟိုလေဗျာ... ဒီကိုဆန်းတို့၊ ချက်ဖောင်းတို့ဆိုတာ ကိုကောင်လေးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမှမပြောပလောက်တဲ့ မော်လီကျူ နှာဘူးလေးတွေပါ။ လမ်းထဲလောက်မှာ လက်သီးသရမ်းရဲတဲ့ လမ်းလက်သီးလေးတွေပါ။ ကိုကောင်လေးတို့လို ထုနဲ့ထည်နဲ့ အပီအပြင်ဘူးခဲတဲ့ လမ်းမှာလူကြီး၊ လမ်းလူကြီးကောင်လေး ဆိုတဲ့နာမည်ကောင်းမျိုး တစ်ခါမှမရခဲ့ပါဘူး။ သမိုင်းမတင်ဘူးပေါ့ဗျာ... နော်”

ဝကြီးစကားကြောင့် ကောင်လေး စိတ်ကြီးဝင်သွားသည်။

ဟိုက သူ့ကိုအပီအပြင် မနေတာကိုး။

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ကိုကောင်လေးတို့လို သမိုင်းတွင်၊ သမိုင်း
ဝင်မယ် လူမျိုးကို သူတို့ခမျာလည်း အရက်လေးအတူသောက်ပြီး
နွာရဝပြု . . . အဲလေ ဂါရဝပြုချင်ကြမှာပါလေ ဟုတ်ဘူးလား။”

ဂါရဝဆိုသည့် တစ်လုံးပါလာသည်နှင့် ကောင်လေးခေါင်း
ထောင်တက်လာ၏။ သူ့ခမျာလည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မည်သူ
ကမျှ အမက်လုပ်ပြီး အရေးတယူပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည်မှမဟုတ်တာ။
ထို့ကြောင့် ထိုအစီအစဉ်ကို ကောင်လေးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သို့သော် ဤမျှလောက်နှင့် ကျေနပ်လိုက်ပါလျှင် သူ့အား
လူလယ်ကောင်တွင် ဆတ်ဆလူးထလှချေဟူ၍ ကဲ့ရဲ့ခံရမည်စိုး၍ . .

“ဟင် . . . မ . . . မလိုက်ချင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု မူလိုက်သေး၏။

ဒါကို ဝကြီးက ကောင်လေး၏ပခုံးကို ခပ်နဲ့နဲ့လေး ကိုင်လှုပ်
တာ . . .

“လိုက်ခဲ့ပါ ဆိုက္ကားနဲ့ခေါ်မှာပါ”

“အောင်မယ် . . ဆိုက္ကားနဲ့ခေါ်တိုင်း လိုက်တဲ့အတန်းအစား
ထဲကများမှတ်နေလား။”

ကောင်လေးက ခါးပေါ်လက်နှစ်ဖက် နောက်ပြန်ထောက်
ရင်း ရန်တွေ့တယ်။ ဒါကိုဝကြီးက သွားဖြုတ်ပြီးနဲ့ . . .

“အဖေ . . မထင် . . မထင်ပါဘူး။ ဟိုလေ . . ကော့တေး
တိုက်မှာပါ”

“ကော့တေး . . . ”

ကော့တေး အသံကြားသည်နှင့် ကောင်လေး မျက်လုံးအရည်
လဲသွား၏။ ပြီးသည်နှင့် ပြောင်နာနာအသံဖြင့် . . .

“ဒါဖြင့်ရင် ခူးပြီဗျာ . . ခူးပြီဗျာ”

သူ့စကားကို ဝကြီးက ဖြည့်စွက်၍ . . .

“ကော့တေးကိုတောင် အိမ်မှာရှိတဲ့ ဂန်ဖလားနဲ့ ခူးရမှာ။

ဒါကြောင့် . . . ကော့တေးဂန်ခူး”

ရယ်သံများ စီညံသွား၏။

ထို့အတူ ချက်ဖောင်းနှင့် ထွန်းနိုင်တို့သည်လည်း . . .

“ခူးပြီဗျာ။ ခူးပြီ။ ကော့တေးဂန်ခူးနဲ့ကို ခူးကြမှာ”

တော်ဝင်မြို့စားဘုရင်လား။

ဝကြီး၏ ခပ်ငေါက်ငေါက်စကားသံ။

...ဒီလေမယ့်ရှင်ငွေ
မယ့်တတ်တက
ကုန်မယ့်လေးလို့
ရှင်ငွေတကုန်နောက်က
...ရှင်ကတုန်းမတင်
တဲဒါပိုင်

“ငွေရှာတာရှင်ပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် ရှင်ငွေမှမသုံးတတ်တာ . . . ကျွန်မသုံးပေးလို့ ရှင်ငွေတွေကုန်နေတာကို . . . ရှင်က ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် . . . ဖိကတစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ရှာတဲ့ငွေကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာကို မနည်းအကွက်ချပြီး စီမံသုံးစွဲနေတာကို . . .”

သူမိန်းမ အာနီးဗလကြီး ပွစိပွစိပြောရင်း အခန်းထဲဝင်သွား၏။

ဝကြီးက ဤသို့ပင် မိန်းမကိုတော့နိုင်သည်။

“ဒီညမှ အကြံအစည် မအောင်ရင် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ပြင်းမေ့ဆိုသော အရက်ဦးရေအဆီကို လေးထဲ လောင်းထည့်လိုက်လေသည်။

ည ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ဝကြီး၏အိမ်သို့ ချိန်းထားသည့် လူစွမ်းကောင်းများ လက်နက် အစုံ တပ်ဆင်၍ရောက်လာကြ၏။ သူတို့၏ လက်နက်မှာ အလကားရသည့် ပါးစပ်နှင့် ကပ်ပါနေသည့် လျှာများသာ။

“ဟာ . . . လာကြ လာကြ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အားလုံး လူစုံမှလာပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

ဝကြီးအိမ်ပေါ်တက်လာသူများ အားလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စွေစောင်းကြည့်ကြသည်။

- ၁။ ကိုဆန်း
- ၂။ ကောင်လေး
- ၃။ ချက်ဖောင်း
- ၄။ ထွန်းနိုင်
- ၅။ အောင်သွေး
- ၆။ ကိုလတ်
- ၇။ အောင်ကြီး
- ၈။ မျိုးထူးထက်
- ၉။ တင်မောင်တည်

အားလုံးပေါင်း ကိုးနဝင်း။

“အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်က ပြပြချို့”

“ကြီး ဝမ်းသာလုံးတွေဆိုနေသည်။

သာသမျှလူတွေကလည်း အားလုံးဆရာကောင်းတွေချည်း ဝေခွဲတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွတ်မပေးဘဲ ကြည့်နေကြသည်။

ဒါကို ဝကြီးမှပင်စ၍ . . .

“ကဲ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဧည့်ခံပွဲကို ကြွရောက်လာကြတဲ့ လူကြီးမင်းများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စပ်ဟပ်ထားတဲ့ အကောင်းဆုံး ကော့တေးနဲ့ဧည့်ခံပါမယ်။ အားလုံးပျော်ရွှင်စွာသောက်သုံးပြီး အတွေ့အကြုံများ ဖလှယ်ကြရအောင်။ ကဲ၊ စပြီဗျာ”

ဆိုပြီး အားလုံးကို အရက်တစ်ခွက်စီ မောက်မောက်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်က ခွက်သေးသေးလေး သာ ယူထားပြီး သူ့ခွက်သေးကိုမြှောက်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . ချီးယားစ် အားလုံးခွက်တိုက်ပြီး အရက်မကုန်ဘဲ ခွက်ပြန်မချကြပါနဲ့။ အရက်မကုန်ဘဲ ခွက်ပြန်ချရင် အရက်သမား

သိက္ခာကျပါတယ်။ ရေစုန်မျောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခွက်ကိုမချကြေး ထည့်ထားတဲ့အရက်ကို အကုန်သောက်ကြေးလုပ်မှာပါ။ ကိုင်း . . . စပြီဗျာ”

ဆိုပြီး ခွက်ကိုချွင်ခနဲတိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ ခွက်တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် သောက်ချလိုက်သည်။ ကျန်မိတ်ကြား ထားသော ဂျလေဘီဧည့်သည်တော်များကလည်း သူပြောသည်အတိုင်း ခွက်ကိုယူကာ တစ်ချိန်ထိုးမော့ချလိုက်ကြသည်။

“ဟား . . .”

ဟူသော ရေရွတ်သံနှင့်အတူ အားလုံးမျက်ခွက်ကြီးများ နီတက်လာကြသည်။ ဝကြီးက အားလုံးကိုပြုံးပြုံးကြီးဝေကြည့်ပြီး . . .

“ဘယ်နှယ်လဲ ဝကြီးရဲ့ကော့တေးကောင်းရဲ့နော်”

ဆိုတော့ ငတိတွေကလည်း ကော့တေးဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ဘယ်သူမှ ဟဟ သောက်ဖူးတာမဟုတ်တော့ အသီးသီးခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ကောင်းရဲ့ဗျာ”

“လည်ချောင်းထဲကို မီးစထိုးထည့်လိုက်သလားမှတ်ရတယ်”

“အက်ဆစ်အတိုင်းပဲ”

“ဝွံဒ်တွေစပ်ပါဗျာ”

“အလွန်မှည့်”

စသည်ဖြင့် ရေရွတ်ကြကုန်သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ . . .

“ဪ၊ ကော့တေးဆိုတာ အရက်သမားတွေ ကော့နေအောင် တေးထားတဲ့အရက်ပါလား”

ဟုတွေးမိနေကြသည်။

“ကဲ၊ ဟောဒီမှာမြေပဲဗျား။ ရုရှားအရက်သမားတွေဆို

ဒီအတွဲအစပ်ကို သိပ်ကြိုက်တာဗျ။ ကော့တေးနဲ့မြေပဲလောက် လိုက်ဖက်တာ ကမ္ဘာပေါ်မှာမပေါ်သေးဘူး။"

ဟုဆို၍ မြေပဲဆားလှော်ထုပ် နှစ်ထုပ်ချပေး၏။ သူ့သဘော တတော့ အရက်သမားများသောက် မြန်မြန်မှူးအေးရော ဆိုပြီး လုပ်နေတာပါ။ အရက်မှူးလာပြီဆို တစ်ခါတည်း တန်းအဆင် ပြေအောင် . . . ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပြစ်မှုအကျူးလွန်ဆုံးဗေဒ ဆိုတဲ့ အိမ်သားထောင်ကိုစောင် တံမြက်စည်းလည်းကျင်း ရှင်းလင်းပြီး သား။ ဒီခယ်မဆိုတဲ့ဟာကြီး ဒါမှလင်မရရင် ဒီတစ်သက်ရမှာမဟုတ် တော့။ မရလို့မဖြစ် .ရကိုရရမည်။ ပစဝကြီးတဲ့ကွ။ ဝတ်ဇီးတင် တာတောင်ပွဲအား လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်။ ဝင်းတို့မှူးရင်ပြီးပြီ ။ ဟွင်း . . . ။ မြန်မြန်မှူးမှ သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်မှာကိုး။ ဟိုကောင်တွေ တလည်း ဝကြီးဒကာခံထားတာမို့ ဘာမှမပြောသာဘူး။ အောင်သက် သက်နှင့် မြေပဲတစ်စေ့စ၊ နှစ်စေ့စ ဆွဲယူပြီးစားကြရသည်။ ဒါကို ဝကြီးက ခွက်အသီးသီးကို အရက်မောက်မောက်စီထည့်ပေးပြီး . . .

"ကဲ၊ လုပ်ကြပါဦး။ ကော့တေးကောင်းတော့ သူ့အလိုလို အရမ်းချိုကိုးဗျ။ ကဲ၊ သောက်လိုက်ကြရအောင် ချီးယားစ်"

အားလုံးခွက်မြှောက်ပြီး ချင်ခနဲတိုက်ကာ မော့မျိုချရပြန် လေသည်။ အမြည်းမရှိတော့ အာပူသား။

ဒီတစ်ခွက်မှာတော့ လူတိုင်းထိသွားပြီ။ အားလုံး မျက်နှာ ကြီးများ ခရမ်းချဉ်သီး ခြင်းပိများလို ရဲပဒေါင်းထွက်ကုန်ပြီ။ ဒါကို ဝကြီးက မျက်နှာရိပ်မျက်နှာခြည်ကြည့်ပြီး အရက်ကိုထပ်ငဲ့ပေးပြီး

"နေစမ်းပါဦးဗျ။ ဒီလာသမျှဧည့်သည်တွေထဲမှာ ကိုကောင် လေးက တယ်စွံဆိုပြီး ကြားဖူးပါရောလား။ လုပ်စမ်းပါဦး ကိုကောင် လေးရဲ့ မြာအတွေ့အကြုံ"

ဆိုတော့ အရက်ကလေးကလည်း ထွေနေ။ နောက်သူနဲ့ ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက်ဘူးတွေကြားမှာမှ သူ့ကိုအရင် စပျိုးတာဆိုတော့ ကောင်လေးလည်း မာန်တက်သွားကာ သူ့ရင်ဘတ်ပြားကြီး ရှေ့ ထုတ်ပြီး . . .

"စွံချက်ကတော့ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အကြောင်း ကို ဝတ္ထုဖွဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုရင် (စွံချက်ကတော့ကမ်းကုန်ပဲ) ဆိုပြီး နာမည်ပေးရမယ် . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကြည့်လေ ကျုပ် အခုတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးက ကျုပ်ရဲ့နှစ်ဆယ့်လေးယောက်မြောက် ရည်းစားဗျ"

"ဪ၊ ဟုတ်လား"

ဝကြီးက အားရပါးရထောက်ခံသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကုန်၏။ ဒါကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ကောင်လေးက ဆက်ပြီး . . .

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကောင်မလေးရဲ့မျိုးရိုးက သိပ်ချမ်းသာတာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေပေါ့ဗျာ"

သူ့စကားကို ထွန်းနိုင်ကကြားဖြတ်ပြီး . . .

"ဘာဆွေကြီးမျိုးကြီးလဲ။ လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ခဏ ခဏတွေနေလို့ ကျုပ်ကတက္ကစီပေါ်ကင်ပြီး လုံးမလို့ကြတုန်း ခင်ဗျား ပဲ ကျုပ်ကိုဖိနပ်တစ်ရံ ကန်တော့ပြီး ငါလုံးပါရစေဆိုပြီး လုပ်သွား တာမှတ်မိလား"

ထွန်းနိုင်စကားကြောင့် ကောင်လေးကျုံ့ဝင်သွား၏။

ထွန်းနိုင်ပြောတာအမှန်။ ဒီကောင်မလေးကို ဆိုတာကိတ်မှာ ခဏခဏ တွေ့ရလွန်းလို့ ထွန်းနိုင်က မသင်္ကာဖြစ်နေတုန်း ကောင် လေးက ထွန်းနိုင်ကို ဆင်ခြောက်ကောင်ဖိနပ်တစ်ရံ ကန်တော့ပြီး

စည်းရုံးသွားတာ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူက သူ့ကိုယ်သူ လူလည်လူပါးဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စကားကိုပြန်ဆက်ပြီး...

“အဲဒီဆိုက်ကားဂိတ်မှာ တွေ့တွေ့နေတာ သူ့အစ်ကိုလူမိုက် ကလေးကို သူ့အဖေအမွေဖြစ်ပြီးပစ်ထားလို့ သူကလာကြည့်တာ ပါကွာ။ သူ့အစ်ကိုက ခဏအခြေမျက်ပြီးဆင်းရဲသွားတာကွ။ အမှန် တော့ သူ့အဖေ...”

“သူ့အဖေဦးအောင်သောင်းလေ မြင်းခွာသံရိုက်တာ။ အခု ရန်ကုန်မြို့မှာ မြင်းလည်းမရှိတော့လို့ အလုပ်ပြောင်းပြီး ဖိနပ်လိုက် ချုပ်နေရတာ ဘယ်တုန်းက ချမ်းသာဖူးလို့လဲ”

သူ့စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး ကိုဆန်းက ထကလပ်ပြန် သည်။ အားလုံးက မြွေမြွေချင်းခြေမြင်နေကြသူမို့ တော်ရုံနဲ့လှည့် လို့ခရိုင်။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးကလည်း ကောင်လေးပဲလေ။ ဘယ် အလျှော့ပေးချင်လိမ့်မတုံး...

“သူ့အဖေက ဆင်းရဲပေမယ့် သူတို့မျိုးရိုးက...”

“ထောင်ထဲမှာလေ။ ထောင်ထဲမှာကတစ်ဝက်၊ ကျူးကျော် ရပ်ကွက်တွေထဲက တံစုတ်တွေဘေးမှာ ကပ်ရပ်ပြီးနေနေတာက တစ် ဝက်”

ကောင်လေးစကားမဆုံးခင် ချက်ဖောင်းက ထပြောပြန် သည်။ ကောင်လေးက ဟိုဘက်လည်းလှည့်မရ၊ ဒီဘက်လည်းလှည့် မရဖြစ်နေသည်။ သို့သော်သူက ဒီလိုလူတွေကြားထဲ တော်ရုံနဲ့တော့ အလျှော့မပေးချင်တာကြောင့်...

“မင်းတို့က သူ့အဘိုးမှမသိတာ၊ သူ့အဘိုးကသင်္ဘောသား ကွ”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဘိုးက သင်္ဘောသားစစ်စစ် ဟု”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို တင်မောင်တည်က ထောက်ခံ သည်။ ဒါကြောင့် ကောင်လေးမာန်တက်ပြီး...

“အဲဒီ သူ့အဘိုးဆီက အမွေတွေရတော့...”

“ဘာ၊ သူ့အဘိုးဆီက အမွေရရမှာလဲ၊ သူ့အဘိုးက ဒလနဲ့ ရန်ကုန်ပြေးနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကလက်မှတ်စစ် သူ့ဘာသာ သူ တောင် ငတ်သေတာ ဘာအမွေပေးနိုင်မှာလဲ”

တင်မောင်တည် ဆက်လိုက်သောစကားကြောင့် ကောင် လေးမျက်နှာ ဆိုးရွက်လောက်သာကျန်တော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထက်မှာ ရိုးသားကြိုးစားပြီးချမ်းသာ ချင်ချမ်းသာမှာပေါ့ကွ... အဲဒါမျိုးတွေက လောကမှာ ဒုနဲ့ဒေး ဟာကို...”

သူ့စကားကို အောင်ကြီးက...

“ဘာကိစ္စချမ်းသာရမှာလဲဗျ။ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ယောက်ျား သားတွေနဲ့တရုန်းရုန်းတွေလို့ ရဲကတောင် ကျော်စောနဲ့ဖမ်း ခံဝန်ထိုး ခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်ထားတာ။ အခု သူ့ခမျာဟိုဟာလည်းလုပ်မရ ဒီဟာ လည်းလုပ်မရနဲ့ ဖရဲသီးနေပြန်တိုးယူပြီး ရောင်းနေရတဲ့ဟာကို”

အောင်ကြီးစကားကို မျိုးထူးထက်ကပါ...

“ဒါပေမယ့် သူတို့မျိုးရိုးက သန့်ပါတယ်”

သူ့စကားကို ကောင်လေးက ခေါင်းထောင်ထလာပြီး...

“အဲဒါပြောတာ၊ မျိုးထူးထက်ပြောပြလိုက်ပါဦး မင်းပြော မှ နားဝင်မဲ့ကောင်တွေ...”

မျိုးထူးထက်က ကောင်လေးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး
“ဟုတ်တယ်။ သူတို့မျိုးရိုးကသန့်တယ်။ လူကောင်းတစ်
ယောက်မှ အရောမခံဘူး။ လူစုတ်ချည်းသက်သက် သန့်သန့်လေး
စုနေတာ”

ကောင်လေးအမိခဲသား ရေနည်းငါးလို ပါးစပ်လေး ဟစ်
ဟစ်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလူအားလုံးက ရပ်ကွက်ထဲ မိန်းမတစ်ယောက်
ရောက်တာနဲ့ ခရေစေတုင်းကျသိနေသူချည်းမို့ ဘာမှလိုမလို့မရ။ ဒါကို
ဝကြီးမှပင်ကြားဝင်၍ . . .

“ကဲလေ ဘာပဲပြောပြော ရည်းစားရှိတယ်ဆိုကတည်းက
ဘယ်ဝုဏ်ငယ်တော့မှာလဲ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒါနဲ့ ကိုဆန်းကရော”

သူ့စကားကို ကိုဆန်းက ဘာမှမဟုတ်သလိုဟန်မျိုးနဲ့ သွား
လေးပြီး သူ့ပေါင်သူရိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ယောက်
နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ပါ . . . ဟီးဟီး. . .”

သူ့စကားစတာနဲ့ အောင်ကြီးက . . .

“အမှုဖြစ်ခဲ့တာကို ပြောတာမဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်ဗျာ
ငါးကျပ်တန် ဘိန်းမုန့်ဝယ်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ ဈေးထဲကငါးသည်ကို
ဘိန်းမုန့်ခွဲပြီး ရည်းစားစကားပြောရတယ်လို့ . . . သူမို့ ”

ဆိုပြီး စ ကစ်သည်။ ဒါကို ကိုဆန်းက . . .

“အဲဒါ အမှုမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကလည်း ဟီးဟီး. . . ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ရပ်ကွက်နဲ့မှာတင် ငွေဆယ်ငါးကျပ်ပေးပြီး
ကျေအေးခဲ့တာကိုး”

သူ့စကားကို တစ်လုံးမှဝင်မပြောသေးတဲ့ ကိုလတ်က ဝင်
ညှောင့်တယ်။ ဒါကို ကိုဆန်းက . . .

“ဆယ်ရှစ်ကျပ်မပါကွာ။ မင်းကလည်း ဈေးမလျှော့ပါနဲ့”
သူ့ပြောလို့တောင် မဆုံးသေးဘူး ကောင်လေးက . . .

“အောင်မာ သုံးကျပ်တောင်တိုးသွားသေး။ ဆယ်ငါးကျပ်
ကိုတောင် ခြောက်ကျပ်စီနှစ်ခါခွဲပေးပြီး ကျန်တဲ့သုံးကျပ်အတွက် အခု
အချိန်အထိ ရှောင်နေရတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ တစ်ခါတည်းပါ ဟီးဟီး. . . ”

သူ့စကားကို တင်မောင်တည်က . . .

“တာတစ်ခါတည်းပါလဲ။ တလောကလည်း ပါရမီဘတ်စ်
ကားပေါ်မှာ ကုလားမကြီးတစ်ယောက်ကို အနောက်က ဘာသွားလုပ်
လို့လဲမသိဘူး။ ဟိုက လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိဖမ်းပြီး ရုံးအပ်ခဲ့တာလေ။
ကျုပ်တောင် ခင်ဗျားအတွက် အာမခံပေးခဲ့ရသေးတယ်။ နောင်
မသရမ်းစေရပါဘူးဆိုပြီး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဲဒါမျိုးထူးထက်ပါ . . . မော့ကောင်”
ဆိုပြီး မျိုးထူးထက်ဘက် လှည့်ရမ်းတယ်။

မျိုးထူးထက်က တွန့်လျက် . . .

ကိုဆန်း မျက်ပေါက်ကြီးပိတ် မျက်ချေးတွေသုတ်ပြီး ပြုံးချင်
ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ဆက်
ပြောနေလျှင် ဒီလူတွေနဲ့ ခံရဖို့ချည်းရှိသည်ကိုး။ ဒါကို စကားဝိုင်းမ
စည်မှာစိုးသည့် ဝကြီးက . . .

“ကဲ၊ အဲဒါတွေထားပါတော့ ကိုချက်ဖောင်းကရော”

သူခွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပြောမည်ဟု စိတ်ပိုင်း
ဖြတ်ထားသည့် ချက်ဖောင်း ရင်ကော့ ကော်လံထောင်၍ စကား
စမည် ကြံတုန်းမှာပင် . . .

“ကျွန်တော်က . . . ”

“ဟေ့ကောင် . . .”

အားလုံးထဲမှ ပြိုင်ဘက်ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ချက်ဖောင်း အပြုံးနှင့်လက်တို့ လေထဲမှာတန့်သွားသည်။ နောက် နဂို ပြုံးလျက်သား မျက်နှာကြီးနှင့်ပင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လိုက်ကြည့် သည်။ ပြီးမှ သူ့လက်သူ ပေါင်ထဲဝှက် နဂိုတို့ပြီးသားဂုတ်ကို ထပ်တို ကာ ပြုံးပြီးပြီးနှင့် . . .

“ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ မယားကြီးဆုံးပြီး ကတည်းက ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး ဟီးဟီး . . .”

ဆိုပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ပြောလို့မရဘူးလေ။ သူပြောလိုက် တာနဲ့ သူ့ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ အကုန်ပေါ်ကုန်မည်ကိုး။

ရန်ကုန်မြို့ထဲ ကော်ဆွဲခြင်းအံ့ဟောင်းကြီးဆွဲပြီး ကောင်မ လေးများ ရွှေရောင်လျှင် ထိုဆွဲခြင်းထဲမှ ဖိနပ်အကောင်းနှင့် ဖိနပ် အဟောင်းလဲစီးကြောင်း။ ဒလသင်္ဘောပေါ်တွင် ကောင်မလေးရွှေ တိုင်တန်းနစ်မင်းသားလို သင်္ဘောဦးပေါ်သွားတက်ရပ်ခို၍ ရေထဲ လောက်ထိုးကျခဲ့ရာ သမ္ဗန်သမားများ အသံအသန် ကလံမမှုကြောင့် သာ အသက်ဘေးမှသိသိကလေး လွတ်ခဲ့ကြောင်း။ သူနှင့် အရွယ် မတော်သော ကိုဆန်း၏ရင်းဘောင်းဘီကို ခိုးပြီးဂုန်နီအိတ်ကြိုးနှင့် စည်းဝတ်သွားပြီး သူ ‘နောက်’ ယူမည့်ကောင်မလေးနှင့်တွေ့မှ ဂုန်နီ အိတ်ကြိုးပြတ်ကျ၍ အရွက်နစ်ခြမ်း တခွမ်းခွမ်းကွဲခဲ့ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြစ်မှုပေါင်းများစွာ ပေါ်လာကုန်မည်ကိုး။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာကမှ သိက္ခာရှိဦးမည် ဟု ငွေ့ပြီး အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

သူတို့အားလုံးကိုကြည့်ပြီး ဝကြီးက . . .

“ကဲကဲ၊ ပြောတာလည်းပြော သောက်တာလည်း သောက် နှင့်ကြဦး”

ဆိုပြီး အရက်တွေလိုက်ငဲ့ပေး၏။ အားလုံးကလည်း ပြော စရာစကားမရှိပြီမို့ အရက်သာဖိတွယ်နေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် . . .

ဒလသင်္ဘောပေါ်တွင်
ကောင်မလေး ရွှေ
တိုင်တန်းနစ်မင်းသားလို
သင်္ဘောဦးပေါ်
သွားတက်ရပ်ခို၍
ရေထဲလောက်ထိုးကျခဲ့ရာ

၁၂၆၀

ညကလည်း 'ချိပ်ချိပ်နက်' နေပြီ။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အားယားကြီးမောက်
တိတ်ဆိတ်နေပြီ။ အရက်သောက်နေသူ ဘူးကိုး
နဝင်းလည်း ဇက်ကျိုးနေကြပြီ။ ဇက်ကျိုးရင်
လက်ထိုးအန်မယ်ဆိုသော တပ်မောင်တည်ပင်
လက်ထိုးအန်နေပြီ။ အူမပေါက်မှ သီလစောင့်
မယ်ဆိုသော ကိုဆန်းလည်း မျက်နှာကြီးအဆီ
ပြန်နေပြီ။

ဝကြီးက အပိုင်ကြသူဆိုတော့ ဒီအခြေ
အနေကိုစောင့်နေတာ . . .

"ငါတို့ကိုးယောက်ပေါင်းပြီး ထောင်းလဲ
မောင်းချေလိုက်ရင် မြန်ပြည်တစ်ခွင်ပြဲပြဲစင်

ပြီပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ဘူးလား။ ငါတို့ကိုးယောက်အားက အိပ်ဇောကိုးလုံး
အားလောက်ရှိတော့ တော်ရုံလူဘယ်ယှဉ်နိုင်တော့မှာလဲ"

ကောင်လေး၏ အာလေးလျှာလေးအသံ။ အရက် အမူးလွန်
လာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လို့တင့်တယ်လာပြီ။
ပေါင်းလို့တည့်လေပြီ။

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ကိုးယောက်သာ ပေါင်းကြုံလိုက်
လိုကတော့ . . . ဟွင်း . . ."

အောင်ကြီးက ထောက်ခံသည်။ ဝကြီးက အားလုံးကိုဝေ
ကြည့်ရင်း . . .

"ကဲ၊ စကားလည်းပြောကြ။ သောက်လည်းသောက်ကြဦး။
ဒီမှာ တစ်လေးကြီးရှိသေးတယ်။ ဒီအရက်မှမကုန်ရင် ကျုပ်လည်း
စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဆိုပြီး ကုန်သမျှခွက်တွေကို လိုက်နာသည့်ပေးသည်။ ပြီး
နောက် အားလုံးကို ပြန်ဝေကြည့်ပြန်သည်။

"အင်း.. ငါ့ခယ်မနဲ့ ဘယ်သူသင့်တော်ပါ့မလဲ"

မျိုးထူးထက်တို့ ကိုလတ်တို့ဆို မဆိုးဘူး။ ဒီကောင်တွေက
အင်းလေးတွေ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေက အလုပ်ကို လက်ကြော
တင်းအောင်လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အောင်ကြီးနဲ့ချက်ဖောင်း ဆိုရင်
ရော။ ဒီကောင်တွေက အားကောင်းမောင်းသန်တော့ဖြစ်ပါရဲ့။
ဒါပေမယ့် ဝင်ငွေတွေက ကောင်းလှတယ်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်
ထွန်းနိုင်တို့ အောင်သွေးတို့ကရော ဒီကောင်တွေကလည်း ဘာထူး
လို့လဲ။ စားဖို့မရှိလို့ ဟိုအိမ်ကပ်နေ ဒီအိမ်ကပ်နေ နေနေရတဲ့
သူတောင်းစားလောက်ကောင်တွေ။ အဲ၊ ကိုဆန်းတို့၊ ကောင်လေး
တို့ကတော့ မဆိုးဘူး။ အလုပ်အကိုင်လည်းရှိတော့ ခံသာတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အကျင့်တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်။ အကျင့်ကမကောင်း
တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မွေးရာပါပျက်နေတာ။ အို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါ့ခယ်မကြီး လင်ရပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်သွားပြီး အိမ်မျက်စိ
နောက် သက်သာရင်ပြီးတာပဲ။ မူးတဲ့ကောင်ဆွဲ စိမယ်ဟု စိတ်ပိုင်း
ဖြတ်ပြီး ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ . . .

တင်မောင်တည်း . . .

အမူးလွန်ပြီး ဇက်ပင်ကျိုးကျနေပြီ။ လူကလည်း ထိုင်
နေရင်းနဲ့ ဆတ်ခနဲ ငိုက်သွားလိုက် . . . ဇက်ခနဲလန်သွားလိုက်နဲ့
ရုံလာကုစတာစီးသလို ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြစ်နေသည်။

ပိုင်ပြီး ဒီတစ်ခါတော့ပိုင်ပြီဟု စိတ်ထဲကကြွေးကြော်ပြီး . . .

“ဟာ၊ ကိုတင်မောင်တည်း အတော်မူးနေပြီပဲ။ အိပ်ချင်နေ
ပြီတယ်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲ လိုက်ပို့ပေးမယ် ဒီမှာပဲအိပ်”

ဆိုပြီး တင်မောင်တည်းကို အတင်းထဲတွဲသည်။ တင်မောင်
တည်းကလည်း အမူးသမားတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း . . . ခေါင်းကြီးစိုက်။
လုံချည်တွေကျွတ်ပြီး . . .

“ကျုပ်မမူးသေးပါဘူးဗျ။ ဒီလောက်နဲ့ မူးလို့ရကြေးဆို
တင်မောင်တည်းတို့ အသည်းကြီးပြလိုက်မယ်။ ဘာမှတ်လဲ ရပ်ကွက်ထဲ
အီးပေ တင်မောင်တည်းဆိုတဲ့အမည် အလကားရထားတာမှ
မဟုတ်တာ”

ဆိုပြီးငြင်းတယ်။ ဒါကို ဝကြီးကလည်း အကြံသမားမို့ . . .

“လာပါ ကိုတင်မောင်တည်းရာ အိမ်လည်းပြန်မနေနဲ့တော့
ဒီမှာပဲအိပ်။ ကျွန်တော်အခန်းထဲ တွဲပို့မယ်”

ဆိုကာ တင်မောင်တည်းကို ချိုင်းကနေမထူသည်။

တင်မောင်တည်းကလည်း . . .

“ရပါတယ်ဆို ဝကြီးရာ ငါ့ဖာသာငါလျှောက်နိုင်ပါတယ်”
လျှောက်နိုင်ပါတယ်ဆိုသောအခါ လူက လေးဖက်ကြီး
ထောက်လို့။

“ကဲ . . . ကိုတင်မောင်တည်း . . . ကျွန်တော်တွဲမိမယ် . . .”

“ဟေ့ . . . လူသားမှန်ရင် ဘာမှစွဲစရာမလိုဘူး . . .

မွေးလာကတည်းက တစ်ယောက်တည်းတွဲလာတဲ့ တင်မောင်တည်း
ပါဗျ . . .”

ဆိုပြီး ဝကြီးဆွဲခေါ်ရာ လုံချည်မနိုင် ပဝါမနိုင် ပါသွားသည်။
ဟုတ်သည်တစ်ယောက်တည်းကိုတွဲနေသည်။ ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်
ရင်း ပြောပါတယ်။ ဝကြီး၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ . . .

ပိုင်ပြီး . . . ပိုင်ပြီး . . . ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပိုင်ပြီဟုတွေးမိရင်း
ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ဖတော်လောင်းကြီးကို အာပွားပင် ကကျွတ်ခနဲပေး
မိရင်း အမြူးနေသည်။

သူ့အကြံအစည်က ဒီလိုပါ။ အမူးလွန်နေသူကို သူ့ခယ်မ
အခန်းထဲတွဲပို့ထားမယ်။ အခန်းထဲရောက်လျှင် အအိပ်ကြီးလှသော
ခယ်မနဲ့အေးသိပ်ထားမည်။ ပြီးလျှင် လူကြီးစုံရာခေါ်ပြီး ခယ်မအခန်း
ထဲတွင် လက်ပူးလက်ကြပ်မိပါသည်ဆိုပြီး အတင်းလက်ထပ်ပေး
မည်။ မည်သူ့ခြင်း၍ရအံ့တော့နည်း။

ယခုတော့ တစ်ယောက်ပါလာပြီ။ အချဉ်တစ်ကောင်တော့
ပိုင်ပိုင်ကြီး မိပဟု။

“လွတ်ပါဗျ ကျွန်တော်ကိုမတွဲပါနဲ့။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဖာသာ
ကိုယ်တွဲနိုင်ပါတယ် . . . ယုဇနပင် ပန်းချီအောက်မှာ . . . မင်းတို့
အမေရုံမယ် မကောင်းတဲ့အကြံဆိုးနဲ့ ဖမ်းဖို့ကြံထားတယ် . . . အေး
. . . အရပ်လူကြီးနဲ့ပေါင်းပြီးကြတာမို့ မရှောင်နိုင်ရင်တော့ခက်မယ်

...ဟင်း...တွေ့လား ကျွန်သိချင်းတောင်ဖြောင့်အောင် ဆိုနိုင်သေးတယ်...အေး...

ကျောင်းဆရာတင်မောင်တည်က အမူးသမားတို့ ဖြစ်လေ ဖြစ်ထရှိသော ဇာတိရုဏ်နှင့်ပြောသည်။ ဒါကို ဝကြီးကလည်း ပစ်မှတ် ကို တည်တည်မရောက်မည်စိုး၍ ...

“ရပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအခန်းမသိမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော်က အရောက်ပို့မှာပါ”

ဟုတ်တယ်။ သူကအရောက်ပို့မှာ။ သူ့ခယ်မအခန်းထဲ အရောက်ပို့မှာ။ အခန်းထဲရောက်ရင် အပြင်ကချက်ထိုးထားခဲ့မည်။ ပြီးပြီ။

ဝကြီးအူဖြူးက တင်မောင်တည်ကို တွဲထားရင်းအခန်း အထဲခြေဦး လှည့်လိုက်သည်။ အခန်းဝရောက်တော့ ...

“ဘယ်အခန်းလဲ ဒီအခန်းလား?”

တင်မောင်တည် ဗုလုံးဗထွေးအမေး။ ဒါကို ဝကြီးက...

“အစစ်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားဒီမှာအိပ်ရင် အိပ်မက်လုလုပါမက်

ပြီ...ဟိဟိ လာ အခန်းထဲဝင်”

ဟုဆိုရင်း တွဲအပို့...

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်ဖာသာကျုပ် ကျုပ်ကျက်လိပါမယ် ယုဇနပင်ပန်းချဲ့အောက်မှာ မင်းတို့အမေရှိ...ရှိ...ဟင် ဟင်၊ ဘာ...ဘာကြီးလဲဟ”

အမူးလွန်နေသော တင်မောင်တည်၏ အလန့်တကြား အော်သံ။ ခုတင်ပေါ်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင် အို၊ ဘယ်လို...ဘာကြီးပါလိမ့်”

ဝကြီးပင် ကြောက်လန့်တကြားအသံထွက်သွား၏။ သူတို့

ရှေ့ ခုတင်ပေါ်တွင် ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းကားကို အရှေ့တည့်တည့်မှ မြင်နေရသောမြင်ကွင်းမျိုးနှင့် အိပ်စက်နေသော ဝကြီးခယ်မ သရဲ ဗလ။ ပေါင်ကြီးနှစ်ချောင်းနှင့် ဗိုက်ခုံးခုံးကြီး မြင်နေရသည်မှာ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းကားကြီး လေတင်းပြီးရပ်ထားသည့် အတိုင်း။ ဒါတောင် ကားကအသစ်မဟုတ် မှန်တွေက မည်းမှောင်နေသည်။ ဒီကြားထဲ အိပ်လော့ထဲမှ ‘ဝို’ ဆိုသည့် အသံကြားရသေး၏။ ထို အသံကြောင့်ပင် တင်မောင်တည် အမူးပြေသည်အပြင် မျက်လုံး ပါပြူးသွားပြီး ဝကြီးလက်ကို အားကိုးတကြီးဖက်ထားရင်း...

“အောင်မယ်လေးဗျာ။ လုပ်ကြပါဦး။ လုပ်ကြပါဦး။ ဘာကြီးလဲ ဟ။ ခင်...ခင်ဗျားကျွန်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ... ဘာလုပ်မလို့လဲ သေကြောင်းကြံတာလား...”

ဝကြီးက တင်မောင်တည်လက်ကို နှစ်သိမ့်သည့်သဘောနှင့် အတင်းဆွဲရင်း...

“ဘာမိမလုပ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ အခုဟာ အခုဟာက...”

သူ့စကားမဆုံးမီ တင်မောင်တည်မှ...

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ။ ကျုပ်ကို ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းကားနဲ့ လိုက် ထိုက်နေပြီ။ ကယ်ကြပါဦး”

ဟုအော်ရင်း ဝကြီးလက်ကို ဆောင့်တွန်းကာ အခန်းပြင် ပြေးထွက်ပြီး တံခါးကို ဒုန်းခနဲ ပိတ်ချလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ဝကြီးနှင့် သရဲဗလနှစ်ယောက်ထဲ... နှစ်ယောက်ထဲကမှ တင်မောင်တည်တွန်းလိုက်သောအရှိန်နှင့် သရဲဗလ၏ ခုတင်ခြေရင်း တွင် မှောက်လျက်သားကြီး။ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းမှ ဝကြီးအား ကြက် ကလေး၊ ငှက်ကလေးဖမ်းသလို ဖမ်းယူကြိတ်မျှခံရတော့မည့် လက် တကမ်း အနေအထား... ထိုဘေးမှဝကြီးလည်း ကြောက်သွားပြီး

ဆတ်ခနဲခနဲအထ . . . ဗောက်စိဝက်ဝွန်းကြီးရဲ့ အိတ်လောမှလည်း
ဦး . . . ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် ဆိုသော ညီစီသည့် ဒေါသနှင့်
စက်နှိုးသံကြီး . . .

“အား . . . နေပါဦးဟ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ဝကြီး သံကုန်ဟစ်ရင်း တံခါးကိုထုသည်။ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်မှ သူလည်း ဗောက်စိဝက်ဝွန်းကားကြီး ထထွက်လာမှာ ကြောက်
နေမိသည်။ မရဲတခဲနှင့်လှည့်ကြည့်ရင်း ဝကြီးကြောက်လန့်တကြား
ထအော်မိပြန်သည်။

“အား . . .

တင်ဆောင်တည်ကတော့ စကားမေးပင်မရတော့။ အိမ်
ထဲမှာ တစ်ခါတည်းခန့်ချပြီး ခြေကုန်သုတ်လေပြီ။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ အပြင်က တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး။ တံခါးဖွင့်
ပေးဦး”

ဝကြီး တံခါးကိုတဖုန်းဖုန်းထုပြီး သံကုန်ခြစ်အော်သည်။
ကြောက်လွန်း၍ နဖူးမှလောချွေးများပင် စိမ့်ထွက်နေသည်။

“လုပ် . . . လုပ်ကြပါဦးဗျ။ ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ပိတ်မိနေပြီ
. . . ပိတ်မိနေပြီကယ်ကြပါဦး”

ဝကြီး ကယောင်ကတမ်းအော်သံ။

ထိုအချိန်ကျမှ အပြင်မှာ မူးယစ်သောက်စားနေသော
ကိုဆန်းတို့ ကောင်လေးတို့ကလည်း . . .

“ဟ ဟ၊ ဟိုအခန်းထဲမှာ ဝကြီး ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး။
သွားကြည့်ရအောင်”

ဆိုပြီး တံခါးပြေးအဖွင့် . . .

ထိုအချိန်ကျမှ တဖုန်းဖုန်းခြေသံကြား၍ လွန်းငွေးငွေး

လန့်နိုးပြီး ထအထိုင် . . .

“အား . . .

“အား . . .

“အား . . .

“အား . . .

သံကုန်ခြစ်အော်သံများ စိည့်သွားရ၏။ ပြီးတော့ တိုင်ပင်
ထားသည့်အလား . . .

“ဘာကြီးလဲဟ . . . ကြောက် . . . ကြောက် . . .”

ဆိုပြီးအားလုံးဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်
အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်း ကြကုန်လေသည်။

ဝကြီးပင် ယောင်တောင်တောင်နှင့် အနောက်ပြန်လှည့်
ကြည့်တော့

“အား . . .

ဗောက်စိဝက်ဝွန်းကားဘဝမှ မျောက်ဝံဘဝသို့ကွန်ပျူတာ
အဖက်နှင့်တဖြည်းဖြည်းပြောင်းနေသလို ပုံမျိုးနှင့်လွန်းငွေးငွေး
ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေတာ မြင်တော့ ဝကြီးလန့်အော်မိသည်။ နောက်မှ
သတိရကာ တံခါးကို ခုန်းခနဲပိတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ အခန်းတံခါး
ကိုမှီ၍ ဖြည်းဖြည်း လျှောချရင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အကြောက်ဖြေ
နေရလေတော့သည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဘယ်လိုထွက်ကျလာမှန်း
မသိတဲ့လောချွေးများကလည်း နှပ်နဲ့ပင်လုံးလို့ . . .

၉

အဲဒါ မင်း တက္ကနစ်မှားတာ၊ တက္ကနစ် မှားသွားတာ။

“အဲဒါ မင်း တက္ကနစ်မှားတာ၊ တက္ကနစ် မှားသွားတာ”

မျိုးမြင့်ထွန်းရဲ့ စကား။ ဒါကို ဝကြီးက . .

“ဘာ တက္ကနစ်မှားတာလဲကွ။ မင်းပဲ အရက်တိုက်ပါဆိုပြီး ပြောလို့ ငါလည်း သူတို့ကို အရက်တိုက်ပြီး စည်းရုံးတာပဲ”

ဝကြီးက အိပ်ချင်မှူးတူး စုတ်တိစုတ်ဖွာ နှင့် ဖြေရှင်းသည်။ ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက ဆရာ ကြီးအိုက်တင်နှင့် . . .

“မင်းက အရက်ကို ဒီအတိုင်း အစိမ်းကြီး တိုက်လိုက်တယ် . . ဒါပထမအမှား။ ပြီးတော့

အစိမ်းကြီး ပြလိုက်တယ် . . . ဘယ် . . . ဟိုက အရောင်းထိုင်းပစ္စည်း ကြီး ရုတ်တရက် မြင်လိုက်တော့ လန့်ပြေးတော့တာပေါ့”

“ဟ၊ အဲလိုမှ မပြရင် ဘယ်လိုပြရမှာလဲ . . . ကန့်လန့်ကာ ကလေးဆင်ပြီး တအိအိဆွဲတင်ပြီး ပြရမှာလား . . စက်ခလုပ်နှိတ်ပြီး ဖွင့်ပွဲလုပ်ပြရမှာလား . . .”

“အာ . . . မင်းကလည်း . . . ဒုန်းဝေးလိုက်တာ ဒီလိုကွ”
မျိုးမြင့်ထွန်းက စကားမဆက်သေးဘဲ စားပွဲခုံကို ခေါက်နေ သည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“မင်း နိုက်ကလပ်တွေဘာတွေ သွားဖူးလား”
မျိုးမြင့်ထွန်းက အမေးကို ဝကြီးက ကိုက်ခဲနေသော သူခေါင်းကို လက်မနှစ်ဖက်နှင့် ပယ်ဖယ်နယ်နယ် နှိပ်ရင်း . . .

“သွားဖူးတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဟိုတလောက ကား တစ်စီး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်လို့တောင် ကလပ်သွားပြီး အောင်ပွဲခံ လိုက်သေး”

“အေး . . . အဲဒါကို ပြောတာ”
မျိုးမြင့်ထွန်းက စားပွဲခုံကို အားရပါးရ ပုတ်ရင်း ပြောသည်။ ဒါကို ဝကြီးက . . .

“ဟင်၊ ဘာမှလည်း မပြောရသေးဘဲနဲ့များ”
“အခု ပြောမှာလေ။ ဒီလိုကွ မင်းအဲဒီတွေကို သွားတော့ ကောင်မလေးတွေက မလှနေဘူးလား”

“လှတာပေါ့ကွ မြင်မြင်သမျှ လှမှလှ”
“အေး . . . အဲဒီကကောင်မလေးတွေ မင်းအပြင်မှာ ရော မြင်ဖူးလား”

ဝကြီး မျက်မှောင်ကြတ်စဉ်းစားရင်း . . .

“မြင့်ဖူးသားပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ?”

“အေး... အဲလို ကလပ်ထဲမှာမြင်ရတာနဲ့ အပြင်မှာမြင်ရတာ ဘာကွာလဲ”

“ဘာကွာလဲဆိုတော့...”

ဝကြီးက စကားကိုမဆက်သေးဘဲ သူ့မေးစေ့သူပွတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ စဉ်းစားကြည့်ပြီးမှ...

“ဘာကွာလဲဆိုတော့ ဪ့၊ မှတ်မိပြီ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကွာ ကလပ်ထဲမှာမြင်ရတာ မြန်မာရုပ်ပြသက စနေမလိုလို့ K။ B။ ထဲက မင်းသမီး အူမာသာမင်းလိုပဲကွ အရမ်းဆွဲဆောင်မှု ခံတာ။ ဆံပင်ကတစ်ခြမ်းစောင်းနဲ့ အံသားအရေကလည်း နတ်သမီးအတိုင်းပဲ ဝင်းမှည့်နေတာ”

“အပြင်မှာပြန်တွေ့တော့ရော”

မျိုးမြင့်ထွန်းက ထောက်ပေးသည်။ ဝကြီးက ဆက်၍...

“အပြင်မှာမြင်ရတော့ကွာ... ဟီးဟီး... သူ့ဆံပင် တစ်ခြမ်းပုံးထားတဲ့ဘက်က မျက်လုံးက တိမ်စွဲနေတာကွာ အံသားအရေကလည်း မွဲခြောက်နေတာပဲ။ ဝဲကွက်မည်းမည်းတွေကပါသေး။ ဘယ်လိုမျက်စိမှောက်ပြီး အဲဒီညမှာ လှနေတယ်မသိပါဘူးကွာ... ဟီးဟီး”

“အဲဒါပဲ အဲဒါပဲ အဲဒါကြိုပြောတာ”

မျိုးမြင့်ထွန်းက အားရပါးရထောက်ခံပြန်သည်။ ဒါကို ဝကြီးက...

“မင်းဆိုလိုတာက...”

“အဖြေကရှင်းနေပြီလေ၊ အဲဒီကလပ်တွေမှာ မိန်းမတွေကလည်း အပြင်မှာဘာလို့မလှလဲဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်”

မျိုးမြင့်ထွန်းစကားကို ဝကြီးက သံယောင်လိုက်ကာ...

“လျှို့ဝှက်ချက် လျှို့ဝှက်ချက်ကဘာလဲ?”

မျိုးမြင့်ထွန်းက မြန်မြန်ကလေးပြုံးပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“lighting”

“လိုက်တင်...”

ဝကြီးက သံယောင်လိုက်သည်။ ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက...
“ဟုတ်တယ်၊ အဓိက လူကိုပြုစားသွားတာ အရက်တစ်ခဲတည်း မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်တင်ပါ ပါတယ်”

ဝကြီးက မျိုးမြင့်ထွန်းကိုငေးကြည့်နေသည်။ မျိုးမြင့်ထွန်းကသာဆက်၍...

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ မီးရောင်တွေက နီတစ်လှည့်၊ စိမ်းတစ်လှည့်၊ ပြာတစ်လှည့်၊ ဝါတစ်လှည့်နဲ့ မျက်ဖျတ်ကိုပြေးနေတော့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အရောင်တွေစုံပြီး မျက်စိမှောက်တွေတာကွာ”

ဝကြီးမျက်စိထဲ သူကလပ်ရောက်သွားတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်မြင်နေမိ၏။

ဟုတ်တယ်။ လိုက်တင်ကြောင့်ပဲ။ အဖြူဆိုလည်း ပိုပြီးဖြူဖွေးသွားတာ လိုက်တင်ကြောင့်ပဲ။ အဝါနဲ့ အပြာပေါင်းပြီး စိမ်းသွားစေတာလည်း လိုက်တင်ကြောင့်ပဲ။ လက်တစ်ချက် မှောင်တချို့နဲ့ မြင်မြင်သမျှလှနေတာလည်း လိုက်တင်ပဲ။

“ဟုတ်တယ်ကွာ လိုက်တင်... လိုက်တင်ပဲ... လိုက်တင်နဲ့လှည့်စားရမယ်... လိုက်တင်မှောင်းရင် ငါ့ခယ်မထွက်ပြီ... ငါ့အိမ်တစ်ခြမ်းပေါသွားပြီကွာ...”

သူ့ရဲ့ဝမ်းသာအားစကားကို မျိုးမြင့်ထွန်းကလက်ကစုပ်ပြီး

“နေဦး ကျန်သေးတယ်”

“ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“တီးလုံးလေ လူတွေစိတ်ကိုနှိုးဆွစေတဲ့ တီးလုံးတီးကွက်မျိုး။

အသံကြားတာနဲ့ ရင်ခုန်နေစေရမယ့် တီးလုံးမျိုး”

“ဟာ၊ ဟုတ်ပါငါ့ကောင် . . . ငါတောင်တစ်ခါမှမစဉ်းစား

မိဘူး။ မှန်လိုက်လေကွာ”

ဝကြီးက ဝမ်းသာအားရထောက်ခံသည်။

“အဲဒီလိုတီးလုံးရယ် . . အဲဒီလို ဒွေကိုလိုက်မီးရယ် ပေါင်း

လိုက်ရင် မင်းခယ်မအပေါ် လူတွေရဲ့စိတ်မပြောင်းရင် ကြိုက်သလို

ပြော . . . မင်းခယ်မသံရဲ့မကို မာရီလင်မွန်ရိုးလို့ပါ ထင်မှတ်မှားသွား

မယ် . . . ဟင်းဟင်း . . .”

ဝကြီး ဝမ်းသာအားရပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှသတိ

ရသွားသလိုဖြင့် . . .

“တီးလုံးအတွက် ငါအိမ်မှာ ခွေရော၊ ဆောင်းဘောက်တွေ

ရောရှိတယ်ကွ . . .”

“ဒါဆိုပြီးပြီလေ”

မျိုးမြင့်ထွန်းရဲ့ ထောက်ခံသံ။ ဒါကို ဝကြီးက . . .

“ဒါပေမယ့် ငါ့မှာဟိုလေ ကလပ်တွေမှာလို ဒွေကိုလိုက်

မရှိဘူးကွ”

“မင်း အဲဒါတွေခက်တာပေါ့”

သူ့စကားမဆုံးခင် မျိုးမြင့်ထွန်းက အားမလိုအားမရ ထ

အော်သည်။ ဒါကို ဝကြီးကအူကြောင်ကြောင်နှင့် . . .

“ဘာလဲ ဒွေကိုလိုက်ဝယ်ရမှာလား။ ဒါကြီးတွေက ဈေးနည်း

မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဆို၍ပြောသည်။ ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက ဝကြီးနားထင်ကို

လက်ညှိုးထိုး၍ . . .

“ငတ်တုံး ဒီအချိန်ဟာ ဘာအချိန်လဲသိလား”

“ဟင်အင်း မသိဘူး”

“အေး . . မသိရင်မှတ်ထား။ ဒီအချိန်က ဇာတ်ပွဲတွေဇာတ်

ခေါင်းကွဲတဲ့အချိန်ကွ”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ဇာတ်ပွဲတွေမှာက အဲဒီလို ဒွေကိုမီးတွေ ဇာတ်တိုင်းရှိတယ်

ကွ။ အဲ၊ ကလပ်တွေမှာလောက်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ”

“အဲဒါကို ငါသွားစယ်ရမှာလား”

မျိုးမြင့်ထွန်းက ပြုံး၍ခေါင်းခါပြီး . . .

“ဝယ်စရာမလိုဘူး”

“ဘယ်လို?”

ဝကြီး၏အမေး။ ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက . . .

“အပေါင်ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့ကွ . . . ပွဲစားငတ်တုံးရ . . .”

“ဟုတ်ပြီကွ . . . အတိုးလည်းရ . . . လိုက်တင်လည်းရ . .

ဝကြီး ခယ်မလင်လည်းရ . . . အဲဒီညကို . . . မာရီလင်မွန်ရိုး ညှို့

နာမည်ပေးရမယ် . . . ဟွား . . . ဟွား . . .”

ဝကြီး၏ဝမ်းသာအားရ ရယ်သံကြားရ၏။

မျိုးမြင့်ထွန်းက လည်းပြုံးသည်။ ဒီဘာမှမစွဲတဲ့ ဇာတ်ပွဲက

မီးလုံးတွေ အပေါင်ခံဖို့ ကဒီးကဒီးလာပြောနေတာ ခုတော့ပွဲစား

အချင်းချင်း ထည့်လိုက်နိုင်ပြီ၊ ပွဲစားအချင်းချင်း ပွဲပြန်စားနိုင်ပြီ

လေ။ ဟွန်း ပွဲစားတဲ့သေသွားမယ်။

“ပါတီကျင်းပမလို့ . . .”

“မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ့်လို့ပြောတာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအမေပါခေါ်ပြီး ရှင့်ကိုဆုံးမခိုင်းရမယ်”
“အင်း”

သူ့ဇာတိကားကြောင့် ဝကြီးကြက်သေသေသွားတယ်။ မျက်စိ
ထဲမှာလည်း သူ့ဇာတိအမေ ဘီလူးဗလကြီးရုပ်က ကွက်ခနဲပေါ်လာ
တယ်။

သွားပြီ . . . သွားပြီ။ ဘီလူးဗလပါ ရောက်လာရင် သူ့နေ
စရာတောင် ရှိတော့မှာမဟုတ်။ ဘီလူးဗလက သရဲဗလထက် ဗလ
ကြီးပြီး သရဲဗလထက်ပိုပြီး ပျာယာခတ်သေး ပိုရောင်ရှိက်သေး။
အခုသရဲ ဗလတစ်ယောက်နဲ့တင် မျက်စိနောက်၊ နားနောက်နေပါ
တယ်ဆိုမှ။

သေပြီ ဘီလူးဗလ၊ သရဲဗလ၊ အာနီးဗလ သုံးယောက်ပေါင်း
ရင် သူ့ကို လူသားစားလူရှိုင်းတောထဲပစ်ချတာကမှ သက်သာပေဦး
မည်။

အာနီးဗလကတော့ သူ့သမီးမယ့်အောင်ဗလလေးကို
ခါးထစ်ခွင့်ပြီး သူ့အမေ ဘီလူးဗလကြီးသွားခေါ်ဖို့ဆင်းသွားလေရဲ့။
တေပြီ . . . ကိန် . . .

သေပြီ ဘီလူးဗလ၊ သရဲဗလ၊ အာနီးဗလ
သုံးယောက်ပေါင်း ရင်
သူ့ကိုလူသားစားလူရှိုင်းတောထဲပစ်ချတာကမှ
သက်သာပေဦးမည်။

BURMESE
CLASSIC

ဒီညမှ အကြံမရအောင်ရင် သူ့ဘဝက
မစဉ်းစားရဲစရာပါပဲ။ ဆင့်ခြေအောက်က ဖားလို
နင်းပြားဖြစ်တော့မယ်။

မိန်းမများဟာ တစ်ယောက်တည်းဆို
အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ဆိုလာရင်
လူတွေဟာ သူတို့အတွက် ပတ်ပတ်ပတ်နဲ့ ပြော
စရာဖြစ်လာတယ်။ သုံးယောက်ပြည့်ပြီဆိုတာနဲ့
သူတို့အားလုံးဟာ ကျားတွေဖြစ်ပြီး လူတွေကို
ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ အမြဲကြံ နေကြတော့သတဲ့။

အခုတော့ သုံးယောက်ဆိုပြီ။ ဆုံတာမှ
အကြီးကြီးတွေဆိုတာ။ ဘီလူးဗလ၊ သရဲဗလ၊

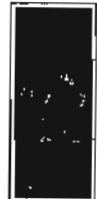
အာရီးဗလံ၊ သုံးယောက်လုံးက သူ့အဆင့်နဲ့သူ အပြာသမားချည်းပဲ။ သူတို့သုံးယောက်ဆုံရင် ရိလာကိုစတာ သွားထိုင်ကြည့်တာကမှ မျက်စိသက်သာဦးမယ်။ စိတ်ရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှ လမ်းဘေးဖုန်းပြင်တာနဲ့ တွေ့သလိုဖြစ်နေပြီ။ ရှုပ်လိုက်တဲ့ဝါယာတွေ သပွတ်အူအဖေခေါ် လောက်ရဲ့။ အဲသည်လောက်ကို ချာလပတ်ရမ်းအောင် ပြာတာ။ ပြာ တဲ့နေရာမှာ ခါးပတ်နက် အဆင့်ချည်းပဲ။

နောက် စားလိုက်မယ့်အစားကလည်း ကျောချမ်းစရာဖြစ် ပေတော့မယ်။ နှစ်ယောက်တည်းတောင် လက်ဆောင်ရထားတဲ့ ပုစွန် ခြောက် ပဲလှော်ဝါးသလို ပလောက်ပလောက်နဲ့ ထည့်ဝါးလိုဝါး။ အိမ်ရှေ့ကပြတ်သွားတဲ့ မုန့်သည်မှန်သမျှကို မလွတ်တမ်းဝယ်ဝါး။ ထေးသွားရင်တောင် အိမ်မှာချက်စားဖို့က နည်းနည်း။ သူတို့အပျော် ဝါးစို့က ခြင်းပြည့်လုပ်နေတာ။ အခု သူတို့ထက်ဆိုးတဲ့ သူတို့အမေ ငြိမ်ပါ ချောက်လာမယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့။ ဒါကြီးက ဒီတလေးတွေကို ဒီအကျင့်ရအောင် အနီးကပ်ကြီးကြပ်သင်ပေး လိုက်တဲ့ ဖုပ္ပစရိယကြီး။ အိမ်မှာ ခြေချစရာမရှိတော့တဲ့အပြင် အိတ်ကပ်ထဲမှာလည်း ငွေဘယ်တော့မှ ထည့်လို့ရတော့မှာမဟုတ် တော့။ သူတောင်းစားအလုပ်ပြုတ်တာကမှချမ်းသာဦးမယ်။

ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးနည်းကိုသာ ဝကြီးအသုံးပြုဖို့ဆုံးဖြတ် ရပြီ။ ဒါကတော့

ခယ်မကို လင်ရအောင်ပေးစားကိုပေးစားရမယ်။ ပြီးရင် သူ့အမေကြီးကိုပါ သူနဲ့အတူပါအောင် ညှပ်ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ငါ့လက်ကလွတ် သီတင်းကျွတ်ကိုဖြစ်ရမယ်။

အေးဇရာ။

ဒီစာရင်းမှာ မူရင်းစာအုပ်ထဲမှာ မပါဘဲ ပေါ်လာတာတွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်။

ညဦးပိုင်းကတည်းက ဝကြီးအိမ်မှာ တီးလုံးသံတွေဆူညံနေတယ်။ ကကြခုန်ကြသူတွေ တော့ မရှိသေးဘူး။ အားလုံးက နည်းနည်းစော နေသေးတော့ မီးပေါင်တင်နေတုန်းပဲ။ သိတယ် မဟုတ်လား ပွဲစားချင်းပွဲခပေးပြီး အပေါင်ခံထား တဲ့ ဒစ်စကိုလိုက်တွေကတော့ စိမ်းတစ်ခါ ဝါတစ် လှည့် နီတစ်ဖုံ ပြာတစ်ချက်နဲ့ မသေမရှင် ငါးပြေမ လို့ ဖျတ်ဖျတ်ကိုလူးလို့။

အားလုံးဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ မနေ့က တကျောဝေမမှာ ထိတိုင်းရသူ ကိလေသာ အားကောင်းမောင်းသန်တွေချည်း။ အဲ၊ ဒါပေမယ့်

တင်မောင်တည်တော့ မပါရှာတော့ဘူး။ မနေ့ညကတည်းက သူ့ကို
ဇောက်စိတ်ဝှက်ခွန်းကားနဲ့သေကြောင်းကြံပါတယ်ဆိုပြီး လန့်ဖျားဖျား
နေတာ ဘယ်လိုမှခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီညမှာရှစ်ယောက်
တည်းရှိတယ်။ အဲ၊ သူပါဆိုရင်တော့ ကိုးနဝင်းပေါ့။

ဝကြီးအားလုံးကို အကဲခတ်ပြီးကြည့်နေတယ်။ နည်းနည်း
အချိန်ရကြပြီလားလို့။ အချိန်ရလာပြီဆိုတာနဲ့ ဒုစွဲကိုလိုက်ကိုဖွင့်
အစွမ်းကုန်အချိန်မြှင့်ပစ်မယ်။ သူ့ခယ်မကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်း
ရွာပြီး ဂါဝန်အဖြူအရည်ဝတ်ခိုင်းပြီး ဖြတ်လျှောက်ခိုင်းမယ်။ ရုတ်
တရက် ဒုစွဲကိုလိုက်မီးရောင်ရဲ့ ကံစွပ်ကံစပ် သူ့ခယ်မသရဲဗလ ရုပ်
လှပြီး တွဲကချင်သူပေါ် ရင်တော့ပွဲသိမ်းပြီ။

သူစိတ်ထဲမှာလည်း အဓိကပစ်မှတ်အနေနဲ့ ကိုဆန်းနဲ့
တောင်လေးကို ဦးတည်ထားတယ်။

ဒီလူနှစ်ယောက်က ဘတ်စ်ကား လူကျပ်ကျပ်ကြားမှာ
တောင်ကုလားမသော ဘာသောမရွှေငှက် လက်ကမြင်းတတ်ကြတယ်
မဟုတ်ပါလား။ ကုလားမတောင် လူထူထူကြား မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်
မီးရောင်အောက် ဒီလူတွေလှတယ်ထင်နိုင်ကြတာဆိုတော့ သူ့ခယ်မ
သရဲဗလကတော့ ဖြစ်နိုင်ချေ လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်တော့ရှိ
တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအထိ တက်လိုတက်
ငြား အရက်တွေချည်းဖိတိုက်နေတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား ခြောက်
ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဆို ဂုဏ်ထူးမရရင်တောင် အောင်မှတ်ကသေချာ
နေပြီ။

ဟိုလူတွေကလည်း အလကားရတဲ့ အရက်၊ ကံစမ်းမဲပါလို့
ပါငြား အဖုံးဖင်တောင် ဖွင့်ခဲ့တဲ့လူတွေပဲ။ ဒါမျိုးကြိုက်မှကြိုက်ပေါ့။
နောက်ပြီးဒီလူတွေက ဇာတ်နောက်လိုက်ပြီး လူကြမ်းယောင်ယောင်

ကားဆွဲယောင်ယောင် လုပ်ခဲ့ကြသူတွေဆိုတော့ ကချင်ခန့်ချင်စိတ်
ကလည်း တယ်ကြီး။ အခုတောင် တီးလုံးသံတွေ ကြားတာနဲ့မသိမသာ
ခိုးပြီး လက်ချိုး ခြေချိုးတွေဖြစ်နေကြပြီ။ ဒါကြောင့်...

“ကဲ၊ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး
ပျော်ပျော်ပါးပါး ကခုန်သောက်စားကြရအောင် ... ရဟူး ...
ဝူးလာလား ... ဂျီသုသုကျ ... ”

ဆိုပြီးပလုံးပထွေးနဲ့ အပျော်သံတွေဖန်တီးပြီး မြူးလိုက်တော့
အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါကို ဝကြီးက သူ့ခွက်သူ
မြှောက်ပြီး...

“ခိုးယားစ်... ဂျီး... သုသုကျ ... ”

အမှန်တော့ သူ့ဘာသူလည်း ဘာ ဘာသာစကားမှန်းမသိ
... မြူးပြီးရောဆိုပြီး အာလုပ်ကြီးနဲ့လျှောက်အော်နေတာ ...။

ခွက်ကိုမြှောက် အားလုံးခွက်နဲ့ ချင်ခနဲတိုက်လိုက်တယ်။
အားလုံးလည်း ဝကြီးနဲ့အတူ အရက်ခွက်ကို ပြိုင်တူမော့ချလိုက်တယ်။
အဲဒီ အချိန်ကျမှ ဝကြီးကသူ့အကြံအစည်အတိုင်း မီးချောင်းတွေကို
မှိတ်ပြီး ဒုစွဲကိုလိုက်မီးကို သက်သက်ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်တယ်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်ပြီး...

“ဟေး... ဝူးလာလား... ဂျီသုသုကျဟေ့...”

အော်ကာ စတင်ကခုန်ကြတော့တယ်။ ဝကြီးကတော့ မက
ဘူး။

ကနေသူတွေလက်ထဲ ကုန်နေတဲ့အရက်ခွက်ကို လိုက်ဖြည့်
ပေးတယ်။ ဟိုကောင်တွေကလည်း ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း တီးလုံးသံကြား

ဒစ္စကိုမီးလုံးအောက် အရက်သောက်ပြီး ဝုန်းဝုန်းညှာအောင် ပျော်ပျော် ပါးပါးကခုန်နေကြတယ်။

တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ။ သူတောင်းစားတောင် ထမင်းဝရင် ဘာ ဖြစ်ဆိုလားပဲ။ ဒီထမင်းဝတဲ့ကောင်တွေ ထမင်းဝလို့ကတော့ အပုတ် ကောင်တုတ်ထောင်... အဲလေ ရုပ်ဆောင်ထားသော ဘာသော သိတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး... ဟင်း တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ။

“ကိုကောင်လေး၊ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ် ပျော်ပါတယ်ဗျာ”

“တိုဆန်းရော ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တယ်ဗျို၊ ပျော်တယ်ဗျို... ဝူးလာလား... ကိုသုသု

တုတော့...

“တိုချက်ဖောင်းရော”

“ရှယ်ပျော်ပေါ့ဗျ... ဝူးလာလား...”

အားလုံးပျော်နေပြီဆိုတော့ ဝကြီး သူ့အကြံ အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ စဉ်းစားပြီး အခန်းထဲဝေကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုဆန်းက မြန်မာသင်္ဃာတော်အကန့် ကောင်လေးရဲ့အန်ဒါဂရောင်း ပေါင်းနေ ပြီ။ ချက်ဖောင်း၊ အောင်သွေးတို့က မျက်နှာချင်းတွေ့ဆိုင်ပြီး တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာလုပ်ပြနေကြသည်မသိ။ ကိုလတ်နဲ့ ဖိုးထူးထက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ကြက်ဖခွပ်ပြိုင် နေတယ်။

အခြေအနေက အားလုံးကောင်းနေပြီ။ ဒီအချိန်မှာမှ ဒီထက်ပိုပြီး ဆူညံပေါက်ကွဲတဲ့သံချင်းနဲ့ သူ့ခယ်မကိုပွဲထုတ်ရမယ်။ သူ့ခယ်မကိုလည်း ညနေကတည်းက...

ညကျရင် ဧည့်သည်တွေလာမယ်။ အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်

ဝတ်ထားလို့မှာကြားပြီးသား။ အဖြူရောင်ကလူတွေရဲ့ ကိလေသာစိတ် ကို နှိုးဆွစေတယ်မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် သတိုးသမီးတိုင်းဟာ အဖြူရောင်ဂါဝန်ကိုဝတ်ကြတာပေါ့။ ကဲ ဒီကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်အောင် ခယ်မအခန်းတံခါးကိုခေါက်ပြီး...

“ဟိတ်၊ လွန်းငွေးငွေး နှင်အခန်းအပြင် ခဏထွက်ခဲ့”

လို့မှာပြီး ဇာတ်ရိုက်ပုံမြင်စေရန် တီးလုံးသံပိုမြိုင်တဲ့ သားစိုးရဲ့ ရောသမဓမ္မေခွေကို ကောက်ချိန်းလိုက်ရာ...

“လူလောက၌၊ ကာမယောဂီ၊ လောကီဘုံသား၊ လူယောက်ျား တို့၊ မယားဟူဘိ၊ ထိုကုက္ကုနှင့်၊ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း၊ မပေါင်းလည်း ခက် ပေါင်းလည်းခက်၊ စစ်ထွက်ယောက်ျား၊ မြွေသမားနှင့်”

အစချီ၊ တရားခွေ... ခွေမှားဖွင့်မိပြီ...

အားလုံး မြူးနေရာမှ တရားခွေကြီးပေါ်လာတော့ အားလုံး ကြောင်ငေးကြကုန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာတဲ့ တံခါး တံခါးနဲ့မဆုံမပြတ်နေတဲ့ ဝဝပြပြ မည်းမည်းမဲ့မဲ့သဲသဲ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုက အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ကို လမိုင်းမကပ်စွာ သွပ်လို့...

ဝဝပြပြ မည်းမည်း
ပူပူသသ
ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခု

“ဟဲ့၊ ပလုတ်တုတ် ဘာကြီးလဲဟ”

“အား . . .”

“လုပ် . . လုပ်ကြပါဦး”

“ဟင်၊ ခါ ခါဘာကြီးလဲ ခါကြီးဟာ . . . ဂျီးသုသုကျကြီး”

ဆိုပြီး ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ နီးစပ်ရာ လှမ်းဖက်ထားကြတယ်။ ဝကြီးလည်း မသင်္ကာလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟဲ့၊ အောင်မယ်လေး အာကြီးလဲ ကလူ ကလူ”

သုပါလန့်ပြီး ထအော်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူ့အနောက်ပေါက်ဝမှာ အဖြူရောင်ဂါဝန်ကြီးဝတ်လို့ မျက်နှာသေနေရပ်နေတဲ့ သူ့ခယ်မသရဲဗလ။ လင်းတစ်လှည့် မောင်တစ်လှည့် မီးရောင်အောက်မှာရပ်နေပုံက နာနာဘာဝကိုမှ ပြန်သေပြီး သရဲဖြစ်နေတဲ့ သရဲသေလို့ပြန်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ပြန်သေသရဲရုပ်မျိုးကြီး။ အသားက နုတ်ပါတယ်ဆိုမှ အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်ကြီး ဝတ်ထားတာဆိုတော့ အားလုံးသေးထွက်မတတ် ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထပြီး ငြိမ်ကုန်ကြတယ်။

ဒါကို အမြဲမြင်နေကျ ဝကြီးက သူ့ခယ်မမှန်းသိတာနဲ့ . .

“ဘာ . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်ခယ်မပါ။ ခွေကမှားဖွင့်လိုက်မိတော့ . . . သ . . သရဲထင်သွားတာ”

ဆိုပြီး ဟန်မပျက် တီးလုံးခွေပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ အုန်းဒိုင်း အုန်းဒိုင်းနဲ့ ပြန်ဆူညံကုန်တယ်။ တီးလုံးခွေပြန်ထည့်လိုက်မှ ဒရက်ကူလာ ဇာတ်ကားနောက်ခံတီးလုံးထည့်လိုက်သလို ပိုကြောက်စရာကောင်းသွားပြီးဟိုအဖွဲ့တွေ ပြန်ဖြူးကြွမလာနိုင်တော့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ကတုန်ကရင် ကြက်သေသေနေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လွန်းငွေးငွေးကလည်း ဝမ်းတွင်းရှူးမဟုတ်လား။

“ရဟူး . . .”

လို့အော်ပြီး ခုန်စင်လာတော့ . . .

“အောင်မယ်လေးဗျာ လာပြီဗျ”

“ဟာ၊ လုပ်ကြပါဦး လုပ်ကြပါဦး ဖုတ် . . . ဖုတ် . . .”

“ဟာ၊ ဘာကြီးခုန်ဝင်လာတာလဲ”

ဆိုပြီး အားလုံးခုန်ရှောင်ကြတယ်။ လွန်းငွေးငွေးကတော့ ဘယ်သူမှကရုမစိုက်တော့ဘူး။ အပီအပြင်ကို ကတော့တာ။ သူ့ကပုံကြီးကလည်း အလျှံခဲရွှေတွေမှာရှိတတ်တဲ့ ရသေ့ပုံတွေ ဘိုးတော်ပုံတွေထဲ လူဝင်ကနေတဲ့အရုပ်ကြီးအတိုင်းပဲ။ မတ်မတ်ကြီးနဲ့ လက်နှစ်ဖက်ရမ်းလို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေတယ်။

ကရင်းခုန်ရင်း သူပြေးသွားတဲ့ နေရာတွေဆို လူရဲ့ရဲသွားကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝကြီးရဲ့အနောက်မှာဝင်ပုန်းပြီးကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ အားလုံးပါးစပ်လေးတွေဟ မျက်လုံးတွေကြောင်လို့။

ဒါကိုတောင် ဝကြီးက ကောင်လေးကိုဆွဲခေါ်ပြီး . . .

“ကိုကောင်လေး ခင်ဗျားပြောတော့ အရက်မူးလာရင် တော်ရုံမိန်းမ လှလှလာတယ်ဆို။ ကျုပ်ခယ်မကမလှလာဘူးလား”

ဆိုတော့ ကောင်လေးက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့

“ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . အဲလောက်ထိမူးအောင်မ . .

မသောက်နိုင်ပါဘူးဗျာ . . လုပ် . . . လုပ်ပါဦး အရက်ကလေးပေးပါဦး” တဲ့။

သူ့လက်တွေကိုင်ကြည့်တော့ လက်ဖျားတွေအေးစက်နေ

တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကြည့်တော့လည်း မျက်စိစုံမှိတ်အံ့ကြိတ်နေ
 သူနဲ့ ရှေးကြောင်မှူးကြောင်ဖြစ်ပြီး သတိလက်လွတ်နဲ့ အရက်တွေစွတ်
 သောက်နေသူနဲ့ လက်အုပ်ချီပြီး ဘုရားစာတွေ တတွတ်တွတ်ရွတ်
 နေသူနဲ့ ပုံစံကိုစုံရောပဲ။ ကိုယ့်မှစာခဲ့တာ သူတို့ပျော်အောင် ဒွစကိုလိုက်
 နဲ့ ကလပ်ပုံစံဖြစ်အောင်လုပ်တာပါ။ အခုဟိုကောင်မကြီး ခုန်ဝင်လာ
 မှ ကလပ်ကနေ တစ္ဆေကြီးပွဲဖြစ်သွားတယ် အားလုံးကိုငြိမ်နေတော့
 တာ။

ဝကြီးခယ်မသရဲဗလဝမ်းတွင်းရှူးတစ်ယောက်သာ နှစ်ခါ
 သေသကြီး ဖုတ်ဝင်လာတဲ့အတိုင်း တောင့်တောင့်ကြီးခုန်လို့ ပျော်
 လို့ဖြူလို့ သူတစ်ချက် ခုန်လိုက်တိုင်း အိမ်ကြီးက တုန်တုန်ဆင်း
 သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ . . .

ကျုပ် . . . ကျုပ် . . .
 အဲဟောက်ထိမှူးအောင်မ . . .
 မသောက်နိုင်ပါဘူးဗျာ . . .
 လုပ် . . . လုပ်ပါဦး
 အရက်ကလေးပေးပါဦး

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုနဲ့ပဲ အားလုံးအကြောက်လွန်ပြီး
 သောက်လိုက်ကြတာ အိမ်ကပြင်ကအစ အိမ်
 နောက်ဖေးအဆုံး အတုံးအရုံးကိုလဲကုန်ကြရောဆို
 ပါတော့။

ဝကြီးလည်း ရလိုရငြား အခန်းထဲဆွဲ
 ထည့်ကြည့်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မလိုက်တဲ့အပြင်
 အိမ်တိုင်မှာ ကိုယ့်လုံချည်နဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ချည်
 ပြီး ဗုံးလုံးပက်လက်ကိုအိပ်နေကြတယ်။

ဝကြီးခယ်မ သရဲဗလလည်း မောမောနဲ့
 အခန်းထဲအိပ်နေပြီ။ ဝကြီးတစ်ယောက်သာ စိတ်
 ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်နေတုန်း သူ့အပေါင်ခံထား

တဲ့ ဒစ္စကိုလိုက်မီးရောင်ကြီးကလည်း လင်းတစ်လှည့် မှောင်တစ်လှည့်
မထဲချင်ထဲချင်နဲ့ပဲ သူ့အိပ်ခန်းကိုထွက်လိုက်တယ်။
မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့ဘဝက မတွေးရဲစရာ။
ဘီလူးဗလ၊ သရဲဗလ၊ အာနီးဗလ၊ မယ်အောင်ဗလ . . .
ပြီးပြီ။ သေပြီ။ မသေရင်တောင် လေ့လာတော့ဖြတ်ပြီ။
လေမဖြတ်ရင်တောင် ဒေါင့်သန်းလေးဖက်နာလောက်တော့ဖြတ်ပြီ။
ဒီသရဲ ဗလကြီးကလည်း ဘယ်လိုမှရောင်းလို့မထွက်။ မနက်ဖြန်ဆို
လူတစ်စုံပြီ။

ဝကြီး သက်ပြင်းနာနာချကာ သူ့အခန်းထဲသို့ လေးပင်သော
ခြေလှမ်းများနှင့်ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တာတောင် အိပ်လို့မရသေး။ ရှေ့ဖြစ်လာ
မယ့် အိမ်တွင်းဆူနာမီးဘေးကိုတွေးရင်း ရင်တွေလေးနေတယ်။

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝက တစ်နည်းတစ်ဖုံပြောင်းလဲ
ပြီ။ အိမ်မှာက ဟိုသုံးယောက် မျာယာခတ်ပုံနဲ့က ဘယ်လိုမှနေလို့ဖြစ်
တော့မှာမဟုတ်။ တစ်နေကုန် လမ်းပေါ်မှာအချိန်တွေဖြုန်း ကုန်ဆုံး
ရမယ့်အချိန်ပေါင်းများစွာ ဒီဇဗျူတစ်ခွင်မှာ . . . အဲလေ . . . ဘာ
တွေကယောင်ကတမ်းတွေ တွေးနေမိပါလိမ့် . . . ဘာပဲပြောပြော
ဝကြီးက ဂျစ်ပဆီလိုနေရတော့မလိုဖြစ်နေပြီ။ ပွဲစားတန်း ပူပူလောင်
လောင်ကြီးထဲမှာလည်း တစ်နေကုန် အဲဒီထက်ကိုပူဦးမယ်။ ကျောပူ
နားပူ မျက်စိပူ . . . အို . . . အကြီးကြီးကိုပူရတော့မှာပါလား။
အိမ်မှာကလည်းနေနိုင်မှာမဟုတ်။ ဒါဆိုသူ့ဘဝက နတ်ပြည်သွား
တက်နေရုံသာရှိတော့မယ်။ နတ်ပြည်ရောက်ရင်လည်းသေပြီ။ မသေ
ရင်တောင် လေဖြတ်ပြီ။ လေတောင်အကြီးကြီးဖြတ်ပြီ။

အတွေးတွေက ကဘောက်တိုကဘောက်ချာဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် ခုတင်ပေါ်ဟိုဘက်လိုမို့ ဒီဘက်လိုမို့နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်
နေတယ်။ သူ့ဘာဆက်လုပ်လဲ သိဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . .

“ဟင်”

အိမ်ထဲက ချွတ်နင်းသံ။ ခြေသံကတိုးတိုးဖွဖွလေး။ သူ့အသေ
အချာထပ်ပြီးနားစွင့်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ခြေသံမှ ခြေသံစစ်စစ်။

တစ်ယောက်ယောက်များ နိုးလာတာလား။

မဟုတ်ဘူး။ အရက်မူးပြီး နိုးလာတဲ့ခြေသံမျိုး မဟုတ်ဘူး။
အရက်မူးပြီး နိုးလာရင် ခြေသံကပြင်းရမယ်။ အတိုးအကျယ်မညီဘူး
ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြစ်နေရမယ်။ အခုဟာက အငြိမ်။

“ဟာ . . .”

သူ့စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ခြေသံကရပ်သွားတယ်။ နောက်
တစ်ခုခုကို ထုပ်ပိုးနေသလို တချွတ်ချွတ်အသံ။

သေချာပြီ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ။ ဘယ်ကောင် သစ္စာ
ဖောက်ပြီလဲမသိဘူး။

ဝကြီးစဉ်းစားမိပြီး အိပ်ရာပေါ်က အသာအယာထလိုက်
တယ်။

ဟုတ်တယ်။
ခြေသံမှ ခြေသံစစ်စစ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာက ကောင်လေးတို့ ကိုဆန်းတို့ ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ့်လုံချည်နဲ့ ကိုယ့်တိုင်နဲ့ကိုယ်ချည်ကာ တုံးလုံးပက်လက်။ ထွမ်း၊ အကျင့်ယုတ်အကောင်တွေ။ အိပ်တာတောင် အဆဲလေးနဲ့အိပ်တဲ့ ကောင်တွေ။

ဝကြီး တစ်ချက်ပျို့တက်သွားပြီး . . . မဖြစ်သေးပါဘူး။ အနောက်ဘက် သွားကြည့်ဦးမှဆိုပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

အနောက်ဘက်မှာလည်း မထူးခြား။ ကိုလတ်နဲ့မျိုးထူးထက်တို့ မှောက်တချို့ လန်တချို့။ အိမ်ရှေ့ကပြင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ချက်ဖောင်းတို့ အောင်သွေးတို့ လေလံတင်နေကြပြီ။

ဒါဆို ဘယ်ကအသံလဲ?။
ဝကြီး ကြမ်းပြင်ကိုကပ်၍နားထောင်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ် အသံက ကြားနေရတုန်းပဲ။ သူ့အခန်းထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့အခုပဲ အခန်းထဲကထွက်ခဲ့တာပဲ။ ဒါဆို . . .

ဟုတ်ပြီ။ သူ့ရဲ့ခယ်မ သရဲဗလအခန်းထဲကပဲ ဖြစ်မယ်လို့ စဉ်းစားမိပြီး ခြေဖွနင်းကာ လွန်းငွေးငွေးအခန်းနားကပ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်မကြီး အဝတ်အစားတွေဘာတွေထုပ်လို့ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်. . . မဟုတ်မှလွဲရော ကိုယ့်အကြောင်းကိုသိပြီး အလိုက်တသိ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပေးတော့မယ်ထင်ပါ။

ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့..

“ဟင်..”
သူ့အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားတယ်။
လူစိမ်းတစ်ယောက် အကျီဗလာကျင်းနဲ့ လွန်းငွေးငွေး

အခန်းထဲ ဟိုရွာ ဒီရွာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့။ ပွပြီ . . . ပွပြီ . . . ဂျီးသုသုကကျပြီ။

ဝကြီး တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ . . . “ဟိတ်၊ မပြေးနဲ့”

သူ့အော်သံကြောင့် အခန်းထဲကကောင် တုန်တက်သွားတယ်။ ပြေးစရာ အပေါက်ကလည်းမရှိဘူး။ ပြတင်းပေါက်ကလည်း သံဆန်ကာနဲ့အခိုင်အမာ လုပ်ထားတော့ပြေးလို့မရဘူး။

“မင်း.. မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွ ဟေ”

ဝကြီးရဲ့အော်သံ။ အခန်းထဲကကောင် ကတုန်ကရင်နဲ့ သူ့ဘက်လှည့် လက်ဖျပ်ချီရင်း . . .

“ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မရှိလို့ ဒီတစ်ခါပဲလုပ်မိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး . . .”

သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး အသံကြားတော့ ဝကြီးခေါင်းထဲ လက်ခနဲ အကြံရသွားတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ပိုင်ပြီ။ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပိုင်ပြီ။ သူ့ဖာသာသူ စဉ်းစားပြီး ဝမ်းသာအားရပြုံးကာ . . .

“အေးပါကွာ မင်းသူခိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဥပမိရုပ်ကြည့်
ကတည်းက ငါသိပါတယ်...”

“ဗျာ”

အခန်းထဲကလူ သူထင်သလိုမဟုတ်တဲ့ ဝကြီးစကားကြောင့်
အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကြည့်လေ။ သူခိုး ခိုးနေတာမြင်ရဲ့သားနဲ့
အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်က သူခိုးမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပြောနေတော့ ဝမ်းလည်း
သာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... အစ်ကိုက သဘောပေါက်
လွယ်သား ... ဟီး ဟီး ဟီး... ကျွန်တော်ဘာမှမခိုးဘူး...”

ဆိုပြီး ခေါင်းပေါ်ကအထုပ်ကို ဘုတ်ခနဲပစ်ချပြီး ဟိလာပါ
တိတ်ပြနေသေး။ ဒါကို ဝကြီးကလည်း သူ့အကြံနဲ့သူဆိုတော့ မြန်မြန်
ပြောပြီး ...

“အေးပါ ငါသိပါတယ်။ အသွေးအမွှေး ကြည့်တာနဲ့ကို
မိကောင်းဖခင်သားသမီးဆိုတာသိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့ခယ်မနဲ့မင်း
မေတ္တာမျှနေတာကြာပြီလား”

“ဗျာ...”

ဝကြီးရဲ့ မဆီမဆိုင်အမေးကြောင့် သူခိုးကြောင်သွားတယ်။
ပြီးမှ နားမရှင်းသလိုဟန်မျိုးနဲ့ ...

“အစ်ကိုဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဪ၊ ငါ့ခယ်မနဲ့ မင်း ရည်းစားဖြစ်နေတာ ကြာပြီလား
လို့”

ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်တဲ့ ဝကြီးစကားကို သူခိုးလည်းအဖမ်း
မခံရ ပြီးရောသဘောနဲ့ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ကာ ...

“ဟီးဟီး... လေးနှစ်တည်းပါ အစ်ကိုရား”

“ဟာ၊ လေးနှစ်တောင်လား။ အတော်တောင့်ကြာပြီပဲ”
ဆိုပြီး အခန်းဝနား အိပ်နေတဲ့ကောင်လေးကို ခြေနဲ့ကန်နှိုး
လိုက်တယ်။

“ကိုကောင်လေး... ကိုကောင်လေး ထပါဦး”

ကောင်လေးလည်း ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ...

“ဟေ့ ဘာလဲကွ”

ဆိုပြီး ထလာတယ်။

“ဟင်”

အခန်းထဲက သူခိုးကိုမြင်တော့ ကောင်လေးအံ့အားသင့်
သွားတယ်။ ဒါကို ဝကြီးက ...

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ခယ်မကို ရည်းစားမရှိဘူးလေးဘာလေးနဲ့
မို့ချိုးဖျစ်ချိုး ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ... ဒါ ကျုပ်ခယ်မရဲ့ချစ်သူဗျာ...
အခုကျုပ်တို့အားလုံးလွန်ပြီးသတ်လစ်တုန်း လာချိန်းတွေတာ... ချစ်ခဲ့
တာ ဘယ်နှနှစ်လဲ”

ဆိုပြီး သူခိုးဘက်လှည့်နေတယ်။

သူခိုးကလည်း သူလွတ်ရင်ပြီးရင်ဆိုပြီး သွားလေးဖြုလက်
ကလေး လေးချောင်းထောင်ပြီး ...

“ချစ်ခဲ့တာလေးနှစ်... အပြစ်ခံစားလွင့်...”

ဒါကို ဝကြီးက ထောင်လေ့ရှိသော သူခိုးကိုလက်ညှိုး
ညွှန်ပြပြီး ...

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား လေးနှစ်လုံး ဒီလိုခိုးကြောင်

ခိုးဝှက်တွေနေရတာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့မေတ္တာလဲ... အဲဒီ
ဒုက္ခတွေကင်းဝေးရအောင် မပေးစားသင့်ဘူးလား ..."

ကောင်လေးကလည်းကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

"ဪ... အင်း... ဟုတ်ကဲ့ ပေးစားသင့်တာပေါ့ ..."

ဆိုတော့ ဝကြီးအားရသွားပြီးသူခိုးဘက်လှည့်ကာ ...

"ကဲ ... ညီလေး ... ဘာမှမပူနဲ့တော့ နောက်လည်း
ငါ့ခယ်မကို ဒီလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မတွေ့ရအောင် အစ်ကိုကိုယ်တိုင်
တစ်ခါတည်းပေးစားမယ်"

"ဗျာ၊ ဘယ်သူနဲ့"

ဝကြီး ရင်ဘတ်တဘုန်းဘုန်းပုတ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကား
ကြောင့် သူခိုးကြောင်သွားတယ်။ ဝကြီးကလည်း အချောင်ရရှိတဲ့
အခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်မခံဘဲ ...

"ငါ့ခယ်မ မင်းချစ်သူနဲ့လေ... ဟေ့ ... လွန်းငွေးငွေး
ထယ်... ဒီမှာ နင့်ကိုကိုရောက်နေတယ်"

ဆိုပြီး ခြေကန်နိုးလိုက်တော့ လွန်းငွေးငွေးလည်း စောင်ပုံ
ကြားက လန်ပြီးငုတ်တုတ်ထအထိုင်...

"အောင်မယ်လေး ဘာကြီးလဲဟ"

သူခိုး ကြောက်လန့်တကြားထအော်တယ်။

ဒါကို ဝကြီးက ...

"ဒါ မင်းရဲ့ချစ်သူ လွန်းငွေးငွေးလေကွာ"

ဆိုတော့ သူခိုး ဒူးတွေတက်တက်တုန်၊ မျက်ရည်တွေဝိုင်းပြီး
ခုန် သူပစ်ချလိုက်တဲ့ အထုပ်ကိုခေါင်းပေါ်ပြန်ရွက်ကာ ...

"ကျွန်တော်သူခိုးပါဗျာ သူခိုးအစစ်ပါ။ ဒါတွေ ကျွန်တော်
လာခိုးတာပါ ... မနေညကလည်းဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာခိုးခဲ့ပါတယ်"

ဟိုတစ်ခါအိမ်က ခိုးထားတဲ့ ကက်ဆက်ကိုလည်း ကျွန်တော်အိမ်
ထပ်ခိုးမှာဝှက်ထားပါတယ် ... ကျွန်တော်အဖေလည်းသူခိုးပါပဲ
... မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ခိုးတဲ့သူခိုးမို့ ခွင့်မလွှတ်ကြပါနဲ့ ရိုက်ပုတ်ဆုံးမပြီး
ရဲစခန်းကိုပြန်ပြန်ပို့ကြပါလို့ ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ..."

ဆိုပြီး တောင်းပန်တယ်။ ဒါကို ဝကြီးကလည်း ပြတ်တယ်။

"ဟားဟားဟား... မရဘူးလေ ... ဝကြီးကို ဒီလိုပတ်လို
မရဘူး... ပြောပြီးစလစ်နံပါတ်တစ်ပဲ ... မင်းနဲ့လွန်းငွေးငွေးနဲ့
ရည်းစားလို့ပြောတာ ကိုကောင်လေးကြားတယ်နော်..."

ဆိုပြီး သက်သေခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါကိုကောင်လေးကလည်း
ဒီသူခိုးနဲ့မှသူ့ခယ်မ မညားရင် သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာမှာစိုးရိမ်ရတာ
ကြောင့် ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြီး ...

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ချစ်ခဲ့တာလေးနှစ် အပြစ်မဲ့စွာ
ဝေးလွှင့် ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်"

"ဗျာ"

ကောင်လေးကပါ စွတ်ဆတ်ထောက်ခံနေတော့ သူခိုး
မျက်ရည်တွေ ပိုဝိုင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားဟောဇာတ်ထဲက
ဘုရားရှင်ကိုယ်စော်မြတ်က ညီတော်အာနန္ဒာကို ချွတ်ချင်လို့ပြသ
ခဲ့တော်မူတဲ့ မီးလောင်သစ်ငုတ်ကိုသော်တ မျောက်အိုမကြီးလို ခုတင်
ပေါ် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်တစ်ခင်းခံထိုင်စောင့်နေတဲ့ ဝကြီးခယ်မ
ကိုထစ်လှည့် အပေါက်ဝတို့ ဖာန်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"ဒါဖြင့်လည်း ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ"

"အစ်ကိုတို့ အပေါက်တို့ နည်းနည်းလေးပဲဟပေး"

"ဟပေးရင်..."

“ဟပေးရင် ကျွန်တော် ဟောဒီအထုပ်ခေါင်းရွက်ပြီး ရဲစခန်းမှာ ကျွန်တော်သူခိုးပါဆိုပြီး သွားရောက်အဖမ်းခံပါမယ် အစ်ကိုရာ။ ဒါ ဒါကြီးကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့ အဟီးဟီး . . . အီး . . . ပူး . . .”

ငိုပြီ။ သူခိုးငိုပြီ။ ငိုတာမှ ရှိကံကြီးတင်ကိုငိုတာ။ မျက်ရည်တွေ အတောင့်လိုက်ထွက်အောင်ကိုငိုတာ။ ဒါကို ဝကြီးက မသနားအားပါဘူး။ ဒါမျိုး . . . ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ဘယ်သူမှမသနားနိုင်ဘူး။ ခါးကိုတောင် ခပ်မတ်မတ်ထောက်ပြီး . . .

“အောင်မာ ငါ့ခယ်မကိုများ မစားကောင်းတဲ့ ဘိန်းမုန့်မှတ်နေလို့လား . . . ရဲစခန်းမသွားရဘူး . . . ငါ့ခယ်မပဲ ယူရမယ်” သူခိုးက မျက်ရည်လည်ရွဲ နှပ်တွဲလဲနဲ့ . . .

“အဘိုးလည်းသူခိုး . . . အဖေလည်းသူခိုး . . . ကျွန်တော်လည်း သူခိုးပါဗျာ . . . ထောင်ထဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အမျိုးတွေ အများကြီးရှိပါတယ် . . . ဒါကြီးကိုယူမယ့်အစား အမျိုးတွေရှိတဲ့ ထောင်ထဲကိုသာ လည်ပတ်ခွင့်ပေးပါဗျာ . . . ဟီး . . . တကယ်တောင်းပန်တာပါ။ Really တောင်းပန်တာပါ အဟီး . . . ဟင်”

“အောင်မာ . . . တယ်အဆင့်မြင့်တဲ့သူခိုး အင်္ဂလိပ်လိုပါ ကြားညပ်ပြောလိုက်သေး”

“ဒါက . . . ပညာတတ်သူခိုးကိုး . . . အစ်ကိုရဲ့ ကျွန်တော့်ကို မကြပ်ပါနဲ့အစ်ကိုတို့ရာ . . . ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့နော်နော် . . .”

သူခိုးကငိုပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်လိုက်တယ်။ ဝကြီးကလည်း မရဘူး။ ဖြတ်တယ်။

“ထောင်ထဲမပို့ဘူး။ အိမ်ထောင်ပဲချုပ်မယ်။ ငါ့ခယ်မနဲ့ အိမ်ထောင်ပဲချုပ်မယ်။ မင်းလို တကယ်ခိုးတာကို ခိုးပါတယ်လို့ ဝန်ခံ

ရဲတဲ့ မင်းလိုစိတ်ထားဖြူတဲ့ သူခိုးမျိုးကိုသူခိုးအဖြစ်လည်း ငါမသတ်မှတ်နိုင်ဘူး”

“သူခိုးပါဆိုနေဗျာ . . .”

“မင်းသူခိုးမဟုတ်ဘူး . . .”

သူစကားကို သူခိုးက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ . . .

“အင်းဝဘုရင် သတိုးမင်းဖျား သီလားအစ်ကို”

သူခိုးက ဝကြီးကိုဖြတ်မေးတယ်။ ဒါကိုဝကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“သိတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့အစ်ကို ရမည်းသင်းစား သီလဝနော် စကားသိပ်နည်းတာလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲအစ်ကိုရာ အဲဒီသတိုးမင်းဖျားကြီး ကိုယ်တိုင် ဆင်းဖမ်းခဲ့တဲ့ သူခိုးကြီးငတက်ပြားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အဘေးရဲ့ အဘိုးပါပဲအစ်ကိုရာ . . . မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ သူခိုးပါဗျာ . . . အင်းဝခေတ်ထဲကနေ ဒီခေတ်အထိ ရပ်ရွာကိုစုကွပ်ပေးပြီး ကဒီးကဒီးနဲ့ခိုးခဲ့တဲ့မျိုးရိုးပါ . . . ဟီးဟီး . . . Really အစစ်အမှန် ဝန်ခံတာပါဗျာ . . . သူခိုးဖြစ်ကြောင်း လိုင်စင်လုပ်ပေးတဲ့ဌာနရှိရင် ကျွန်တော်ပထမဆုံး လိုင်စင်ရမယ့်သူခိုးပါဗျာ . . . အဟီး . . . ဟင်”

အောင်မာ . . . အဆင့်မြင့်သူခိုး စာတတ်ပေတတ်သူခိုးနဲ့မှ လာတွေ့နေရသေး။ ဒါပေမယ့် ဝကြီးကသိတယ်မဟုတ်လား။ မရဘူးဆို အစကူးလို့တောင်ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် . . .

“အဲဒါတွေ ငါမသိဘူးကွာ။ မင်းငါ့ခယ်မကို ယူကိုယူရမယ်။ ကဲ၊ ကောင်လေး သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးရအောင်”

ရပ်ကွက်လူကြီးသွားခေါ်။ ဟိုကောင်တွေနီးပြီး စာချုပ်တွေ၊ တံဆိပ်
ခေါင်းတွေဝယ်”

ဆိုတော့ ကောင်လေးက ကျန်တဲ့လူတွေကိုလိုက်နီးတယ်။
အဲဒါလည်းမြင်ရော သူခိုးက . . .

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို အဲလိုတော့အကျပ်မကိုင်နဲ့။ အကျပ်
ကိုင်ရင် ကျွန်တော်အော်လိုက်မှာနော်”

“မင်းက ဘယ်လိုအော်မှာလဲ”

“သူခိုး သူခိုးလို့အော်မှာပေါ့ဗျ . . . လူတွေရောက်လာရင်
ကျွန်တော်သူခိုးပါဆိုပြီး အဖမ်းခံလိုက်မယ်ဒါပဲ”

သူခိုးကမျက်ရည်ဆုတ်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတယ်။ သူ
စကားကြားတော့ ဝကြီး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားတယ်။ သူခိုးက သူခိုး
သူခိုးလို့အော်လိုက်ရင် သူခိုးကသူခိုးပဲ ပြန်ဖြစ်သွားပြီး သူ့အကြံမ
အောင်ဖြစ်သွားတော့မှာကိုး။ နောက်မှသတိရသွားပြီး သူခိုးနား
ကပ်ကာ . . .

သူခိုးက

သူခိုး သူခိုးလို့အော်လိုက်ရင်

သူခိုးကသူခိုးပဲပြန်ဖြစ်သွားပြီး

သူ့အကြံ မအောင်ဖြစ်သွားတော့မှာကိုး။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျော်ကိုပါ”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဘိုကလေးမြို့ မနော်ဟရီလမ်း”

“အေး. . . ငါမှတ်ထားပြီးပြီ . . . မင်းငါ့ခယ်မကိုမယူဘဲ သူခိုး
လို့အော်ရင် မင်းကိုလိမ်လည်မှုနဲ့မုဒိမ်းမှုပေါင်းပြီး ထောင်ထဲပို့ပစ်
မယ်”

“အူဌ”

ဝကြီးစကားကြောင့် သူခိုးကြောင်သွားတယ်။ နောက်
အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ ကြောင်တောင်တောင်ထိုင်နေတဲ့ လွန်းဌေးဌေး
အစ်လှည့် ဝကြီးတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားဗျာ အတော်နောက်တဲ့လူ။ ဒီရုပ်ကြီး မုဒိမ်းကျင့်မယ်
ဆို ဘယ်တရားသူကြီးကယုံမှာလဲ . . . ဟားဟားဟား”

သူခိုးစကားကြောင့် ဝကြီးအကျပ်ရိုက်သွားတယ်။ ဟုတ်
တယ်။ သူ့ခယ်မရုပ်က မုဒိမ်းကျင့်ဖို့မပြောနဲ့ ရုပ်မြင်တာနဲ့ ရှိနေတဲ့
အာသဝေါကုန်ခမ်းပြီး ဈာန်သမာပတ်ပါရသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့်
သိတယ်မဟုတ်လား ဝကြီးပဲ။

“စကားမရှည်နဲ့ ငါ့ဦးလေး တရားသူကြီးရှိတယ်။ ငါ့စကား
သူယုံမှာပဲ။ နောက်ပြီး နာမည်ကြီးမင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေါလ်
ရိုက်ကို မျက်နှာမှာကပ်လိုက်ရင် ဒီအမှုကသေချာပေါက်ဖြစ်နိုင်တယ်။
အို ဖြစ်ကိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါအတည်ပြောရတယ် . . . ကဲ . . . ပြော
နေကြတာတယ်ကွာ . . . သက်သေခံလုပ်ဖို့ နန္ဒာလှိုင်ပြကွဲဒီနံကို
ဆုတ်ပြီကွာ . . .”

ဝကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ နံဘေးမှာကပ်ထားတဲ့ပြကွဲဒီနံ

ထဲက နန္ဒာလှိုင်ပုံကို မျက်နှာပဲကွက်၍ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟမ်...”

သူခိုး ခေါင်းကုတ်သွားတယ်။ သူ့ခမျာလည်း ဒါကြီးမရဖို့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမူးလွန်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး နိုးလာပြီး...

“ဟာ၊ လွန်းဌေးဌေးချစ်သူက ဒီကောင်လား”

“အေးနော် ရုပ်ကမဆိုးဘူး... သူခိုးရုပ်ပဲ”

“ဒီလောက်ပိန် ဒီလောက်မည်းနေမှတော့ သူခိုးပဲလုပ်စားသင့်တယ်”

ဆိုပြီး ဆူညံကုန်တယ်။ ဒါကို သူခိုးက ရလိုရငြား...

“အစ်ကိုပြောတာတောင်နောက်ကျသေး... ကျွန်တော်က”

ဆိုတာနဲ့ ဝကြီးကဝင်ပြီး...

“မင်းကိုယ်စား အစ်ကိုပဲရှင်းပြလိုက်ပါမယ်ကွာ။ အောင်မာ ဒီကောင်က အင်္ကျီတောင် ကြိုချွတ်လာတာဗျ။ ဟောဒီလွန်းဌေးဌေး ခုတင်နားမှာနော် လွန်းဌေးဌေး...”

ဆိုတာနဲ့ ဟိုဂယောင်မကလည်း ကတံကတံနဲ့ ခေါင်းလိုက် ညိတ်တယ်။ ဝကြီးကပဲဆက်ပြီး...

“ကဲ၊ ညီလေး အေးနေလိမ့်မယ်။ ရော့... အစ်ကိုအင်္ကျီယူ ဝတ်ထား”

ဆိုပြီး သူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို ရက်ရက်ရောရောချွတ် ပေးကာ သူ့လူတွေဘက်ထည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ။ ရပ်ကွက် လူကြီးခေါ် စာချုပ်စာစာမီးတွေ ဘာတွေသွားဝယ်လဲ။ ဒီမှာသူတို့

ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပူပူနွေးနွေးလက်ထပ်ပေးရအောင်... ဟေဟေ့... ဟေ့... ဂျိုးသူသူကျ...

ဆိုတော့ အားလုံးဝရုံးသုန်းကားနဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းချ သွားကြတယ်။ အားလုံးက သူ့အရက်တိုက်ထားတဲ့သူချည်း ဖြစ်ပြန် တော်ကြာ ဒါမှမရရင် ဟိုသရဲဗလကြီးကို သူတို့ထဲ ထိုးထည့်ခံရမှာ ကြောက်တာကြောင့် အားလုံးပဲ ရပ်ကွက်လူကြီးခေါ် စာချုပ်တွေ ဝယ်ပြီး တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့လုပ်ကြတယ်။ ဒီအထိကို သူခိုးကလည်းငြင်းပါသေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ရပ်ကွက်လူကြီးတို့ရယ်။ ကျွန်တော်ခိုးဖို့...”

ဆိုတာနဲ့ ဝကြီးကကြားဖြတ်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ခိုးပြေးကြဖို့ လုပ်နေတာပါ။ ဒါကိုကျွန်တော်ကမြင်ပြီး ကဲ၊ ခိုးပြေးမနေနဲ့ ငါကိုယ်တိုင် ပေးစားမယ်ဆိုပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးခေါ် ပေးစားတာပါ... နေ့ကွ ဟေ့ကောင်”

သူ့စကားကို သူခိုးကလည်း...

“ဒီလိုပါဗျာ ဟိုအထုပ်ကလည်း...”

ဆိုတာနဲ့ ဝကြီးကဝင်ပြီး...

“အဲဒီအထုပ်လေ အဲဒီအထုပ် နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး ခိုးပြေးဖို့ လွန်းဌေးဌေးအဝတ်အစားတွေ ထည့်ထားတာ မယုံရင်ဖွင့် ကြည့်”

ဆိုတော့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လွန်းဌေးဌေးအဝတ်အစား တွေဟုတ်နေတယ်။ ဟုတ်မှာပေါ့ သူခိုးက လွန်းဌေးဌေးအခန်းပဲဝင်ပြီး ခိုးရသေးတာကိုး။

“ဒီလိုပါဗျာ သူနဲ့ကျွန်တော်ဆိုတာ...”

“ချစ်ခဲ့တာလေးနှစ် အပြစ်မဲ့စွာဝေးလွင့် ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်ကို ကောင်လေးကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကြားတယ် ဒီနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားတာ”

ကောင်လေးကပါ မြန်မြန်ကြီးဝင်ထောက်ခံတယ်။ သူ့အထာ မကျရင်ပြီးရောလေ။ ဒါကို သူ့ခိုးက . . .

“ဘယ်နှယ်ချစ်သူ . . .”

ဆိုပြီး စလာတော့ ဝကြီးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

“ဟေ့ကောင် မုဒိမ်းနော် . . .”

ဆိုတော့ သူ့ခိုးကူဝင်သွားတယ်။ မုဒိမ်းမူနဲ့ ထောင်ထဲဝင် ရလို့ကတော့ သေပြီ။ ဒါကြောင့် စကားရောဖောရောနှင့် . . .

“ဟင်း . . . ဘယ်နှယ်ချစ်သူဖြစ်ကြသလဲဆိုရင် . . .”

ဆိုပြီး လျှောချလိုက်ရတယ်။ နောက်လည်း ဘာမှဆက် မပြောရဲတော့ဘဲ လူကြီးစုံရာရှေ့ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြရတယ်လေ။

ဝကြီးခမျာလည်း မျက်ရည်လည်လောက်အောင် ဝမ်းသာ လို့။ သူ့ အရောင်းထိုင်းပစ္စည်းကြီး ရောင်းထွက်သွားလို့လေ။ လွန်းငွေးငွေးကလည်း ကျော်ကိုကို မြင်မြင်ခြင်း ကရုဏာသက်သွား တာလား။ မရ ရတာကို လက်လွှတ်မခံချင်တာလားတော့ မသိဘူး။ ကျော်ကိုရဲ့ လက်ချောင်းမည်းမည်းလေးတွေကို သူ့ဗလကြီးနဲ့ မလွတ် တမ်းကို ညှစ်ဖက်တွယ်ထားတော့တယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ က လည်း သူတို့ကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ကုန်ပြီ။

ဤသို့ဖြင့် . . .

“ကဲ၊ ဒီလင် ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ မောင်ကျော်ကိုနဲ့ လွန်းငွေးငွေးတို့ သင်တို့သွားလို့ရာသွားနိုင်ပြီ။ အမျှ အမျှ အမျှ . . .”

ဆိုပြီး ဝကြီးဆုပေးလို ဘာလိုလိုနဲ့ ပထုတ်လိုက်တယ်။

သူ့ခိုးက ငိုမဲ့မဲ့။ သရဲဗလက သူ့ခိုးလက်မောင်းချိတ်ပြီး ပျော်တပြုံးပြုံး။ အထုပ်ကလေးကလည်းအဆင်သင့်ဆိုတော့ ဝကြီးက ကောက်ပြီး သူ့ခိုးခေါင်းပေါ်ကို ဖတ်ခနဲတင်ပေးလိုက်တယ်။

ဝကြီးကတော့ အလုံးကြီးတစ်လုံးကျသွားတယ်။ ကျသွား တာမှ အလုံးကြီး အကြီးကြီး။

“ဝိုး”

ဟုတ်ပါတယ်၊
သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်
ခွဲပြားကြလှပေ၏။
ဒါကိုကျွန်တော် ပြောပြ
ကဲ၊ ခွဲပြားနေနဲ့
ငါ့ကိုယ်တိုင်
ပေးစားပယ်ဆိုပြီး
ရုပ်ကွက်ပြုစုပေးတာပါ
... နောက် ပေးကောင်

၁၁၈၈

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီးမှာ
ဝကြီးကိုသူ၏နေအိမ်ရှေ့ပက်လက် ကုလားထိုင်
ကလေးပေါ်တွင် ဇိမ်ကျကျကော်ဖီထိုင်သောက်
နေတာတွေ့ရသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အပြုံးပန်း
တွေပွင့်လို့။

သူ့မျက်စိထဲတွင်လည်း မြင်မြင်သမျှ
လှပနေပုံရ၏။

သစ်ပင်လည်းလှ၊ မြက်ပင်လည်းလှ၊
ယုတ်စွဲအဆုံး ကျီးကန်းပင် သွားစွယ်ကလေးနှင့်
ကပိုကရိုလှနေသေး၏။

မနေ့ညက သူ့လုပ်ရပ်ကိုပြန်တွေးပြီး ဂုဏ်ယူမဆုံး ပိတ်
ဖြစ်မဆုံး ဖြစ်နေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း . . .

“ပွဲစားကြီးဝကြီး ပွဲစားကြီးဝကြီးနဲ့ နာမည်ကြီးလောက်ပါ
ပေတယ်”

ဟုဂုဏ်ယူလျက်။ ဟုတ်ပေသည်။ မည်သို့မှရောင်း၍ မစွဲနိုင်
သော ခယ်မပုပ်ပုပ်ပွပွဝဝပြုပြုခွဲခွဲတွဲတွဲကြီးကို လင်ရအောင်ပေးစား
နိုင်သူ ဘယ်သူရှိအံ့နည်း။ ဤလောကကြီး၌ ဝကြီးမှလွဲ၍ နှစ်ယောက်
မရှိနိုင်။

အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများကိုပင် . . .

“ဟ၊ ကိုလွင်ကြီး ဘယ်တုန်းဟ”

“ဟာ၊ ဟေ့ကောင်ထွန်းနိုင် မင်းဒီနေ့ ချက်ဖောင်းတို့နဲ့တွေ့
သေးလား”

“အရီးမြတ်တင်ပါလား၊ ဈေးကပြန်လာမယ် မှတ်တယ်”

“မကြီးအောင် လမ်းထိပ်ကိုလား။ ကိုသန်းစိုးရော နေ
ကောင်းရဲ့လား”

စသည်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေသေး။ သူ
ဝမ်းသာလုံးဆိုလို့ သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ့မိန်းမအာနီးဗလကြီးက
သူ့အမေ ဘီလူးဗလကြီး ခေါ်ကာပြန်ရောက်လာသည်။

ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း ဝကြီးကိုနှုတ်မဆက်။ ဝကြီးကလည်း
သူတို့ကို နှုတ်မဆက်။ သူ့ဖာသာသူကျေနပ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ကော်ဖီ
သောက်နေလိုက်၏။

“လွန်းဌေးဌေး . . . လွန်းဌေးဌေးရေ”

ဆိုသော ခေါ်သံများကြားရ၏။ ထိုအသံကြားလေ ဝကြီး
ပျော်လေ သူ့အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူလေဖြစ်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှ

သူမိန်းမ အာနီးဗလကြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး...

“ဒီမှာ ... ကိုမြင့်ဦး လွန်းဌေးဌေးရော”

ဝကြီး မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူကြောင့် သူမိန်းမ အာနီးဗလကြီး ပို၍ အားမလိုအားမရဖြစ်သွားကာ သူ့နားထိဆင်းလာပြီး ...

“ဒီမှာကိုမြင့်ဦး လွန်းဌေးဌေးရောလို့ မေးနေတယ်လေ”

ဝကြီးက ချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ ကော်ဖီတစ်ကွက်ကို ဖိမိနှင့် သောက်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ မျက်နှာပြိုပြိုကြီးကို ပြိုပြိုကြီးပြုံးပြီး

“လင်နောက်လိုက်သွားပြီ”

“ဟင်”

သူမိန်းမ အာနီးဗလကြီး မျက်လုံးပြုံးသွား၏။ နောက်... ဝကြီးစကားကို ဆက်စပ်မရသလို ကြောင်ငေးနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

“ဟင်၊ လွန်းဌေးဌေး လင်နောက်လိုက်သွားတယ်။ မဖြစ်နိုင်တာ... လွန်းဌေးဌေးက ယောက်ျားနဲ့ပတ်သက်ရင် တီကောင်တောင် အပေါက်ခံရဖူးတာမဟုတ်ဘူး... မနောက်ပါနဲ့ကိုဝကြီးရယ် ရှင်ဘယ်များသွားဖွက်ထားလဲ ပြောစမ်း”

သူမိန်းမစကားကြောင့် ဝကြီးစိတ်ဆိုးသွားပြီး...

“နင့်ညီမ တီကောင်အပေါက်ခံဖူးတာမခံရဖူးတာ ငါမသိဘူး၊ အခုအချိန်လောက်ဆို တီကောင်ကိုတောင် သူပြန်မြို့နေလောက်ပြီ၊ တကတည်း သူ့ညီမသရဲဗလကိုပဲ... ငါကအလကားနေ အလကားဖွက်ရဦးမှာလား... ဝေးရောပဲ”

သူ့စကားလည်းကြားရော သူမိန်းမ အာနီးဗလကြီး ပျာယာခတ်သွားပြီး...

“မာမားရေ လွန်းဌေးဌေး လင်နောက်လိုက်သွားပြီတဲ့”

ဆိုတော့ သူ့ထက်ပိုပျာယာခတ်သော သူ့အမေဘီလူးဗလကြီး အိမ်ပေါက်ပျာယာခတ်ဆင်းလာပြီး...

“ဟယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား။ လွန်းဌေးဌေးမှာ ရည်းစားရှိတယ်လည်း တစ်ခါဖူးမှမကြားမိပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားကဘယ်သူလဲ။ ခိုင်းလို့ရောကောင်းရဲ့လား”

ကြည့်ဦး။ အဘွားကြီးပြောပုံကိုက ယောက်ျားသားများကို သူတို့က ခိုင်းနွားလောက်သဘောထားတာ။ ထိုစကားကြားတော့ ဝကြီးလည်းတင်းသွားပြီး...

“ခင်ဗျားကြီးတို့ တစ်သက်လုံးကပ်စားဖို့လောက်တော့ ခိုင်းကောင်းမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှမလုပ်စားရ ပြီးရောမဟုတ်လား”

သူ့စကားကြားတော့ အဘွားကြီးလည်း ခါးကိုထောက်ပြီး...

“ဟဲ့၊ ငါကလူကြီးနော်၊ လူကြီးကို ဒီလိုပဲပြောရလား”

“ခင်ဗျားတို့က လူသားကြီးနေတာ ဦးနှောက်က ကြီးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတစ်ခါ အိမ်သာထဲအင်အင်းကို အသည်းပုံခွေပါပြီး ရေမလောင်းခွဲရင် ကျုပ်နဲ့တွေ့မယ်”

“ဒါက... မလွှပတဲ့ နှင့်အိမ်သာကို အလှဆင်ပေးတာ... ဒါတောင် မြားကတော့စိုက်နိုင်ပါတယ်... အနောက်ကြက်မွေးတောင် ဘယ်လိုစိုက်ရမယ်မသိလို့... ဟီဟီ”

နောက်ပြီးတော့အင်ဗျား
ဟိုတစ်ခါပြန်ခိုင်း
အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်...
သေတင်သိန်း... ဆိုပြီး

“ဘာအလှဆင်တာလဲ . . . ခင်ဗျားကြီးဖာသာ ခင်ဗျားကြီး လုပ်သွားတာများ . . . နောက်ပြီးတော့ခင်ဗျား ဟိုတစ်ခါပြန်ခါနီး အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် . . . မေမေတင်သိန်း . . . ဆိုပြီး အိမ်သာထဲရေးသွားတာကရော . . .”

“ဒါ . . . ငါကနင်တို့ကို အလိုက်တသိန့်နှုတ်ဆက်တာကို . . . ဂါဝရ . . . ဂါဝရလေ ဟိဟိ”

“ဘာမှဂါဝရနေစရာမလိုဘူး . . . ခင်ဗျားကိုလည်း ဘယ်သူမှအိမ်မခေါ်ဘူး . . . ဒါကြောင့်ပြန်ရင်လည်းနှုတ်ဆက်စရာမလိုဘူး”

“အောင်မာ . . . ပြောလေကဲလေပါလား . . . နင်ငဲ့ကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အိုး . . . မိခင်ကိုသာ နို့တစ်လုံးဖိုးမကျေခဲ့တာ ခင်ဗျားကြီး အပေါ်မှာတော့ နို့နှစ်လုံးဖိုးကျေတဲ့အပြင် နွားနီနို့မူန့်နှစ်ထုပ်ပါ အကြွေးတင်နေပြီ . . . အဲဒါပြန်ဆပ်ပြီးမှ ငဲ့ရအကြောင်းပြော”

အဘွားကြီး ပွစိပွစိနှင့်ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဒီစကားကိုတော့ အဘွားကြီးယှဉ်မပြောရဲ။ ဝကြီးသမီးသူရဲ၊ မြေးရဲ၊ နွားနီနို့မူန့်များ ခိုးစားတုန်း ဝကြီးနှင့်ပက်ပင်းအကြိမ်ကြိမ်မိထားဖူးသည်။ တစ်ခါ တည်းပိတ်ပဲ။ ဆက်ပြောနေလည်း ဝကြီးကိုနိုင်မည်မဟုတ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ပွဲစားဝကြီးက နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါ။

“ဟဲ့၊ ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်စုံစမ်းကြည့်ဦးလေ။ ဒီသတင်းက ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ . . . ဟုတ်ရင်တော့ကြွားကောင်းပြီ . . .”

ဆိုတော့ သူမိန်းမအာနီးဗလလည်း ပျာယာခတ်ပြီး စုံစမ်း ဖို့ပြင်နေတုန်း သူတို့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားသော ကောင်လေးကိုမြင် တော့

“ကိုကောင်လေး . . . ကိုကောင်လေး”

ကောင်လေးလှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ၊ ဝကြီးတို့ သူဇာတို့ပါလား။ ဟင်၊ ဟိုဟာကြီးက ဘာကြီးလဲ လူလား ဘာလား . . . ကလူကလူ . . . ဪ၊ သူဇာတို့ အမေကိုး”

ကောင်လေးက မည်းမည်းဝဝ ဘီလူးဗလကြီးမြင်တော့ လန့် သွားသေးသည်။ လန့်လည်းလန့်စရာ မျက်နှာကြီးနဲ့ အဝတ်အဆင်က ချင်ပန်စီမီးမြှိုက်ပြီး Levi's ဝတ်စုံဝတ်ထားပေးသလို မည်းမည်းပွပွ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး။ ဆံပင်ကလည်းကောက်ထားသေးတာကိုး။

သူဇာက သူယောက်ျား ဝကြီးကိုတစ်လှည့်၊ ကောင်လေးကို တစ်လှည့်ကြည့်တာ . . .

“ကျွန်မညီမ လွန်းဌေးဌေး လင်နောက်လိုက်လို့ဆို” ဆိုတော့ ကောင်လေးခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“အေး . . . ညကတော့ ဝကြီးက . . .”

သူစကားမဆုံးခင် ဝကြီးက “ဟင်း . . . ဟင်း” ဆိုပြီးမျက်စ ပစ်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကောင်လေးလည်းသတိရပြီး . . .

“အေးဟ ညကသူနဲ့သူရည်းစား အိမ်ထဲချိန်းတွေ့နေတာ တွေတာပဲ”

“ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့တယ်။ သူ့မှာရည်းစားရှိနေတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့မိပါဘူး”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဟေ့။ ညက သူနဲ့သူရည်းစားချိန်းတွေ့ တာ သူကောင်လေးကိုအကျီကျွတ်ကြီးနဲ့ ပက်ပင်းမိတာပဲ။ အဲ၊ သူတို့ ကတောင် ပြောသေး။ ချစ်ခဲ့တာလေးနှစ် အပြစ်မဲ့စွာဝေးလွင့် ပြောပြီး စလစ်နံပါတ်တစ်တဲ့”

ကောင်လေးကပါ ထောက်ခံနေတော့ သူဇာဘာမှမပြော

သာတော့ဘူး။ ဒါကိုတောင်မှ အထွန်ထွက်ပြီး . . .

“နေပါဦး သူရည်းစားနာမည်က ဘာတဲ့လဲ။ အိမ်မှာနေတာလဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဆိုတော့ ကောင်လေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“ဟင်း . . . သူ့နာမည်က ကျော်ကိုဆိုလားဘာလား။ နေတာက ဘိုကလေးဆိုလား ဘာလား။ အလုပ်က သူခိုး”

“သူခိုး . . .”

ဆိုတဲ့အသံကို အာနီးငလင်က မျက်လုံးကြီးပြီးပြီး သံသယောင်လိုက်၏။ ဝကြီးက ကောင်လေးကို မိုက်ကြည့်ကြည့်သည်။ ဒါကို ကောင်လေးက ချက်ချင်းစကားလွှဲပြီး . . .

“အဲဒီလိုပါ လွန်းဌေးဌေးကို သူခိုးတဲ့ညကတော့ ပြောပါရဲ့။ ဘာလုပ်တယ်ဆိုလားပဲ။ အဲဒါကိုဖြေမလို့”

“အို. ရှင်ဟာ ဘာမှလည်း . . . မရေရာပါလား”

သူ့ဇာတိရေရွတ်သံ။ ဒါကိုအိမ်ကပြင်မှာ ခမ်းလျှော့သေတော့မယ့် မျောက် မသားကို ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသည့် ဘီလူးငယ်ကြီးက တစ်စခန်းထပြီး . . .

“ဒါနဲ့ ရုပ်ရောချောရဲ့လားဟင် ဟီဟီ”

ဆိုပြီး ထမေးသေးတယ်။ အဲဒါသာကြည့် တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးဆတ်ဆလူး။

ကောင်လေး အဖြေမပေးမီ သူတို့ကြည့်မရသည့် ဝကြီးက ကြားဖြတ်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားသမီးရော ခင်ဗျားတို့အမျိုးထက်ရောစာရင် အပုံကြီးလှတယ်။ အကျင့်လည်း အပုံကြီးကောင်းတယ်”

ဆိုပြီး သူခိုးဘက်ကပါ ထောက်ခံလိုက်သေး၏။ ဘီလူးငယ်

နှင့် အာနီးငလင်တို့လည်း ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး တက်သွားတော့၏။

ဝကြီးကတော့ ထိုတော့မှ ပြုံးလို့ရွှင်လို့။

ပြီးပြီးကြီးနဲ့ကောင်လေးကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြတယ်။ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ . . .

ဝကြီး၏အပျော်များ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူးစက်နေပြီ။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဝကြီးနှင့်တွေ့ပါက အနည်းဆုံး လက်ဖက်ရည် တော့သောက်ရပြီမှတ်။ ကံကောင်းလျှင်အရက်ကလေးတမြေနှင့် ကာရာ အိုကေပါ ဆိုရနိုင်သည်။

ခါတိုင်း အရောင်းအဝယ်ဖြစ်၍ ပွဲခ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရလျှင်ပင် အယ်တော့မှ အောင်ပွဲ မခံသော ဝကြီး။ ယခုတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အောင်ပွဲခံနေသည်။ သူ့အောင်ပွဲက ဝါရင့် အရောင်းထိုင်း မှီတက်ခယ်မလင်ရသည့် အောင်ပွဲ။

ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်လောက်အောင် အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။

အိမ်ထောင်ပြုသည့်နေ့၊ သာမဏေထွက်သည့်နေ့၊ ထောင် ထွက်သည့်နေ့များသည် လူတိုင်းအတွက် အပျော်ဆုံးနေ့များဟု ဆိုလျှင် ဝကြီးအတွက်တော့ တစ်နေ့ကျန်နေပေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုနေ့ ကား ခယ်မလင်ရသည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သတ္တဝါတို့၏ ကံကြမ္မာတွင်ကံကောင်းခြင်းကြီးပဲ မစိုးမိုးနိုင်။ ကံဆိုးသောနေ့သည်လည်း များစွာရှိပေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုနေ့ကား . . .

သတ္တဝါတို့၏ ကံကြမ္မာတွင်
ကံကောင်းခြင်းကြီးပဲ မစိုးမိုးနိုင်။
ကံဆိုးသောနေ့သည်လည်း
များစွာရှိပေလိမ့်ဦးမည်။

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532

“ဟင်္ဇ”

ဟုတ်ပါသည်။ သူလင်ပေးစားခဲ့သော
သူ့ရဲ့ ခယ်မသရဲဗလ်ကြီး သူ့ရဲ့လင်တော်မောင်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“ဟိုလေ လွန်းဌေးဌေးတို့ အိမ်ထောင်ကျသွားတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာကလေး အခုလောလောဆယ် နေစရာ အိမ်ကမရှိတော့ ဟိုမှာကပ်နေ၊ ဒီမှာကပ်နေနဲ့ အရမ်းဒုက္ခရောက် နေတယ်။ . . ကည်းခိုခန်းတွေကလည်း ဈေးတက်တုန်တော့ အမြဲ မနေနိုင်ဘူး . . . အဲဒီတော့သူတို့လင်မယားကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့

တောင်ငူမြို့နယ်အုပ်စိုးကြီး

ဒီမှာပဲခဏလောက်..."

"ဘာ ..."

သူ့မိန်းမစကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဒါကို သရဲဗလကပါဝင်ပြီး ...

"ဟုတ်တယ် ကိုမြင့်ဦးရဲ့။ ကိုကြီးကလေးလေးက..."

လွန်းငွေးငွေးစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားသည်။

"ဘယ်သူ ... ဘယ်သူ"

ဟူသောအမေးကို ကြာအပစ်လွန်ပြီး သေသွားသော လူကြီး မသားရုပ်နှင့် သူ့ယောက်ျားသူမိန်းမကို မျက်စောင်းထိုးပြီး..

"ဟောဒီက ကိုကျော်ကို ကိုပြောတာလေ။ သူက မီးထက် လည်း အသက်ကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ကလေးက သွားတိုတိုလေး တွေနဲ့ Baby Face နုနုကပ်အက်နေတဲ့အတွက် ချစ်စနိုးနဲ့ ကိုကြီး ကလေးလေးလို့ ခေါ်တာ"

အောင်မာ... ဒီလောက် မျက်ကွင်းကြီးချောင်ကလောင် အသားကြီးမှုန်မည်း၊ ဝဲစုတ်စုတ်နဲ့ ဘာလတိုင်လိုက်နေတဲ့သူမိန်းမကိုများ ကလေးနဲ့တူလို့ ကိုကြီးကလေးလေးတဲ့။ ဝကြီး အတော်ရွံ့သွား၏။ ဒါကို အလိုက်မသိသော သူ့ရဲ့ခယ်မ သရဲဗလကဆက်ပြီး ...

"အဲဒါလေ ကိုကြီးကလေးလေးက အခုလောလောဆယ် အလုပ်လည်းမရှိသေးတော့ ဒီမှာပဲခဏနေပြီး အလုပ်လုပ်စရာခွင့်ရှာ မလားလို့"

"ဘာ ဘာလုပ်မှာလဲဟင်"

ဝကြီး၏ အလန်တကြားအမေး။ လန်လည်းလန်စရာ။ ဒီကောင်လုပ်စရာဆိုလို့ တစ်လုပ်ပဲရှိတာ ဝကြီးကအတွင်းသိ။

သူ့အမေးကို လွန်းငွေးငွေးက ...

အာရောဂါလက်ခံထားလိုက်ပါ။
အခုတောင် တည်းခိုခန်းမှာနပ်ည
လုပ်မှာတစ်ည
အချုပ်ထဲမှာတစ်ညအိပ်ပြီး
ပြန်လာတာတဲ

"အလုပ်က ရှာတုန်းပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးကလေးက လုပ်နိုင်ပါတယ်"

ဝကြီး ခေါင်းခါရန်ပြင်သည်။ ဒါကို သူ့မိန်းမအာနီးဗလက ပါ ဝင်ပြီး ...

"ဟုတ်သားပဲ ကိုမြင့်ဦးရာ သူတို့ခမျာလောလောဆယ် နေစရာမှ မရှိသေးတာ ခဏတော့လက်ခံထားလိုက်ပါ။ အခုတောင် တည်းခိုခန်းမှာနပ်ည၊ နေရပ်မှာတစ်ည၊ အချုပ်ထဲမှာတစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လာတာတဲ"

ဝကြီး ထိုင်နေရာမှ ဘိုင်းခနဲပစ်လဲမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ခမျာ ပေါစေချင်လို့ ခယ်မလင်ပေးစားတာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ပါ အိမ်ပေါ်အဆစ်ပါလာပြီမဟုတ်ပါလား။

ဘာမှလည်း မပြောသာတော့။

ထို့ကြောင့် ခယ်မအပြင်သူခိုးကိုပါ အိမ်ပေါ်တင်ထားဖို့သာ မလွဲမရှောင်သာနှင့် သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့၏။

၁၂၃၄၅၆၇၈၉၁၀၁၁၂၁၃၁၄၁၅၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀

ခြေသံ။

ညကြီးမင်းကြီး အိမ်ထဲက တရှုပ်ရှုပ်
ခြေသံကြောင့် ဝကြီးအိပ်နေရာမှလန့်နိုးသွားတယ်။
နောက် အသေအချာ သူနားစွင့်ကြည့်
တယ်။ ဟုတ်တယ်။ တရှုပ်ရှုပ်ပြေးနေတဲ့ခြေသံ
ကြားနေရတုန်း။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီ
ဆယ့်နှစ်မိနစ်။

ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူဘာထလုပ်တာလဲ။

အဘွားကြီးလား မဖြစ်နိုင်။ အဘွားကြီး

ဘီလူးဗလက တစ်နေကုန်ပျာယာခတ် အိမ်လည်အတင်းတုတ်ပြီး
ညဆို လူဆေးကောင်ကြီးထပ်သေနေသလို အိပ်မောကျပြီးအိပ်နေ
တတ်တာ။

သရဲဗလများလား။

ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ဒီသရဲဗလလည်း ညဘက်နိုးတယ်လို့
ရာဇဝင်ကိုမရှိခဲ့။ အနားမှာ ဆင်အကောင်နှစ်ဆယ်လောက် မှန်ကိစ္စ
ဆင်ခွဲနေရင်တောင် နိုးမယ့်လူမဟုတ်။ သူ့မိန်းမအာနီးဗလက သူ့နား
မှာ။

ဝကြီး မသင်္ကာစိတ်နဲ့ အိပ်ရာက အသာအယာထလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ခြေဖျော့နင်းပြီး အပြင်တက်ချောင်းကြည့်လိုက်တော့
လားလား . . . သူခိုးယောက်ဖကျော်ကိုပါလား။ အိမ်ခန်း

ထဲက ဗီရိုတွေတစ်ခုချင်းဖွင့်ပြီး ဘာတွေရှာနေသည်မသိ။
သူခိုးက တခြားသူခိုးလည်းမဟုတ်။ အိမ်တွင်းသူခိုး။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူ့အသံကြားတော့ သူခိုးတုန်တက်သွားတယ်။ နောက် သူ့ကို
ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဟီးဟီး ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေစုံမစုံ စစ်ကြည့်
နေတာ”

“ပစ္စည်းစုံ မစုံစစ်ရအောင် ဘာတွေရှိလဲမင်းသိလို့လား။
မင်းသိတော့ကော မင်းပစ္စည်းတွေမို့လား”

ဆိုတော့ သူခိုးက သူပီးစပ်ထဲ သူ့လက်ကလေးထည့်ပြီး . .

“အဟီး . . . ဦးကလည်း သားက သားပစ္စည်းလိုသဘောထား
ပြီး စစ်ပေးနေတဲ့ဟာကို ဦးကလည်းဒေါသချည်းပဲ”

“မင်းပစ္စည်းလို သဘောထားစရာမလိုဘူး၊ ငါ့ပစ္စည်း ငါ့ဘာ

သာ ဘာဖြစ်ဖြစ်မင်းထိစရာမလိုဘူး”

ဆိုတော့ သူ့ခိုးက ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုလည်းပြီးရော ကျွန်တော်အိပ်တော့၊
မယ်နော်”

ဆိုပြီး သူ့မိန်းမသရုပ်လအခန်းထဲ သူဝင်သွားတယ်။

ပစ္စည်းပုံ ပုံစံစစ်ရအောင်
ဘာတွေရှိလဲမင်းသိလို့လား
ပေါ့သတော့ကော
ပေါ့ပစ္စည်းတွေမျိုးလား

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အလုပ်သွားဖို့
ဝကြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ နာရီမရှိတော့ဘူး။
တိုင်တပ်နာရီရော သူ့နာရီရောပျောက်နေပြီ။

အိမ်ခန်းထဲ နဲ့နေအောင်လိုက်ရှာတယ်။
ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ အိမ်ထဲမှာတင်
မပျောက်စဖူး အပျောက်ထူးနေတော့ ဝကြီး
စဉ်းစားမရဖြစ်နေတယ်။ နောက်မှ ဝကြီး သတိ
ရသွားပြီး . . .

“ဟုတ်ပြီ ဟိုကောင်ခိုးတာပဲ ဖြစ်မယ်”
စဉ်းစားမိကာ ခယ်မယောက်ျား သူ့ခိုး
ကျော်ကို ကိုခေါ်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် ဟိုကောင် အိမ်ကကောင် လာစမ်း”

သူခေါ်သံကြောင့် ဟိုကောင် အိမ်ချင်မှူးတူးနဲ့ထလာတယ်။ သူလက်မောင်းကို ဝဲကြီးခယ်မ သရဲဗလက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ပြီး နှစ်ယောက်တည်း ကျပ်ကျပ်ညှပ်ညှပ်နဲ့ သူခိုးကိုလမ်း လျှောက်သင်သလိုမျိုးနဲ့ ကပ်ပါလာတယ်။

“ဘာ.. ဘာလဲအစ်ကို”

ရုပ်က ဘာမှမသိသလို အူကြောင်ကြောင်နဲ့...

“မင်း ဝါနာရီနဲ့ တိုင်ကပ်နာရီ ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲပြော စမ်း”

ဝဲကြီးအမေးကို သူခိုးက မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ် လုပ်ပြီး...

“ကျွန်တော်မယူရပါဘူး ဘုရားပေးပေးကျမ်းစူးစူးပါအစ်ကို”

သူခိုးစကားလည်းကြားရော ဝဲကြီးတင်းသွား၏။ သရဲဗလ ကြည့်တော့ မျက်စိမျက်နှာမျက်လှက်။

“မင်းမယူရင် ဘယ်သူယူမှာလဲကွ ဟေ.. ဘယ်မှာထားလဲ ဆိုတာသာပြောပါ”

ဝဲကြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောထယ်။ ဒါကို ငတ်က မျက်နှာသေ ကလေးနဲ့...

“ကျွန်တော်.. ကျွန်တော် လကယ်မယူတာပါ အစ်ကိုရာ မိုးကြိုးပစ်”

ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်။ ဒါကို ဝဲကြီးက...

“မင်း မယူဘူးဆိုတာ ဟုတ်တယ်နော်”

“တကယ်ပါ အစ်ကိုရယ်”

“အေး.. ဒါဆိုမင်းအခန်းထဲဝင်ရှာမယ်”

ဆိုပြီး သူတို့အခန်းထဲ စွတ်ဝင်သွားတော့...

“ဟင်”

“ဟာ”

ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံ ကတူ ဟိုလင်မယားက တားဖို့လုပ် သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တားလည်းမတားရဲကြဘူး။ ဝဲကြီးစိတ်ကို သူတို့သိတာကိုး။ ဝဲကြီးအခန်းထဲလှည့်ပတ်ရှာတယ်။ နာရီကို ဘယ်မှာ မှမတွေ့ဘူး။ နောက်မှ သူတို့အိပ်ရာကိုလှန်ကြည့်လိုက်မှ...

“ဒီမှာ”

တွေ့ပြီ.. နာရီနှစ်လုံးလုံးကို အိပ်ရာအောက်ထဲ ထည့်ဝှက် ထားတာ။

နာရီတွေလည်းပြန်တွေ့ရော ဝဲကြီးဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ဒီမှာနာရီတွေ၊ ဒီနာရီတွေ မင်းမခိုးထားရင် ဘယ်သူကခိုး မှာလဲကွ... ဟေ”

ဆိုတော့ သူခိုးက မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်လုပ် ရုပ် က ပြုံးပြီးပြီးနဲ့...

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ အတွဲကိုလာချောင်းရင်း ကျန်ခဲ့တာ လားမှမသိတာ... ဟီးဟီး..”

ဆိုပြီး ပြောသေးတယ်။ ဒါကို ဝဲကြီးခယ်မ သရဲဗလကပါ..

“ဟုတ်ပါ ဒီနာရီတွေက မရိုးသားဘူး။ ကိုကြီးကလေးလေး က ရိုးသားပါတယ်” တဲ့။

“တောက်”

တောက်ခေါက်ရုံကလွဲပြီး ဝဲကြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လုပ်လိုက်ရင်လည်း ခြေလွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ...

ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက . . .

“နိုးပြီလား . . . နိုးရင်လည်းထဲလေဗျာ . . . ထစမ်းပါ . . .
နိုးနိုးကြားကြားလုပ်စမ်းပါဗျ . . . ”

“ဟင်၊ ဘာ.. ဘာလုပ်ဖို့ထရမှာလဲ”

“ကျုပ်ကို လိုက်ဖမ်းဖို့လေ။ လုပ်စမ်းပါ။ ထစမ်းပါ”

“ဟင်၊ မင်းကိုလိုက်ဖမ်းရမယ်”

သူခိုးစကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံးပြူးတက်သွားတယ်။

ဒါကို သူခိုးက . . .

“အေးလေဗျာ ဖမ်းမယ့်လူမရှိတော့ ကျုပ်ခိုးရတာ ဘယ်
ဖီးလ်ရှိမှာလဲဗျ။ တစ်ယောက်ယောက်ဖမ်းတဲ့လူရှိမှ ကျုပ်ခိုးရတာ
ဖီးလ်ရှိမှာပေါ့။ တကတည်းဗျာ မသိတတ်လိုက်တာ”

“ဪ၊ ဖမ်းတဲ့လူရှိမှ ခိုးတဲ့လူက ဖီးလ်ရှိတာ”

“အေးလေဗျာ ဒါမှ သူခိုးနဲ့အိမ်ရှင်ဉာဏ်ကစားလို့ ကောင်း
တာပေါ့။ အခုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခိုးနေရတာဆိုတော့
ကိုယ့်အိမ်ကပစ္စည်း ကိုယ်ပြန်ရှာသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ လုပ်စမ်းပါဗျ
ထစမ်းပါ။ နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်သိစမ်းပါ”

“အင် . . .”

သူ့စကားကြားတော့ ဝကြီး ကြောင်သွားသေး၏။ သူခိုး ခိုး
တာကို လိုက်မဖမ်းလို့ အလိုက်မသိဘူးအပြောခံနေရပြီ။ ဒါနဲ့ အူ
ကြောင်ကြောင်နဲ့ထပြီး . . .

“ဪ၊ အေး အေး.. ငါက အိမ်ရှင်ဆိုတော့ အဲလိုက်သိ
ပေးရမှာပေါ့ . . . ကဲ၊ သွားခိုးချေကွာ ငါလိုက်ဖမ်းပေးမယ်”

ဆိုပြီး သူခိုးကို ခိုးခွင့်ပေးလိုက်၏။ ဒါကိုတောင် သူခိုးက
သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတာပါကွာ”

“မညာရဘူးနော်”

“မညာပါဘူးကွာ”

“ကဲ၊ ဒါဆို ခိုးပြီ”

ဆိုပြီး အပြစ်ရွှက်သွားတယ်။ ဝကြီးမမှာလည်း သူခိုးပျင်း
မှာ စိုးလို့ သူခိုးထဖမ်းပေးရတာအမော။

အေးလေဗျာဒါမှ
သူခိုးနဲ့အိမ်ရှင် ဉာဏ်ကစားလို့
ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း
ခိုးနေရတာဆိုတော့
ကိုယ့်အိမ်ကပစ္စည်း
ကိုယ်ပြန်ရှာသလိုကြီး

မြန်မာ့အသံစာပေအဖွဲ့ချုပ်

“မင်းကွာ သူခိုးပျင်းမှာစိုးလို့ ထဖမ်းပေး
နေရတယ်လို့ မင်းဟာမဟုတ်သေးပါဘူး”

မျိုးမြင့်ထွန်းရဲ့ ပြစ်တင်စကား။ ဝကြီးက
ခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“ငါလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ဆိုတော့ ကြောင်
သွားတာပေါ့ကွ၊ ဩော်၊ သူလည်းပျင်းရှာမှာပဲဆိုပြီး
ကရုဏာသက်သွားတာလည်းပါတာပေါ့”

“အေး.. မင်းအဲဒီအတိုင်းဆက်လုပ်။ သူခိုး
က ပိုပြီးရောင့်တက်လာလိမ့်မယ်”

ဝကြီး ချောင်ကျနေသော သူနားထင်ကို
သုံးပြန်ထောက်သည်။

“အဲဒါဆို ငါဘာလုပ်သင့်သလဲဟင်”
ဝကြီးရဲ့အမေး။ ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်ပြီး . . .

“ပွဲစားဝကြီး ဝကြီးပွဲစား လူတိုင်းကို ဖျံကျခဲ့တဲ့ကောင်က
ဒီသူခိုးနဲ့မှ ခံနေရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မျိုးမြင့်ထွန်း၏ စကားကြောင့် ဝကြီးရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်ဖြစ်သွား
၏။ နောက်မှ သက်ပြင်းချပြီး . . .

“အေးကွာ ပြောချင်သလိုသာပြောကြတော့။ ငါကတော့
ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာပဲ သိချင်တော့တာ . . .
ဒီသူခိုးက အတော်ယုတ်မာတဲ့သူခိုးကွ . . . ဘယ်တော့မှပေါင်းသင့်
တဲ့ကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး . . . ဘယ်လိုလူမျိုးကမှလည်း . . . ဘယ်လို
အခြေအနေမျိုးမှ မပေါင်းသင့်တဲ့လူမျိုးကွ . . . ပြောရရင် သူ့ကိုယ်
သူတောင်ပြန်မပေါင်းသင့်ဘူးကွ . . . မင်္ဂလာတရားတော်မှာ တောင်
မိမိကိုယ်ကိုရှောင်သွေလွဲလို့ မမှီဝဲနဲ့ကင်းအောင်နေလို့ တစ်ပုဒ်ထပ်
တိုးထည့်ရမယ့် လူစားမျိုးကွ . . . ”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့ကွာ . . . ဒီကိစ္စကို
မင်းဒီလိုလုပ်”

“ဘယ်လိုလဲ”
ဝကြီးက မျိုးမြင့်ထွန်းနား ကပ်ပြီးမေးသည်။ဒါကို မျိုးမြင့်
ထွန်းက . . .

“မင်း ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့”

“အင်”
မျိုးမြင့်ထွန်းစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားသည်။
နောက်မှ . . .

“မင်းဟာကလည်းကွာ ဒီလိုလုပ် ဘာမှမလုပ်နဲ့ ဒါနဲ့ပဲပတ် ရုပ်နေတာ”

ဝကြီးရဲ့ မကျေမနပ်ရေရွတ်သံ။ ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက . .

“ငါဆိုလိုတာက မင်းသူ့ကို ထထဖမ်းနေတဲ့အလုပ်ကို မလုပ် နဲ့တော့၊ သူလာနှိုးပြီး ဖမ်းခိုင်းရင်လည်း ထမဖမ်းနဲ့တော့”

“ငါမဖမ်းရင်လည်း သူအကုန်ခိုးမှာပေါ့ကွ”

“ခိုးလည်း မင်းပြန်တောင်းလို့ရနေတာပဲ”

“အဲ၊ ဒါလည်းဟုတ်သား”

ဝကြီး ခေါင်းကုတ်၏။ မျိုးမြင့်ထွန်းက ဆက်၍ . . .

“နောက်ပြီး မင်းထမဖမ်းရင် သူလည်း ခိုးရတာပျင်းပြီး ဆက်ခိုးတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေ . . အဲဒါလည်းဟုတ်သား”

“အဲဒီလို ခိုးချင်စိတ်ပျောက်သွားရင် ဒီကောင်လည်း လူ ကောင်းပြန်ဖြစ်သွားမှာ။ အဲဒီတော့ကျမှ သူ့ကိုအလုပ်တစ်ခုခု လုပ် ခိုင်းပြီး ခယ်မရယ်၊ ယောကွမရယ်၊ သူရယ်ကို အိမ်ခွဲခိုင်းလိုက်ရုံ ပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

မျိုးမြင့်ထွန်းစကားကို ဝကြီး အားရသွားပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် မင်းအကြံကောင်းတယ်။ ဒီကောင်ကို သူ့ခိုး ဉာဉ်ပျောက်အောင် အရင်လုပ်ရမယ်။ ပြီးရင် အလုပ်တစ်ခုခုရှာ ပေးပြီး ယောကွမရော ခယ်မပါထည့်ပေးပြီး အိမ်ခွဲခိုင်းရမယ်။ ဒီတော့ မှ ဝကြီး ဘဝအေးချမ်းမှာ”

ဝကြီး၏ ထိုအတွေးနှင့်ပင်ပျော်သွား၏။

နောက် သူ့ခြေလှမ်းများက အိမ်သို့ အားပါစွာ။

ညကား ချိပ်ချိပ်ထနေပြီ။

လမိုက်ညမို့ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ငါးခူငါး ပိကောင်ကြီး ဆီဆမ်းထားသလို နက်ပြောင်လို့။

ဝကြီးတစ်ယောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော ကျနေပြီ။ သူ့ခမျာလည်း တစ်နေကုန်ပင်ပန်းခဲ့ သမျှ ညကျမှသာ နှစ်ခြိုက်စွာအနားယူရတာ မဟုတ်ပါလား။

ခါတိုင်းည သူ့ခိုးလိုက်ဖမ်းရလို့ အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့တာများပြီ။ ဒီညမှာ အတိုးချအနားယူနေရ လို့လားမသိ ဟောက်များတောင်ဟောက်လို့။ ထို အချိန်မှာပင် . . .

“ကိုဝကြီး... ကိုဝကြီး”

ခြေထောက်ကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးသံကြောင့် ဝကြီးဆတ်ခနဲနိုးလာတယ်။

“ဟင်၊ ဘာလဲ ဘာလဲ”

ခုတင်ခြေရင်း ကြည့်လိုက်တော့...

သူခိုး အိမ်တွင်းသူခိုး။

ချွေးသံတွေရွှဲပြီး တစ်ခုခုအရေးကြီးနေသလို ဟန်မျိုးနဲ့ ပျာတောက်နေတယ်။ သူခိုးကိုမြင်တော့ ဝကြီးစိတ်ညစ်သွား၏။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့...

“ဘာလဲကွာ ဘာလဲ... မင်းဖာသာမင်း အိမ်ထဲမှာကြိုက်သလိုလုပ်... ငါလည်းမင်းကို ညှတိုင်းစောင့်မဖမ်းနိုင်ဘူး... အိပ်ရေးပျက်တယ်... ငါအိပ်တော့မယ် လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

ဆိုပြီး ပြန်အိပ်ရန်အပြင်...

“ဟ၊ နေပါဦး... ထပါဦး... အခုကိစ္စက ကျုပ်ကိုလိုက်ဖမ်းခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး... အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ခင်ဗျားပါမှ ဖြစ်မယ်”

ခယ်မယောက်ျားစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားတယ်။

“ဟင်၊ အရေးကြီးကိစ္စ ဘာအရေးကြီးကိစ္စလဲ”

“ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့မှရမှာ။ လာပါ ခပ်သွက်သွက်လေးထပါ”

ဆိုပြီး အတင်းဆွဲထူနေတော့ ဝကြီးခမျာ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ထလိုက်သွားမိတယ်။ မတော် ဒီကောင်အပြင်မှာ ပြဿနာတက်ခဲ့မှဖြင့် ပြဿနာအိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး ဗလသုံးတန်နဲ့တွေ့လို့ သေးတဲ့အမှုကြီးစေ၊ ကြီးတဲ့အမှုထောင်ကျစေဖြစ်နေဦးမယ်။

ကျော်ကိုသွားနေတဲ့လမ်းကို ဝကြီးလည်း မသိဘူး။ လမ်းကြိုလမ်းကြား အိမ်ကြိုအိမ်ကြားက နေသွားနေတာ။ ညကလည်း မှောင်မှောင်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်းကို မသိနိုင်ဘူး။ ဒီကြားထဲ ဟိုကောင်ခြေလှမ်းကလည်း မြန်သေး။

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်”

ဝကြီးစကားမဆုံးလိုက် ‘ငတိကနူတ်ခမ်း ပေါ်လက်တင်ရင်း...’

“ရှား... ”

ဆိုလုပ်တယ်။ တိတ်တိတ်နေဆိုတဲ့ သဘော...။

ရပ်ကွက်ရဲ့ချောင်ကြီးချောင်ကြား တစ်နေရာရောက်တော့ ကျော်ကို ခြေလှမ်းရပ်သွားတယ်။

နောက်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့လုပ်ပြီး လမ်းဘေးက ချုံတစ်ခု ထဲဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်လာတော့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ဝကြီးရှေ့ပစ်ချပြီး . . .

“ရော အဲဒါထမ်းသွား”

“အမ်”

ကျော်ကစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားတယ်။

“ဟင်၊ ငါက ဒါကြီးထမ်းရမယ် ဘယ်ကိုထမ်းရမှာလဲ”

သူ့အသံ နည်းနည်းကျယ်သွားတယ်။ ဒါကို ကျော်ကိုက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်တင်ပြီး . . .

“ရှား တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ။ သူများတွေ ကြားသွားဦးမယ်။ မြန် မြန်ထမ်းပါဗျ အိမ်ကိုထမ်းသွား . . . အရေးကြီးလို့ပါ . . . အလကား နေရင်း သူများစားသွားဦးမယ် . . . မြန်မြန် မြန်မြန်”

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ . . .

“ဪ . . . အေးပါကွာ . . . အေး အေး . . .”

ဆိုပြီး အထုပ်ကိုထမ်းလိုက်တယ်။ အထုပ်က အတော်က လေးကို နှင့်နေအောင်လေးပါတယ်။ ဒါကို ဝကြီးလည်း အားနာစိတ်နဲ့ အံ့ကြိတ်ထမ်းရသပေါ့။

မယားညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အထုပ်တစ်ယောက်တစ်ထုပ် နှင့်။

ပြန်တော့ ခုနလမ်းကမဟုတ်တော့ဘူး။ ခုနကထက် ပိုပြီး ချောင်ကျတဲ့ အိမ်သာကြိုအိမ်သာကြားကနေ ပြန်လာတာ။

အိမ်ရောက်တော့ ဝကြီး အထုပ်ကိုပစ်ချပြီး . . .

“အားကျွတ်ကျွတ် . . . ခါးကို ကွဲကရောပဲ . . . လေးလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့တော့”

ဆိုပြီး ခါးကိုနောက်ပြန်ကိုင်ထားရတယ်။ သူ့အရင်ရောက် နှင့်နေတဲ့ကျော်ကိုက အထုပ်တွေကိုဝမ်းသာအားရပါပဲ နေရာပြောင်း နေတယ်။ ဒါကိုဝကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“အထုပ်တွေကတော့ နှင့်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲဒါတွေက ဘာ အထုပ်တွေလဲ”

“ဘယ်သိမလဲဗျ”

“အမ်”

ဟိုကောင် အဖြေစကားကြောင့် ဝကြီးကြက်သေသေသွား တယ်။ ဟိုကောင်ကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ အထုပ်ကလေးမပြီး အခန်းထဲဝင်သွားပြီ။

အဲဒီတော့မှ ဝကြီး အလန့်တကြားနဲ့ သူ့နဖူးသူရိုက်ပြီး . .

ဒီကောင် . . . ဒီကောင်ခိုးလာတာဖြစ်မယ်။

“ဟင် . . . ဒါဆိုငါ . . . ငါ . . . သူခိုးတပည့် . . . သူခိုး စပယ်လာဖြစ် . . . ဖြစ် . . .”

ဝကြီး ကြောက်လန့်ပြီး ဘိုင်းခနဲပစ်ကျသွားတယ်။

၁
၂
၃
၄
၅
၆
၇
၈
၉
၁၀
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄
၁၅
၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀

“ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိ
တယ်...”

“ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမရှိခဲ့တယ်...”

“ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိ
တယ်...”

“ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမရှိဖူးတယ်...”

“မမလိုပဲ ဆံပင်မပေါက်ဘူး”

“မမလိုပဲ ဂရင်ဂျီနာနဲ့”

“မမလိုပဲ ရေဆိုးအလွန်ကြောက်...”

“မမလိုပဲ ဂေါက်ကဖောက်သေးတယ်”

“မမနဲ့အတူတူ အမျိုးထဲအနုပါသေး

တယ်...”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဟိုကောင်သူခိုးရဲ့ ပျော်ရွှင်စွာသိဆိုနေတဲ့ သိချင်းသံ။
ဝကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူခိုးကမောက်လျက်။ သူ
ခယ်မ သရဲဗလကြီးက သူလင်တော်မောင်ရဲ့ဝဲတွေကို ဖန်ရည်ဆေး
ပေးနေတာ။

ဝဲကလည်းဗျာ အဲလောက်ဆိုးတဲ့ဝဲ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။
ခြေသည်း၊ လက်သည်းကြားပါမကျန် ကျော၊ ရင်ဘတ်ဆို တစ်ခုလုံး
အပြည့် အပ်ချစရာမရှိအောင်ပေါက်နေတာ။ ဒါကို ဝကြီးခယ်မ
သရဲဗလက ဖန်ရည်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆေးပြီး ပတ်တီးတွေစည်း
ပေးနေတာ။ တော်တော် လိုက်လည်းလိုက်ဖက်တဲ့ လင်မယားပဲ လင်
တရား စုန်းပူး သူခိုးဝဲထူ။

ဝဲကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်ဆိုတော့ ပတ်တီးတွေက
လည်း တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်ကို စည်းရတာကလား။

အားလုံးလည်းစည်းပြီးရော ဒီကောင်ပုံကနုလို့တောင်းစား
တဲ့ သူတောင်းစားရောဂါကြီးလို့ ဆေးပင်စင်နဲ့ အလုပ်ပြုတ်လာ
သလိုကိုဖြစ်နေတာ။

ငတိ ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်ပြီး အပေါက်ဝမှာရပ်နေတဲ့
ဝကြီးကိုလည်းမြင်ရော...

“ခက်တယ်မမရဲ့ မောင်ကတော့ အလုပ်ကိုပိပိခိုခိုဖြစ်
အောင် ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ရတာ၊ ဒါကိုတောင်
အိမ်ကလူတွေက မကူညီချင်ကြဘူး။ ဘာမှ မပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတာ
လည်း မဟုတ်ပါဘူးမမရယ်။ အထုပ်ကလေး ဝိုင်းမရုံတင်လေးကို
သူတို့ က ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး လုပ်ချင်သေးတာ ဒါကြောင့်လည်း
... နောက်လိုက်တပည့်ပဲဖြစ်နေရတာပေါ့။ ဒီလိုအကြံတုံး ဉာဏ်တုံး
မျိုးကတော့လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နိုင်ဖို့တော့ ဒီတစ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သက် လမ်းမြင်ဘူး မမရယ် . . .

ငတိရဲ့စကားသံ။ ဒါကို သူ့မိန်းမသရဲဗလကပါ . . .

“ဟုတ်လား ကိုကြီးကလေးလေးက အလုပ်ကို ကြိုးကြိုး စားစားနဲ့ လုပ်နေတဲ့ဟာကို သူတို့က မသနားတဲ့အပြင် ကဖျက် ယဖျက်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့လေ . . . ဒီလိုလား . . .”

အောင်မာ . . အတိုင်အဖောက်တွေညီနေကြတာ။ သူ့ခိုးက သူများအိမ်တက်ခိုးတာကို အလုပ်ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်တာတဲ့။

အဲဒါနဲ့လေ . . .

“တောက် . . .”

ဝကြီးရဲ့ တောက်ခေါက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးစကား မဆက်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဝကြီးဒေါသ သူတို့သိတယ်လေ။

ဟုတ်လား ကိုကြီးကလေးလေးက
အလုပ်ကို ကြိုးကြိုး စားစားနဲ့
လုပ်နေတဲ့ဟာကို သူတို့ကသနားတဲ့အပြင်
ကဖျက်ယဖျက်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့လေ . . .
ဒီလိုလား . . .

ဝုန်းခနဲ နံရံနှင့်သောက်ရေတိုးထိခတ် ပေါက်ကွဲသံ . . .

“ကဲ . . လုပ်ကြစမ်း . . လာပြပါဦး ဘယ်ကောင်လဲကွ . . ဟင်း . . အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းနဲ့ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့လူ . . . သူ့ခိုး . . . သူ့ခိုးလိုမနေဘူး . . . မဏ္ဍပ်တိုင်တက် ချင်နေကြတာလာလေကွာ . . . ဘယ်ကောင် တွေလဲ . . ဝကြီးတဲ့ကွ . . လာကြစမ်း . . လာရှင်းကြစမ်း”

ဟိုနှစ်ကောင်က ငြိမ်ကုတ်ကြသွား တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မထင်မှတ်တဲ့သူဇာက သူ့သမီး မယ်အောင်ဗလကို ခါးထစ်ခွင်ချီရင်း မီးဖိုခန်း ဘက်မှပြေးထွက်လာရင်း . . .

“ကိုဝကြီး . . . ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အော်ကျယ်ဟစ် ကျယ်နဲ့ . . . တစ်ဖက်သားကိုတစ်ဖက်သတ် နိုင်ထက်စီးနင်း အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုပြီး ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူနှစ်ထပ်ဆောင်းနေရတာလဲ”

“အင် . . .”

ဝကြီးတစ်ချက်ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ . . .

“မင်းမသိအသာနေစမ်း . . . သူ့ဇာ မင်းညီမနဲ့ သူ့လင် သူ့ခိုင်းက . . . ငါ့ အိမ်ပေါ်လည်း ကပ်ရပ်နေသေး . . . ငါ့လည်း စောင်းပြောနေသေးလို့ . . . ဆုံးမနေတာကွ . . .”

ထိုအချိန်တွင် မီးဖိုချောင်တံခါးဝမှ ဘယ်အချိန်ကဘယ်လို ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ရောက်နေမှန်းမသိသော သူ့ဇာ အမေဘိလူးဗလက ဝကြီးကိုလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း . . .

“အေး . . . အဲဒါဆို မင်းလွန်တယ်”

“ဟင် . . . ခင်ဗျားကြီးကဘာသိလို့ . . . ကျုပ်ကိုလွန်ခိုင်း နေရတာလဲ ဟင် . . . ဘာဖြစ်တယ် ဘယ်က စဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြီးသိလို့လား”

အေး . . .
အဲဒါဆို
မင်းလွန်တယ်

အဘွားကြီး နဂိုဂယောင်မျက်နှာမှာ ပို၍ယောင်တောင် ပေါင်တောင် အရိပ်အရောင်များစွာလွှမ်းသွားပြီး . . .

“မသိဘူးလေ . . . နင်ကအော်နေတာကိုး . . .”

“ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တက်ပြီးစော်ကားနေတာကို . . . ကျုပ်က ကန်တော့ပွဲပေးပြီးတောင်းပန်ရမှာလား . . . ဟင် . . . ကိုယ့်ထမင်း လည်းစားသေး . . . ကိုယ့်ကိုလည်း စော်ကားမော်ကားလုပ်နေသေး တော်တော်ကျေးဇူးကန်းနေတဲ့ ဟာတွေ . . . ဟင် . . .”

သူခိုးကျော်ကိုက သူ့နဂို အပြင်ဘက်စိုက်ကျပြီး အတွင်း ဘက်မြင့်နေတဲ့ မျက်ခုံးမျက်လုံးကို အပြစ်ကင်း၍ သနားစရာ ကောင်းအောင် မျက်ခုံးဆုံရာ အလယ်တည့်တည့်မှာ တိတ်နဲ့ကပ်၍ အထက်ဆွဲ ကပ်ထားတဲ့မျက်နှာသေလေးနှင့် . . .

“သား . . . ကလေး . . . သားက . . . သားမမနဲ့ လင်ကိုယ် မယားကိုယ် နှစ်ကိုယ်ခြား ရှေ့ရေတိုင်ပင်နေကြတဲ့ဟာကို . . . သူ . . . သူ . . .”

အဲဒါမှာ ဝကြီးဘက်ကို ပေကလပ် ပေကလပ်ကလေးနှင့် ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးကောက်ကောက်လေးထိုးလို့။

“မသမာတဲ့အကြံအစည်နဲ့ . . . ချောင်းနားထောင်ပြီး . . . ကြားသုံးကြားထဲက ခလယ်ကြားဖြစ်တဲ့ လင်မယားကြားထဲ . . . အတင်းခုန်ဝင်ပြီး . . . ဟင် . . . သားတို့နှစ်ယောက်ကို . . . ဆူဆူ အော်ငေါက် . . . ရမ်းကား . . . ဖိနှိပ် . . . ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ဆိုးသွမ်းပြီး . . . လူမဆန်စွာပြုမူတယ် မေမေ . . . ဟင် . . .”

“ကဲ . . . ငါမပြောလား . . . နင်လွန်ပါတယ်လို့ . . . ခုတော့ရှင်းသွားပြီမဟုတ်လား . . .”

ဘီလူးဗလမကြီးက သူ့သမီးသရဖူလနဲ့ သူ့သမက်သူခိုးဘက် မှ တစ်ဖက်စောင်းနင်းလိုက်ရင်း မိန့်မိန့်ကြီးဆုံးဖြတ်၏။ ဟင်း ဝကြီး

ကလည်းဝကြီးပဲ ဘယ်မှာလာခံလိမ့်မလဲ...။

“ဘာ ဘာ ... ကျုပ်က လွန်ရဦးမယ်ဟုတ်လား ... ကျုပ်ဖာသာကျုပ် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လေးနဲ့ တစ်သက်လုံး ပွဲစားဝကြီး ဝကြီးပွဲစားဆိုပြီးနေလာတာ ... ဒီသူခိုးအိမ်ပေါ် ရောက်လာမှ အိမ်တွင်းသူခိုးနှိမ်နင်းရတာတစ်ဖက်၊ ခိုးရာပါပစ္စည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ဝင်ထမ်းပြီး သူခိုးစပါယ်ယာဖြစ်ရတာက တစ်ဖက်နဲ့ ဒီကြားထဲ ... အရည်အသွေးမရှိလို့ ... ဒီတစ်သက်သူခိုးခေါင်း ဆောင်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး စောင်းပြောနေတာ ... ကျုပ်ကလက်ခံ ရမှာလား... ဟင် ... ခင်ဗျားကြီးဦးနှောက်ရှိတယ်ဆိုရင် ... ဟောဒီခေါင်းကြီးနဲ့နည်းနည်းတွေးပြီး ... ဟောဒီရင်ဘတ်နဲ့ ခံစား ပြီးပြောစမ်းပါ ... ပြောလိုက်စမ်းပါ”

အဲဒီမှာ ကလေးခါးထစ်ခွင်ထားတဲ့ အာနီးဗလသူဇာမက “ဟင် ... ရှင်ရှင် ... ကျွန်မအမေကို စော်ကားလှချည် လား ... ရှင်ပြောလိုက်တဲ့ပုံက ... ကျွန်မအမေ ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်တစ်စက်မှမရှိပဲ ချေးချည်းပဲရှိနေသလို ...”

“ဟုတ်တယ်သမီး ... ဒါလူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိပဲ ... အင်္ဂုလိမာလက ဗေဒါရီရဲ့အဖေ ... ဟိုဘာရသေ့ကြီးကိုဆိုလား အဲဒီရသေ့ကြီးကို လက်ညှိုးဖြတ်သလို ... မျက်တောင်တစ်ဆုံးပဲ ကြည့်ပြီး ... တစ်ကိုယ်ကောင်းဖို့ နှစ်ယောက်အတုံးအရုံး ဆုံးရှုံးမဲ့ ပက်စက်တဲ့အကြံမျိုးနဲ့ ... သူမို့ပြောရက်တယ် ဒီလိုလူမျိုးက ... လွယ်ရင်သူကြွယ်တောင် မရှောင်ဘူးဆိုတဲ့ ဘနဖူးသိုက်တူးမယ့် ဗျတ်ဝါ၊ ဗျတ်တ ဇော်ဂျီဖိုဝင်သား ခိုးစားတဲ့အကြံမျိုး ... ငါ့မှာ ဦးနှောက်ကမှ ကုလားချစ်တီးဆိုင်မှာ ဆိတ်ဦးနှောက်ဆိုပြီး ရောင်း ရင်တောင် ရှယ်ပွဲဆိုပြီးရောင်းရမယ့် ဦးနှောက်ကြီးမျိုးကိုရှိတာ ...”

ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ သူများလိုသာမန်နဲ့လုံးသားထက် ... ဘေလုံးတစ်လုံးပါပေါက်နေလို့ ... သုံးလုံးသားလို့ ခေါ်ရမယ့် ... ထူးရှယ်သုံးလုံးသားပိုင်ရှင် ... မယ်ကရုဏာရှင်လေး ပေါ်လီ ယာနာလို နှလုံးသားမျိုး ... ဟင်း ...”

ဘာတွေမှန်းမသိ ပေါတောတော ပြောင်တောင်တောင် တွေပါ ပါးစပ်ထဲရှိသမျှ ကောက်ပြောတော့တာ ဒါကို ဟိုသူခိုးမျိုးက

“ဟုတ်ပါတယ် ... မေမေ ... သားသိပါတယ် ...”

“အောင်မယ် ... သူခိုးနဲ့ ဂျလေဘီ တယ်လည်းကြည့်နေ ကြပါလား”

ဝကြီးလည်းမွန်နေပြီမို့ လူကြီးသောဘာသော မမူနိုင်တော့ ပြီ။

သရဲဗလကလည်းဝင်ပြီး ...

“ဒီမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်နေတဲ့ မိသားစုတွေရဲ့ဘဝကို ခလောက်ဆန်အောင် သူမို့ကြံရက်လေတယ် ... မာမားရယ် ... သမီးတို့ကသူတို့လို တက်ကနီ ဆိုတာကြီးမတက်ဖူးပေမယ့် ... လူမှုရေးမှာတော့ သူတို့ပညာတတ်တွေထက် ပိုတတ်ပါတယ် ...”

“တတ်မှာပေါ့ ... အားတိုင်းယားတိုင်း အရပ်တကာစွေး တကာလှည့်ပြီး အတင်းတုတ်နေတာလေ ... မတတ်ခံနိုင်မလား ဒါကြောင့်နင့်ကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ လွန်းဌေးဌေး(ဈေးတက္ကသိုလ်) ဆိုပြီး ခေါ်ခေါ်နေကြတာပေါ့ ... ငင်း”

ဝကြီးရဲ့ကက်ကက်လဲ စကားကြောင့် သရဲဗလကြီး ပုဝင် သွား၏။ သူလင်တော်မောင်သူခိုးကျော်ကိုက မယားထိခားကြည့် ဆိုတဲ့လေသံနှင့် ...

“ဒီမှာကိုဝကြီး ... ကိုယ်နိုင်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး ... ငါ

စကားနွားရပြီးရောဆိုပြီးမပြောပါနဲ့ . . . မမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သင်ကြားရေးဆိုတဲ့ Self Training နည်းနဲ့ ပညာတတ်လာတာပါ . . . ဒါမျိုးကလည်း . . . ကျွန်တော်တို့လို အင်္ဂလိပ်စာလိုက်စားသူတွေမှသာတာပါ . . . ဒီတော့ကိုဝကြီးရဲ့စကားတွေကို ပြန်ရှုသိမ်းပါ။”

“အောင်မာ . . . ရာရာစစ ပညာတတ်သူခိုးနဲ့ လာတွေ့နေရသေးတယ်ဟေ့ . . . ငါ့အိမ်မှာနေရင် . . . ငါဆုံးမတာကိုခံရမယ် ငါပြောတဲ့အတိုင်းနေကြ . . . ကလန်ကဆန်လုပ်မယ် ငါ့စည်းကမ်းမလိုက်နာနိုင်ဘူးဆိုရင် . . . လူကြီးသော၊ လူလတ်သော၊ မိန်းမသော၊ သူခိုးသော၊ ကလေးသော . . . မခွဲဘူးနော် . . . အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားကြ ဒါပဲ . . .”

“ဟင် . . . ရှင်ရှင် . . . ရှင်က ကျွန်မနဲ့သမီးလေးကိုပါ . . . ပြဿနာထဲ ဆွဲထည့်တယ်ပေါ့လေ . . .”

“ဟေ့ . . . ငါ့ဆွဲထည့်တာမဟုတ်ဘူး . . . မင်းဟာမင်း၊ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုတာ . . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး . . . ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘာပြဿနာတက်တက် ထစ်ခနဲဆိုဝင်ပါပြီ . . . ခွေးခွေးချင်း ရန်ဖြစ်တာကအစ . . . လိုက်ကုန်းတိုက် ကုန်းချောလုပ်နေတဲ့ . . . မိန်းမ . . .”

“ဟင် . . . ရှင် . . . ပြောလေကလေးပါလား . . . အောင်မလေးအရပ်ကတို့ရဲ့ . . . ဒီအမိုက်တုံးကြီးကို ဝိုင်းဝန်းပြီးမဆုံးမ ကြတော့ဘူးလား . . . ဟင် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဒီလောက် တောင်နှိပ်စက်နေတာ . . . ဘယ်လို ဝင့်ကြွေးတွေကြောင့်ပါလိမ့် ဝါး . . .”

“ဝါး . . .”

ဒါက မယ်အောင်ဗလလေး . . . သူ့အမေငိုတော့ ဘုမသိ

ဘမသိနဲ့လိုက်ငိုတာ . . .။

“ဝါး . . .”

ဒါကဟိုငပေါမ လွန်းဌေးဌေး သူများစုစု စုစုလုပ်ရင် ဘာမဆိုလိုက်လုပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာကြောင့်။

“ဝါး . . .”

ဒါကဟိုသူခိုး သူမိန်းမသရဲဗလကြီးရဲ့ကွဲပြားတာပဲ ပလပ် ပလပ် ငိုနေတာကိုကြည့်ပြီးလန့်ငိုတာ ။

“ဝါး . . .”

ဒီငိုသံကအကျယ်ဆုံးပဲ ဟိုအတွားကြီး ဘီလူးဗလက ရပ်ကွက်နဲ့ဝကြီးကို ရန်တိုက်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အမှုမကြီး ကြီးအောင် အာခေါင်ခြစ်လို့အော်ငိုတာ။

“ဝါး . . .”

ဒါက ဝကြီး ခရိုင်းရင်းသြော်ခတ်စကြာကိုကြားပြီး စိတ်ညစ် လွန်လွန်း မကညစ်ပြီးငိုတာ။ အို တစ်အိမ်တည်းနဲ့တင် အာဖဂန်နစ် စတန်ကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေသလိုပဲ ငိုသံကမှစုံပလုံကိုစေ့လို့။

သူ့ဇာကအင်ကို ရုတ်တရက်တိတ်လိုက်ပြီး မာနသံကြီးနှင့် ပြော၏။

“တော်ပြီ . . . ဒီလောက်ရက်စက်ပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ယောက်ျားနဲ့ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး . . . ဒီမယ် ကိုဝကြီး . . . ရှင်နဲ့ကျွန်မအခု ကွာမယ် . . .”

သူ့ဇာစကားကို သူ့အမေဘီလူးဗလက ထောက်ခံတယ်။

“ဟုတ်တယ် . . . အခုအိမ်ပေါ်ကဆင်း . . .”

“ဆင်းမယ် . . . ဆင်းမယ် . . . အခုကိုဆင်း . . . အင် ပြောပြီးမှ ဝကြီးကြောင်သွား၏။

“ဘာကိစ္စနဲ့ဆင်းရဲမှာလဲ . . . ဒါကျုပ်အိမ် . . . ဆင်းခြင်း ဆင်း နင်တို့ဆင်း . . .”

သရဲဗလက အငိုမျက်လုံးဖြင့် . . .

“အောင်မာ . . . ဘာလို့ဆင်းရဲမှာလဲ . . . နင်နဲ့ငါ့အစ်မ လင် မယားဖြစ်ပြီးမှ အိမ်ကိုဝယ်ကြတာ . . . ဒီတော့လက်ထက်ပွားကို ဇနီးနဲ့သားသမီးလည်းဆိုင်တယ် . . . ဒီတော့နင်ဆင်း . . .”

သူခိုးကျော်ကိုကလည်း သူ့မိန်းမသရဲဗလ လက်မောင်း မည်းမည်း တုတ်တုတ်ကြီးကိုကွယ်ရင်းမရဲတရဲ ကြားဝင်ထောက်ခံ၏။

အောင်မာ
သူခိုးကျော်ကြီးကျယ်ကျယ်
... မင်းမျက်ခွက်ကို
တရားရုံး မပြောနဲ့
လူပြင်ကွင်းမှာတောင် ရဲရဲ
ထုတ်ပြန်လို့လား

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုဝကြီး . . . ကိုယ်မပေါင်းနိုင်ရင် ကိုယ် ဆင်း . . . ပြီးမှ တရားရုံးက စကားပြောမယ်”

“အောင်မာ သူခိုးကျော်ကြီးကျယ်ကျယ် . . . မင်းမျက်ခွက် ကိုတရားရုံးမပြောနဲ့ . . . လူမြင်ကွင်းမှာတောင် ရဲရဲထုတ်ပြန်လို့လား”
အဘွားကြီးဘီလူးဗလကြီးက ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ တစ်စ ခန်းထပြန်လေပြီ။

“ဟဲ့ . . . နင်တို့ဟာနင်တို့ရန်ဖြစ်ချင်ဖြစ် ငါ့သားအငယ်

လေးကိုဆွဲမထည့်ကြနဲ့ . . . သူ့ခမျာသူဝဲကြီးနဲ့တင် အားလပ်တာမ ဘုတ်ဘူး . . . ဒါနဲ့ မသိလို့မေးပါရစေဦး . . . နင်ဒီလို . . . ဟိုလူလှည့် ရမ်း ဒီလူလှည့်ရမ်းနဲ့ နင်ကိုယ်နင် အဇာတသတ်မှတ်နေလား . . . ဘကတည်းတော် . . . ငါ့သမီး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးနဲ့ မတန် ဘူး . . .”

“ဘာဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလဲ . . . ဗိုင်းနာလူဖိမကိုများ”

“အောင်မလေးတော်ရေ . . . အောင်မလေးတော်ရေ . . . တော် တော်တော်ရေ . . . ကျွန်မလို . . . မယားဝတ္ထရားငါးပါးနဲ့ အညီနေတဲ့သူကို သူမို့ . . . သူမို့ . . . အီး . . .”

“ဟဲ့ . . . ကောင်မ အရပ်ကကြားကောင်းအောင် . . . အော်ဟစ်တိုင်တည်မနေနဲ့ . . . နင်လား မယားဝတ္ထရားငါးပါးကြေ တာ . . . မယားဝတ္ထရားကိုငါးပြားဖိုးတောင်မကြေဘူး . . . ကိုယ့် သမီးလေးကိုယ်တောင်မထိန်းချင်လို့ . . . နေကျဲကျဲပူနေတဲ့ ထရံကာ အိမ်သာ နံနံစော်စော်ကြီးထဲဝင်ထိုင်ပြီး ရှောင်ရှောင်နေတဲ့ ကောင်မ တများ . . .”

“အောင်မလေး . . . တစ်နေ့လုံး အလုပ်နဲ့လက် ဇယ်ဆက် သလို ယားတာတောင် မကုတ်အားလို့ထုံးတို့ထားရတဲ့မိန်းမ အိမ်သာ ထဲဝင်ပြီး ထုံးဖျက်တာ နည်းနည်းလေးကြာတာကို ကလေးမချီချင်လို့ ရှောင်နေတာတဲ့တော်ရေ . . .”

“ဟင် . . . ရှင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ စားစေချင်လွန်းလို့ ညားခါ တ မုန့်ဟင်းခါးကို နှစ်ယောက်စာချက်ကျွေးခဲ့တာ . . . မေ့ပစ် လို့က်ပြီတဲ့အမေရ . . .”

“ငတုံးမ . . . မုန့်ဟင်းခါးဘယ်ဆိုင်ကဝယ်စားစား တစ်ပွဲ နှစ်ရာမဲ . . . ကြိုက်သလောက်စားလို့ရတဲ့ဟာကို . . . နှစ်ထောင်

အကုန်ခံပြီး မုန့်ဟင်းခါးချက်နေလို့... ငွေလည်းကုန်... အချိန်
မိမကျက်လို့ ငါလည်းအစာအိမ်ရောဂါဖြစ်လို့ မနည်းကုလိုက်ရတာ
ကော မှတ်မိသေးလားတုံးမရဲ့...”

“ကဲ... ကိုဝကြီး... မပေါင်းချင်ရင်လည်း သွားတော့
ကျွန်မရဲ့နုနယ်တဲ့ နှလုံးသားကိုတော့... ဒီထက် ထပ်ပြီးမနှိပ်စက်
ပါနဲ့တော့”

“အေး... ငါလည်းမနေပါဘူး... သွားမှာပါ... အခု
သွားမှာ”

ဝကြီးဒေါသနှင့်ပြော၍ အခန်းတံခါးကို ဆောင်ပိတ်ကာ
အဝတ်အစား သိမ်းဆည်းနေတော့သည်။

သူ့နောက်မှ ယိုးတီးယောင်တောင်နှင့် သူ့ဇာနှင့်မယ်အောင်
ဗလကကပ်ပါရင်း ကူညီသလိုနှောင့်ယှက်သလိုနှင့် အဝတ်အစား
များရှာဖွေနေ၏။ နေပေစေ ဝကြီးလှည့်တောင်မကြည့် ဂရုလည်း
စိုက်မနေတော့ ဒင်းတို့ထိုက်နဲ့ဒင်းတို့က ဒင်းတို့ဟာဒင်းတို့ ခွေးစား
စား ကျီးထိုးထိုး ကိုယ်နဲ့မှပေါင်းလို့သင်းလို့အဆင်မပြေတာ သူ့လမ်း
သူ့လျှောက်ပါစေ...။

ဝကြီး အဝတ်အစားထုပ်လေးပိုက်ပြီး
ကားငှားနေသည်။ ပြီးပြီ။ ဒီအုပ်စုနဲ့တော့ ဒီတစ်
သက်ပြတ်ပြီ။ မိန်းမနဲ့ကလေးကိုတော့သနားသလို
တော့ရှိသား။ ဒါပေမယ့်တွဲပေးစနစ်ကြီးကိုတော့
လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့။ အခုဇောလောဆယ်
မျိုးမြင့်ထွန်းခံမိမှာနေပြီး ဘဝကိုပြန်ထူထောင်
ရဦးမယ်။ မျိုးမြင့်ထွန်းကဏ္ဍာ မှတ်ချက်ပေးဦး
မည်မပြောတတ်။ ရှိစေတော့ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ခံ
ရန်သာရှိတော့သည်။

“ဝူး... ဒီနေ့မှ ကားကလည်းရှား
လို့က်တာ...”

“အင်း . . .”

“ဟင် . . .”

ကပ်ပြီး ထောက်ခံသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်အစား အိတ်ကိုရွက်လျက် ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ချထားသော သူဇာ။

“မင်း . . . ဘွာ . . . ဘွာလုပ်တာလဲ”

ဝကြီး အံ့သြလွန်းသဖြင့် စကားများပင် အယောင်ယောင် အမှားမှား။

“ကိုယ်ရယ် . . . လင်ရယ်မယားရယ်ဖြစ်လာမှတော့ . . . ဒီလိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကတောက်ကဆဖြစ်ရုံနဲ့ . . . ဘယ် ကွဲလို့မှလဲ . . . သားသမီးတွေရှေ့ရေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား ဒါကြောင့်သူဇာနဲ့ ကလေးလေးမယ်အောင်ဗလကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့မယ် သူဇာလည်းသူတို့နဲ့နေနေ ရတာသိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ . . .”

ဝကြီးကမကြည်ကြည့် ကြည့်ပြီး . . .

“အေး . . . ကျေးဇူးကိုသိတတ်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနေ လိမ္မာ ရင်ညည်းဖို့ချည်းပဲ . . .”

ဝကြီးခပ်မာမာပြောရင်း ကားဆက်တားနေ၏။ သူ့နောက်မှ မသင်္ကာဖွယ်အရိပ်များနှင့် လှုပ်ရှားသံများကြားသဖြင့် လှည့်လိုက်ရာ

“ဟင် . . . ခင်ဗျားကြီး . . . ခင်ညားကြီး . . .”

သူ့အံ့သြသွား၏။ အံ့သြမယ်ဆိုလည်း အံ့သြလောက်ဖွယ်ရာ။ သူ့ဇာနောက်တွင် မျက်နှာပြားကြီးပါးစုံများ တွဲတုန်တုန်နှင့် မခွဲတရီ ရပ်နေသော အဘွားကြီး ဘီလူးဗလမေမေတင်သိန်း ခရီးဆောင် အိတ်ကြီးလည်းလွယ်လို့ . . .

“ဟုတ်တယ်သား . . . သူတော်စောင်းဆိုတာ . . . အမြင်

မြန်မြန် ရတတ်တယ်သား . . . အခုဆိုမာမားသိသွားပြီ . . . မာမား တို့အလင်းရောင်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ . . . သမီးလေး မာမား မယ်အောင်ဗလလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ . . . သမီးတို့နဲ့ပဲ မာမားလိုက်ခဲ့တော့မယ် . . . အဟင် ရွတ် . . . ရွတ် . . .”

ဝကြီး ဘာမှမပြောလိုတော့။ လူကြီးကိုယ်တိုင်ကဒူးထောက် ပြီး အမြင်မှန်ရပါပြီဆိုနေမှ ဘာထပ်အထွန်တက်ရတော့မည်နည်း။ လိုက်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့ပေါ့ အင်း ကားကတော့ စူပါရ(ဖ်)လောက်ငှားမှ ရတော့မည်ထင်သည်။

ဝကြီး စူပါရ(ဖ်)ကားကိုရွေးငှားနေစဉ် အနောက်မှ ငိုသံများ တအိအိထွက်လာသည်။ ဘာပါလိမ့် . . .

“အိ . . . အိ . . . သမီးကလေး မာမားကြီးတို့ကို အားကိုးပြီး နေနေတာ ခုမာမားကြီးမရှိရင် သမီးလည်းမနေချင်ဘူး . . . မာမား နဲ့လိုက်ခဲ့မယ် . . . မာမားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့မယ်”

ဟိုက် ဘယ်နှယ်ပါလိမ့် ဟိုသရဲဗလခယ်မပါ လိုက်မယ်ဆိုပါ လား . . .

“သားလေး . . . မာမားကြီးတို့သားအမိရဲ့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါ နဲ့နော် . . . သမီးလေးကငယ်စဉ်ကတည်းက . . . မိမဆုံးမ ဖမဆုံး မလေးဆိုတော့ ရူးတူးပေါတောလေးလေ . . . ဝမ်းတွင်းရူး သမီးငယ် လေးကိုတော့ခေါ်လာပါရစေ . . . မောင်ဝကြီးရယ် . . .”

“ကဲ . . . ထူးပါဘူး လိုက်ချင်သပဆိုလည်းလိုက်တော့ပေါ့။ လိုက်မှပဲ ဖြစ်တော့မှာကို . . .”

“ဟေး . . . ဒါမှ တို့ကိုကိုကွ . . .”

ဝကြီးခယ်မ သရဲဗလက သူ့ရုပ်ကြမ်းထူထူကြီးကို နဲ့ ခွေရဲ့ ဝမ်းသာအားရအော်ရင်း အိမ်တက်ကိုလှည့်ကာ မီးသတ်ကား ဥဒြိယ့်

ကဲ့သို့ ဖြိုင်စည်ကျယ်တောက်လှသောအသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ကိုကြီးကလေးလေးရေ . . . လိုက်ခဲ့ပါတဲ့ . . .”

အိမ်ပေါ်မှသူခိုးကျော်ကို အိမ်ရှိပစ္စည်းများထုပ်ဖုံးထားသော တောင်းများ မလုံးများ အဝတ်အစားထုပ်များ ငရုတ်သုတ်ခရွက်ရင်း ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့် ပြေးဆင်းလာ၏။ ဝကြီးဤနေရာတွင်ပင် ကြက်သေ သေနေ၏။

“သူနဲ့ငါရန်ဖြစ်ပြီး သူနဲ့သူရန်ဖြစ် . . . ပြီးတော့ဟောဟို သူဝင်ပါ . . . အားလုံးဖြစ်ပို့ . . . ငါဆင်း . . . အင်း . . . သူလိုက်ဆင်း . . . သူနဲ့သူမခွဲနိုင် လိုက်ခွင့်ပြု . . . သူကရူးတူးတူးပေါတောတော . . . သူယောက်ျားပါခေါ် . . . အင်း . . . အင်း . . .”

ကျော်ကိုက တရင်းတနီးပုံစံမျိုးနှင့် ဝကြီး၏ကျောက်ပုတ်ရင်း

“ဝေ . . . ဝ . . . ကိုဝကြီးရ . . . လုပ်ပါဟ . . . တစ်ယောက်တစ်လက် ကျောင်းသားလက်ပေါ်နေ . . . ရော . . . ဒီအထုပ်လေး ကူသယ်ပါဦးဗျ . . .”

တောက် သူခိုးက တန်းတူရည်တူလုပ်နေပြန်ပြီ။ ဝကြီးအယ်လို လုပ်ရမှန်းမသိတော့။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကုန်တင်ပိုင်နာကားတစ်စီးက အိမ်ထောင်ပြောင်းမှတ်ပြီး ကားဌားမလားဟုလှမ်းမေးပြီးရပ်လာ၏။

“ကဲ . . . ထူးပါသူး . . . ပစ္စည်းထွေးကားပေါ်တင်ကြ . . . ကဲကဲ . . . တက်ကြဓာတ်ကြ . . .”

ဝကြီးထံမှ ပါမစ်ရသည်နှင့် နွားရိုင်းများလွှတ်သကဲ့သို့ သုံးယောက်ထဲကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခွေရင်း ဟင်း ဟီးနဲ့ မာန်ဖီရင်း လူတက်နေကြပုံများ တရားကျစရာပင်။ အားလုံး ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ဝကြီးက ခြေနင်းခုံပေါ်တက်ရပ်ရင်း . . .

“မောင်းဆရာရေ . . . ခြေဦးတည်ရာသာ မောင်းတော့မောင်းတော့”

ကားလေးက တအိအိနှင့် ထွက်ရုံရှိသေး ဝကြီးကနောက်ခြေနင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ဒီဒုက္ခဒီမျှနှင့် ဝဋ်ကျွတ်ပါစေကြောင်း လက်အုပ်ချီ၍ ဆုများတောင်တောင်းလိုက်ပါသေးသည်။

ဟိုအဖွဲ့ကတော့ ဝရွန်းသုန်းကား အော်ဟစ်ရင်း ကုလားသိုက်ကျားဝင် ကိုက်သလို ညစ်စွာနှင့်ကားပေါ်ပါသွားကုန်တော့၏။

“သွားပေတော့ဟေ့ . . . သွားကြတော့ဟ . . . ငါကတော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ . . . ဝကြီး . . . ကွ . . . ဟားဟား ဝကြီးကြံရင်ဘာခံနိုင်မလဲ . . . အဟူးဟူးဟူး . . .”

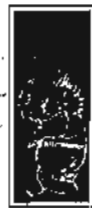
ဝကြီး၏ ဝမ်းသာအားရအော်သံ။

ဟိုအဖွဲ့ကတော့ ဌားထားတဲ့ကားကြီးနဲ့ တရွေ့ရွေ့။

၁၈၁၈

ဝကြီး အိမ်ထောင်သက်တမ်း ငါးနှစ် အတွင်း ဒီနေ့စိတ်အချမ်းသာဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးအေးချမ်းတိတ်ဆိတ်၍ သက်သောင့် သက်သာရှိနေ၏။ ဩော်ဟိုတုန်းက ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်ဆိုတာ အခုလိုအေးချမ်းစွာ နေမှ ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာ၏။ ဟိုတုန်းကအိမ် ထောင်သည်ဝကြီး၏ဘဝကို ယခုအငြိမ်းစား အိမ်ထောင်သည် ဝကြီးက ပြန်၍ပင်သနားမိ နေသေးတော့သည်။ မနေ့ကဝကြီးနှင့် ယနေ့ဝကြီး ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ကွာဟနေပေပြီ။ အပူသည် အကြော်ဖိုဝကြီးနှင့် အေးချမ်းသောရေခဲမုန့် ဝကြီး ဘယ်မှာလာတူနိုင်မည်နည်း။

ဝကြီးအိမ်ထောင်သက်တမ်းတွင် တစ်ခါမှမရဖူးသော စည်း စိမ်နှင့် အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာစိတ်ကူးယဉ်ရင်း မိမိဘဝကိုတော့နပ်စွာ နှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသည် မှာ ကြာကြာပါပေကော။

ကြာဆို ဒီနေ့မိုးပင်ချုပ်တော့မည်။ ဟိုအဖွဲ့ သူတို့လုပ်ရပ်ကို သူတို့ရှက်ရင်း တော်ရာနေရာကို ခရီးဆက်ကြပေတော့မည်။ ဆက် ကြပေဦးတော့ပေါ့။ ဝကြီးအတွက်တော့ မိုးချုပ်လျှင်လည်း ကလေး ဒုက္ခကင်းစွာနှင့် အိပ်ရဦးမည်။ ကလေးတစ်ကောင်၏ ဒုက္ခသည် လည်းမသေးလှ။ ညကြီးသန်းခေါင်ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ထင်ရတာနှင့် နို့ဗူးဖျော်ပေးရတာနှင့် ချေးသေးတည်ရတာနှင့် သေးပေါက်ချလို့ စောင်များ ခေါင်းအုံးများထလဲရတာနှင့် သူ့အမေရိုးရိုးကြားကြားမရှိ . . . ကုလားသေကုလားမောအိပ်နေသဖြင့် ထိုတာဝန်အားလုံးမှာ အလိုလိုနေရင်းဝကြီးတာဝန်များ ဖြစ်ခြင်းမလှဖြစ်နေရ၏။ အိုး ဒုက္ခ တွေများ ပွထကိုတက်လို့ အခုတော့ ထိုထိုသော . . .

ဝကြီးအတွေးမဆုံးလိုက် အိမ်ရှေ့ထိုးဆိုက်လာသော သိပ် မငယ်သော ကားသံကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းခွင့် ရနေခဲ့သော ဝကြီးဆံပင်တို့ထောင်ထကုန်၏။

“ဟင် . . . ဘာတွေပါလိမ့် . . .”

ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းသံများကြားရပြီး ဝကြီး ယောက္ခမ ဘီလူးဗလကြီးနဲ့ သူ့ဇာတို့သားအမိ နောက်နားဆီမှ သူရဲဗလနှင့်သူခိုးကျော်ကို ခွေးတွဲသံတွေရွဲလို့ အပျော်ရပ်များလည်း မသိမ်းနိုင်သေး။

“ဟင် . . . ဘယ်က . . . ဘယ်လို . . .”

“ကိုပဲ . . . မနက်တုန်းက ကားကြီးငှားပြီးမှ အနာလို

ဘုရားပေါ်က
ဖယောင်းတွေတောင်
ခွာခဲ့တယ်သိလား

ဘုရားသွားဖူးလိုက်ဆိုလို့ သူ့ဇာတိတွေ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားဖူးကြတာ
လေ ... မာမားကလည်း မွေးထဲကစပြီးမရောက်ဖူးတာကြာပြီ
ဆိုတော့ ခုကိုသွားခွင့်ပြုတာနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတယ် ...

“ဟင် ... ဘုရားဖူးခွင့်ပြုတယ် ... ဟုတ်လား ...
ငါဘာမှမပြောမိပါလားကွယ် ... ဟေ ...”

“ဪ ... သားကလည်း မာမားတို့ကားပေါ်တက်တော့
သားက ခုန့်ဆင်းသွားတယ်မဟုတ်လား ... မာမားတို့ ဘာလုပ်ရ
မလဲလို့လွမ်းမေးတာကို သားပဲ ... လက်အုပ်ချီပြပြီး ဘုရားသွားဖို့
ပြောတာလေ ... အောင်မလေး ... ဘုရားမှာ ပျော်စရာကြီးပဲ
နော် ... လူတွေလည်းမနည်းဘူး ... မာမားလေ သားစိုက်
ရမယ့်လမ်းစရိတ်ကုန်အောင် ... ဘုရားပေါ်က ဖယောင်းတွေ
တောင်ခွာခဲ့တယ်သိလား ... ဒီမှာလေ ... မနည်းမနောပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို ... သားလည်းဘုရားပေါ်မှာ ကိုကို
အတွက်ဆုတောင်းခဲ့တယ်သိလား ... နောက်ဘဝ ဒီထက် လှူနိုင်
တန်းနိုင်ပါစေလို့”

“ပျော်နေလို့ ... မပြီးသေးဘူး ... ကားငှားခမပေး
ရသေးဘူး ... လေးသောင်းတဲ့ ... နောက်ဒီနေ့ဘုရားသွားဖူးတာ
ကိုကြီးကမေ့ပြီး ... ပိုက်ဆံထည့်မပေးလိုက်တော့ ညီမလေးတို့

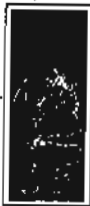
ကားဆရာဦးလေးကြီးဆီကပဲ ငွေနှစ်သောင်းချေးပြီးသုံးခဲ့တယ်။
အဲဒါအခု ခြောက်သောင်းပေးရမယ်”

အဲဒီမှာခကြီးခယ်မ သရဲဗလရော ဝကြီးယောကွမ ဘီလူး
ဗလရော ဝကြီးမိန်းမအာနီးဗလရော ဝကြီးယောက်ဖ မှင်ဇာဗလ
ရော ပြောနေတာ ပြောပြီးပျော်နေကြတာ။ ဝကြီးကတော့ တစ်လုံးမှ
မပြောနိုင်ဘူး ... သူ့ရဲ့ရင်ခေါင်းထဲမှာ ခြောက်သောင်းဆိုတဲ့
ပမာဏကြီးတစ်ဆို့နေလို့ ကြောင်ပြီးနင်နှစ်ကြီးကို ရပ်နေတာ။ ပါးစပ်
ကတော့တိုးတိုးလေးပဲ ရေရွတ်နေတယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်
ကြည့်မှကြားရမယ်။ အဲဒါကတော့ ...

“ခြောက်သောင်း ... ခြောက်သောင်း ...”

သုန္ဒရီမင်းသားနှင့်သုန္ဒရီမင်းသမီးတို့၏အကြောင်း

“မင်းညီမနဲ့ မင်းညီမယောက်ျားကို ကြည့်ပြောထား ဘယ်နှယ်ငါ့အိမ်ပေါ် တက်နေပြီး သူများအိမ်လိုက်ခိုးနေရတယ်လို့ လူကြားလို့မှမ တော်”

ဝကြီး၏ဒေါသနဲ့ စကားသံ။

ဒါကို သူ့ရဲ့မိန်းမ အာနိုးဗလက . . .

“အိုရှင် ဒါကတော့ ရှင်ပဲသဘောတူလို့ အတင်းပေးစားခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မတို့ကဘာပြောရ မှာလဲ”

“ဟမ်”

သုမိန်းမစကားကြောင့် ဝကြီးငြိမ်သွား တယ်။

သုမိန်းမပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်။ သူပဲ ဒီသူခိုးကို သူ ခယ်မနဲ့ လိုလိုချင်ချင်ပေးစားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဓိက တရားခံက ဘယ်သူလဲ။ ဝကြီးပဲ မဟုတ်လား။

“အေးလေ ပေးစားတာက ပေးစားခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဒါပေမယ့် စာရိတ္တလေး ကောင်းအောင်ကြိုးစားပြီး လက်ကြောတင်းတင်းလေးနဲ့ ရိုးသားတဲ့အလုပ် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ပြောတာ”

သူ့စကားကို သူ့ယောက်ျားမ ဘီလူးဗလကြီးက ရင်ပြီး . . .

“မောင်ကျော်ကိုလေးက စာရိတ္တကောင်းပါတယ်။ မနက် ကတောင် သူ့အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့အထဲက ထဘီခပ်လတ်လတ်လေး နှစ်ထည်ကို အမေ့အတွက် ဆိုပြီးကန်တော့သွားသေး။ အမေ့ကို ဆင်တာလေဆင်တာ. . မောင်ကျော်ကိုလေးကပြောတယ် . . . အမေကသေသေချာချာ ဆင်လိုက်ရင် ရုပ်ထွက်မယ်တဲ့ . . . ဟိဟိ သိတတ်လိုက်တဲ့ကလေး . . နင်တို့နဲ့တော့ကွာပါ ဟိဟိ. . ”

အသွားကြီးစကားကြောင့် ဝကြီးလည်းတင်းသွားပြီး . .

“အဲဒါ အဲဒီကောင်ခိုးလို့ရခဲ့တဲ့ ထဘီတွေ။ ခင်ဗျားကြီး အဲဒါ ယူထားတာ သူ့ခိုးလက်ခံလုပ်ထားတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို သူ့ခိုးလက်ခံအဖြစ်နဲ့ ရဲစခန်းတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်းပစ်မယ်။ ဝကြီးကို ဘာထင်လို့လဲ။ ကြာတယ်ကွာ အခုကိုသွားတိုင်ပစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး အချုပ်ထဲရောက်စေရမယ်”

ဆိုပြီး ဒေါသတကြီး အိမ်ပေါ်ကအဆင်းမှာ သုမိန်းမ အာနိုး ဗလက နောက်ကပြေးလိုက်လာပြီး . . .

“ကိုဝကြီး ကိုဝကြီး ရှင်အရမ်းလျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ ကျွန်မ တို့ကို သူ့ခိုးလက်ခံအဖြစ်နဲ့ ရှင်သွားတိုင်ရင် ခိုးထုပ်ခိုးထည်ကို အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ဝိုင်းစမ်းတဲ့အထဲမှာ ရှင်လည်းပါတယ်နော်။

အဲဒါကိုမမေ့နဲ့

“အမ်”

ဝကြီး ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့။ ဟုတ်သား။ မနေ့ညက ခိုးတဲ့အထဲမှာ သူလည်းပါတယ်။ အဲဒီထုတ်ထုပ်ကြီး သူပဲထမ်းလာပေးတာမဟုတ်လား။ သူတို့ကို ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံထားတယ်ဆိုပြီး သွားတိုင်ရင် သူပါခိုးမှုနဲ့အဖမ်းခံရမှာ သေချာနေတယ်။ သူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိခင် ဟိုကောင်သူခိုးရဲ့ ရွှင်မြူးတဲ့သီချင်းသံအက်ကွဲကွဲကြီးက လူကို လာကလိနေပြန်တယ်။

“မမလုပ်ပဲ သမင်ဖြူတွေနဲ့ မမလုပ်ပဲ လဘလိုစီနဲ့...”

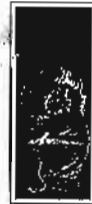
“မမလုပ်ပဲ၊ ကြုံတာအကုန်တွတ် မမလုပ်ပဲ အစားလည်းပုပ်သေးတယ်...”

“မမနဲ့အတူတူ အမျိုးထဲ အနုပါသေးတယ်...”

အောင်မာ သူ့မိန်းမကဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်ခုပ်များတောင်တီးပေးနေသေး။

အဲဒါကိုမမေ့နဲ့ ဝကြီးကလေးကို အဲဒီလိုနဲ့အဖမ်းခံရတာမဟုတ်လား။ သူတို့ကို ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံထားတယ်ဆိုပြီး သွားတိုင်ရင် သူပါခိုးမှုနဲ့အဖမ်းခံရမှာ သေချာနေတယ်။ သူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိခင် ဟိုကောင်သူခိုးရဲ့ ရွှင်မြူးတဲ့သီချင်းသံအက်ကွဲကွဲကြီးက လူကို လာကလိနေပြန်တယ်။

“အဲဒါပါပဲကွာ၊ ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး အကြံလေးဉာဏ်လေးပိုင်းပေးကြပါဦး...”

ဝကြီးစကားကို မျိုးမြင့်ထွန်းနားထောင်နေရင်းက သက်ပြင်းကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို လေးလေးပင်ပင်ကြီးချတယ်။

“အင်း... မင်းဘဝကတော့ မတွေ့ရစရာပါပဲကွာ။ ခယ်မကို လင်ပေးစားလိုက်တာထောင်နှုတ်ခမ်းပေါ် အန်တာဂရောင်းတက်ကနေ သလိုဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ အခုဟာ

က စားရမှာကလည်း ဘာမှသုံးမရတဲ့အမှိုက်ထုပ်၊ လွှင့်ပစ်ရမှာက
လည်း ဒဏ်ငွေကငါးထောင်ဆိုသလိုမျိုးကို ဖြစ်နေပြီ”

ဝကြီးက ရှုပ်ပွနေတဲ့သူခေါင်းကို သူပြန်ကုတ်ပြီးပြောတယ်။

ဒါကို မျိုးမြင့်ထွန်းက ...

“ဒီလိုလုပ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

သူတို့ ခေါင်းနှစ်ခုပူးကပ်သွားတယ်။ သူတို့စကားသံတွေ
က တိုးတိုးယဲ့ယဲ့လေး။ မျိုးမြင့်ထွန်းက အပြောသမား။ ဝကြီးကနား
ထောင်သက်သက်။ ဒါပေမယ့် နားထောင်နေတဲ့ ဝကြီးရဲ့ မျက်နှာက
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လိမ္မော်သီးခြင်းပိကြီးလို ဝင်းဝင်းတက်လာတယ်။

သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကဒီလိုပါ။

ဒီကောင်တစ်ကောင်တည်းကိုပဲ အပျောက်ရှင်းပစ်မယ်။

ဒါပဲ ...။

လူခြေတိတ်ချိန် ...

ညကား မှောင်ပိန်းနေပြီ။ ဆောင်းတွင်း
ညမို့ လူတွေအားလုံး စောစီးစွာအိပ်ရာဝင်ကုန်
ကြပြီ။ မအိပ်နိုင်သူတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။
ထိုသူက ...

“ကိုဝကြီး .. ကိုဝကြီး”

“ကိုဝကြီး ထထ .. ကိုဝကြီး ထထ”

ဆိုသည့် ခေါ်နှိုးသံကြားလျှင် ဝကြီးလန့်
ပြီးနိုးလာသည်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်”

ကယောင်ကတမ်းရေရွတ်ရင်း သူ့ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချွေးသံတရွဲနှင့် ဒူးထောက်ထိုင်နေသော သူ့ခိုးကိုမြင်တော့ ဝကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ!.. ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဝကြီး၏ ကယောင်ကတမ်းအမေး။ ဒါကို သူ့ခိုးက . . .

“ဘာလုပ်ဖို့လဲမမေးနဲ့ မြန်မြန်လာ.. မြန်မြန်လာ . . .

အရေးကြီးတယ်”

“ဘာလို့လာရမှာလဲ။ ဘာလို့လာရမှာလဲ မင်းသွားခိုးလာပြန်ပြီဟုတ်လား”

ဝကြီးက အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။ သူ့ခိုးကလည်း မလျှော့။

“ဘာမှ မေးမနေပါနဲ့ မြန်မြန်သာထစမ်းပါ။ ဟိုမှာလူတွေ ပြန်တွေ့သွားရင် ဒုက္ခဖြစ်သွားမယ်”

လူတွေတွေ့သွားရင် ဆိုသည်စကားကြားတော့ မျိုးမြင့်ထွန်း ပေးသောအကြံကို သတိရပြီး ဉာဏ်လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“အေး . . . အေး.. လာပြီဟေ့ . . . လာပြီဟ”

ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရအသံနှင့်ထောက်ခံရင်း ထလိုက်သွားလေတော့၏။

ဒီတစ်ခါသွားသည့်လမ်းက ဟိုတစ်ညက သွားသည့်လမ်းမဟုတ်။ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားထဲမှ ရွံ့ဗွက်များကိုဖြတ်နင်း၍သွားနေရခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းတွေကလည်းမှောင် ရွံ့ဗွက်ကလည်းထူတော့ ဝကြီး မနည်းသည်းခံသွားနေရသည်။ ဟုတ်သလေ ဝကြီးလိုလူက တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလိုအချိန်မျိုး ဒီလိုလမ်းမျိုးက ဒီပုံစံမျိုးနှင့် ခိုးကြောင်

ခိုးဝှက်သွားသည်ဟု အိပ်မက်ပင်မက်ခဲ့ဖူးတဲ့လူမျိုးမှမဟုတ်တာပဲ။ ခဏကလေးကြာမှ . . .

“ရောက်ပြီ”

ဆို၍ကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ဟင်”

သူ့ရဲ့ခယ်မ သရဲဗလကပါ အထုပ်တွေကိုထိုင်စောင့်ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ သရဲဗလကိုပါ တစ်ပါတည်းမြင်ရ၍ ဝကြီးဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးပြီ။ တစ်ချက် ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ။ ခဲတစ်လုံးတည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင် မာကီလီးယားပြီ။ ပြီးပြီ။ ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး အဆင်ပြေနေပါလား။ သူတို့စရိတ်နဲ့ သူတို့ပြီးသွားပြီ။ ဒါက ဝကြီး၏ ဝမ်းသာအားရအတွေး။

“ကဲ၊ လူစုံပြီ တစ်ယောက်တစ်ထုပ်မ”

သူ့ခိုးကျော်ကို၏စကား။ ဝကြီး သူ့အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် . . .

“သူခိုးဗျို၊ သူခိုး . . သူခိုး . .”

မင်းသေပြီမှတ်ကရောသူခိုးရေ . . ။

“သူခိုးတဲ့ဟေ့ . . ဘယ်မှာလဲ”

“ဟောဒီလမ်းကြားထဲမှာဗျို . . ဟောဒီလမ်းကြားထဲမှာ”

“ဟေး . . ဝိုင်းကြဟေ့ . . လိုက်ကြဟေ့ . . . တစ်ကောင်

မှအရှင်မထားနဲ့ . . . သမ . . . သမ . . .”

ဟူသော အော်သံကြားတော့ ဝကြီးပျော်သွားသည်။ ကျော်ကို ကတော့ ဆံပင်မွေးများ ထောင်တက်ကုန်၏။ ဟိုဘက်ပြေးရမလို ဒီဘက်ပြေးရမလိုနှင့် ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်နေသော သူခိုးမှ အရှေ့ကအထုပ်ကို ဆတ်ခနဲမကာ ဝကြီးလက်ထဲပစ်ထည့်ပြီး လင်းခြင်းနေသော ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်အောက်သို့ နှစ်ယောက်ပူးကြီး ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ထွက်ပြေးကြ၏။ ဪ သူခိုးသူခိုး သူခိုးလည်းဒီလို အခက်အခဲတွေနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ပီဘီကလေးများ သဖွယ် ကြောင်စိစိနှင့် ပိုးဖလံမျိုးမီးကိုတိုးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းမည့် အပြုအမူနဲ့ အလင်းရောင်ကိုမှ ပြေးတတ်ပလေ . . . ။ ဝကြီး ဟိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့် သံဝေဂယူမိသည်။ အထုပ်ကြီးကိုတော့ ပိုက်မိလျက် သားကြီး။

သူခိုးက သူမိန်းမသရဲပလလက်ကိုဆွဲပြီး လင်းခြင်းနေသော ဓာတ်တိုင် တစ်တိုင်အောက်ပြေးဝင်ကာ ဝကြီးဘက်လက်ညှိုးပြန်ထိုး၍ . . .

“သူခိုး . . သူခိုး . . သူခိုး . . သူခိုး”

“ဟင်”

သူခိုးက သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုး၍ သူခိုးပြန်အော်နေတော့ ဝကြီး သံဝေဂများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဆံပင်များထောင်တက်လာတာ

သူခိုးကသူပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုအကျင့်ယုတ်သူခိုးက မီးတိုင်အောက်မှ သူ့ကိုလက်ညှိုးဒီထိုး၍ သူခိုးအော်နေပြီကိုး။ ဝကြီးလည်း ဟိုဘက်ပြေးမလို ဒီဘက်ပြေးရမလိုလုပ်နေရာက နေအက်ဆုံး ဝိုင်းလာသော လူအုပ်အလည်မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ကြောင်ငေးရပ်နေမိသည်။ ဇောချွေးများလည်းပြန်တက်လာ၏။ နောက် . . .

“ဘယ်မှာလဲ သူခိုး”

“ဒီမှာ ဒီမှာ သူခိုးကြီးကဒီမှာ”

“ဟာ၊ သူခိုးက ဝကြီးပဲ”

“ဟာ၊ ပွဲစားဝကြီးဟာ သူခိုး”

“အတော်ပီရိတဲ့လူပဲ အရပ်ထဲပျောက်ပါတယ်။ ပျောက်ပါတယ်နဲ့ လက်စသတ်တော့ဝကြီးကခိုးနေတာကိုး . . .”

ဟူသော အော်သံများနှင့်အတူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ မီးရောင်များ ဖြာကျလာသည်။ ဝကြီးကတော့ အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး အကျီအဖြူလည်ကတုံးလေးနှင့် ကြက်သေသေနေတုန်း . . . ။

အကျဉ်းချုပ်

အကျဉ်းချုပ်ရောင်၊ လုံချည်အဖြူရောင် နှင့်ဝဲကြီးအရှေ့က ကျောက်တုံးတစ်ခုကို ပေါက်ချွန်းကြီးနှင့် အားရပါးရခွဲနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင်လည်း သူနည်းတူဝတ်စုံနှင့် သူခိုးကျော်ကိုက သူခွဲပြီးသားကျောက်တွေကို ခြင်းတစ်ခုထဲ အေးအေးဆေးဆေးစုထည့်နေသည်။

“ဒီမှာ ကိုဝဲကြီးရ ဒီတစ်ခါတော့ အချီကောင်းပဲဗျ”

သူခိုးကျော်ကို၏ စိတ်အားထက်သန်သောအပြော။ ဒါကိုဝဲကြီးက အရှေ့က ကျောက်တုံးကို ခွမ်းခနဲကွဲအောင်ခွဲပြီး...

“ဘာအချီကောင်းလဲကွ ဟေ”

သူ့အမေးကိုကျော်ကိုက ချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ မည်သူမှမကြားစေချင်သည့် ပုံမျိုးနဲ့ ဘေးဘီဝေကြည့်သေး၏။ မည်သူမှရှိမနေတာတွေ့မှ ...

“အဲဒီအိမ်မှာက မိန်းမသုံးယောက်တည်း နေတာဗျ။ အတွင်းပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းဘူး။ အဲ၊ ကလေးလေး တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်”

သူခိုးက စကားကိုဖြတ်ပြီး ဘေးဘီဝေကြည့်ပြန်သည်။ ဒါကိုဝဲကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ခါးကိုထောက်ပြီး ...

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ။ အလုပ်လုပ်လို့ ဖင်ပန်းနေရတဲ့အထဲ”

ဝဲကြီးစကားကို ကျော်ကိုက ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီ မိန်းမသုံးယောက်က နေ့ဘက်လည်း အိမ်ကပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ညဘက်ဆိုလည်း အိပ်တာသိုးနေရောပဲ။ ဘယ်အချိန် ဖြစ်ဖြစ် အခွင့်ကောင်းပဲ”

သူ့စကားကို ဝဲကြီးခါးထောက်ကာ ...

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ဆိုလိုရင်းကိုပြော”

“ဒီက ထွက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး အဲဒီအိမ်ဝင်ခိုးကြမယ်လေ”

“ဘာ”

ကျော်ကိုစကားကြားတော့ ဝဲကြီး ဒေါသထွက်သွား၏...

“ဟင်၊ ဒီကထွက်ရင် ဝင်ခိုးမယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီလိုတော့ မခိုးဘူး။ မင်းကိုပဲအရင်ထိုးမယ်”

ဆိုပြီး ထထိုးဖို့ ကျော်ကို ကုတ်ကိုအဆွဲ ...

“ဟိတ် . . . ဟိုနှစ်ယောက်ဘာဖြစ်နေတာလဲကွဟေ”
ဆိုတဲ့ အော်သံကြားတော့ သူ့ခိုးချက်ချင်းမျက်နှာငယ်လေး
လုပ်ပြီး . . .

“သားဖာသာသား ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာ သူက သားကို
အနိုင်လာကျင့်နေတာ ဒီလူကြီး ဒီလူကြီး ဦးဦး”

ဆိုပြီး ဦးအောင်တိုင်လိုက်သည်။ ဒါကို ဟိုလူကလည်း . .

“ဝကြီး လွတ်ရက်ကနီးပြီနော် . . . မိုက်စိတ်ကမပျောက်
သေးဘူး . . . အရင်လည်းမိုက်လို့ဒီအထဲရောက်လာပြီးပြီ . . .
ဘာလဲ မင်းဒီအထဲဆက်နေချင်လို့လား”

ဆိုတော့ ဝကြီး ကျော်ကို ရင်ဘတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။
သို့သော် ဒေါသကမပြယ်သေး။

“အေး . . မင်းကြပ်ကြပ်သတိထား။ ထောင်ထဲကထွက်တာနဲ့
မင်းနာဖို့သာပြင်”

ဟုဆို၍ ကြိမ်းလိုက်သေး၏။ ဟိုကောင်သူခိုးကတော့ ဝကြီး
ကိုဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိတယ်မထင်ပုံစံမျိုးနှင့် ပြုံးစိစိလုပ်လို့ . .

ဝကြီး ဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်ချင်စရာ။

ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ထဲကတောင် မထွက်ရသေးဘူး။ ထောင်ထဲက
ထွက်တာနှင့် သူများအိမ်တက်ခိုးဖို့ လာပြောနေသေးတာကိုး။

ဒါတောင် ဝကြီးမသိလို့။ ခုနဲ့ သူ့ခိုးပြောနေတဲ့ မိန်းမသုံး
ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်ဆိုတာ သူတို့အိမ်ကိုပဲပြောနေတာလေ။ အဲဒါ
သာသိရင် ဝကြီးခမျာ တက်တောင်တက်သွားမလားမသိ။

လေးစားစွာ ကြိုစားလျက်

အကြည်တော်

၁။	လေရှားသုန်သုန်	နီနီ
၂။	ကမ္ဘာသစ်ရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင် ဘီသိုဇင်	ရန်အောင်ဦး
၃။	ဂဏန်းများနှင့် ကမ္ဘာခြင်	အောင်ကျော်
၄။	ရှစ်လေးရှည်တော်	လှမိုး(ပညာရေး)
၅။	ကမ္ဘာပျို၏ နိဒါန်း	အကြည်တော်
၆။	ဘီလူး	အကြည်တော်
၇။	ကျောက်သင်ပုန်းတွေမှူးထားတဲ့အိမ်	အကြည်တော်
၈။	ရွှေမိုးသည်း	အကြည်တော်
၉။	နတ်နေကိုင်း	အကြည်တော်
၁၀။	မိုးတိမ်ပုံပြင်	အကြည်တော်
၁၁။	မြတ်ထွက်သွားသော ကျောရိုးဆစ်ကလေးများ	အကြည်တော်
၁၂။	အသည်းကွဲနှစ်ဆယ်လေးနာရီ	အကြည်တော်
၁၃။	ယောက္ခမနှင့် ဘစ်တောင့်တစ်ည	အကြည်တော်
၁၄။	အိမ်မက်အပိုဒ်ခွဲ-၉	အကြည်တော်
၁၅။	ငိုတန်းအော့မိဘီလူး	အကြည်တော်
၁၆။	နေတစ်ခြမ်းလတစ်ခြမ်း	အကြည်တော်
၁၇။	အပြစ်ကင်းတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ	ကိုဆန်း+အမင်းဆက်
၁၈။	အင်္ဂလိပ်လိုပြောလို့လား -၂	ရုစီဖူး
၁၉။	စီးပွားရေးဓာတ်ပုံပညာနှင့် ဖြည့်ပွဲခင်ဓာတ်ပုံပညာ	တက္ကလီလ်နိုးဝင်း
၂၀။	အေဖေမိမီးပွားဖြစ်ဓာတ်ပုံအဓာတ်ပညာ	တက္ကလီလ်နိုးဝင်း
၂၁။	အိုင်အိုဒင်းကိုကိုကြီးနှင့်	အကြည်တော်
၂၂။	နေဒီရီ	မိမိုးအင်
၂၃။	ဝေလီဝေလင်းရဲ့သံသရာ	မိုးဆက်လင်းထက်
၂၄။	အိမ်မက်ပန်းအလွမ်းနှင့်ဆီ	ညိုနင်းအိမ်
၂၅။	ရသစာတမ်းများ	ပေါ်ဦးအိမ်
၂၆။	ပိုးကောင်များ	အကြည်တော်
၂၇။	ကုလားအုတ်တွေနေတဲ့ တံ	သာရွှေဩ
၂၈။	နှစ်ဂဏန်းရဲ့ပဉ္စလက်	ညိုနင်းအိမ်
၂၉။	ကျွန်တော့်ရဲ့သို့သော်သော သူ့ချစ်သူအကြောင်း	အကြည်တော်
၃၀။	ရတနာပုံ၏ နိဒါန်းနှင့်နိဂုံး	ခရစ်စတင်ဇင်လေး
၃၁။	အချစ်ရဲ့အတွက်	ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၃၂။	စ	အကြည်တော်
၃၃။	လွန်	မိုးဆက်လင်းထက်
၃၄။	ဝစီကိုင်းနှင့်ဟာသဝတ္ထုတိုများ	ကုသ
၃၅။	သက္ကမမြောက် နတ်သမီး	ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၃၆။	မိုးနှစ်ရဲ့ ဟာသတောင်ပံ	မိုးဆက်လင်းထက်
၃၇။	အောင်မြေ	အကြည်တော်
၃၈။	ပန်းနုရောင်မြေကွက်ထဲက ကကြီးလူတို့ သတို့သမီး	ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၃၉။	ကြယ်စင်တွေပျော်တဲ့ည	ညိုနင်းအိမ်
၄၀။	အာဒမီ၏ ဆာတော်	အကြည်တော်